

K R O N I K A M Ě S T A H U M P O L C E

Seznam fotografických příloh za rok 1982

Téma	Počet kartonů:	Počet snímků:
1. SPOZ - vítání občánků	10	20
2. SPOZ - diamantová svatba	1	2
3. SPOZ - předávání maturitních vysvědčení	6	10
4. SPOZ - předávání výučních listů	2	4
5. SPOZ - předávání občanských průkazů	5	9
6. SPOZ - pionýrský slib	2	4
7. SPOZ - předávání povolávacích rozkazů	2	4
8. SPOZ - urnový háj	4	8
9. MDŽ - přijetí žen na MěstNV	2	4
10. Hrdličkova cena - zasedání	4	6
11. Otevření nového kina	6	11
12. Otevření nové školní jídelny	2	4
13. Oslavy 1. máje	1	6
14. Den vítězství	1	2
15. Oslavy VŘSR	3	9
16. Návštěva V. Davida	3	5
C e l k e m	54	108

1 9 8 2

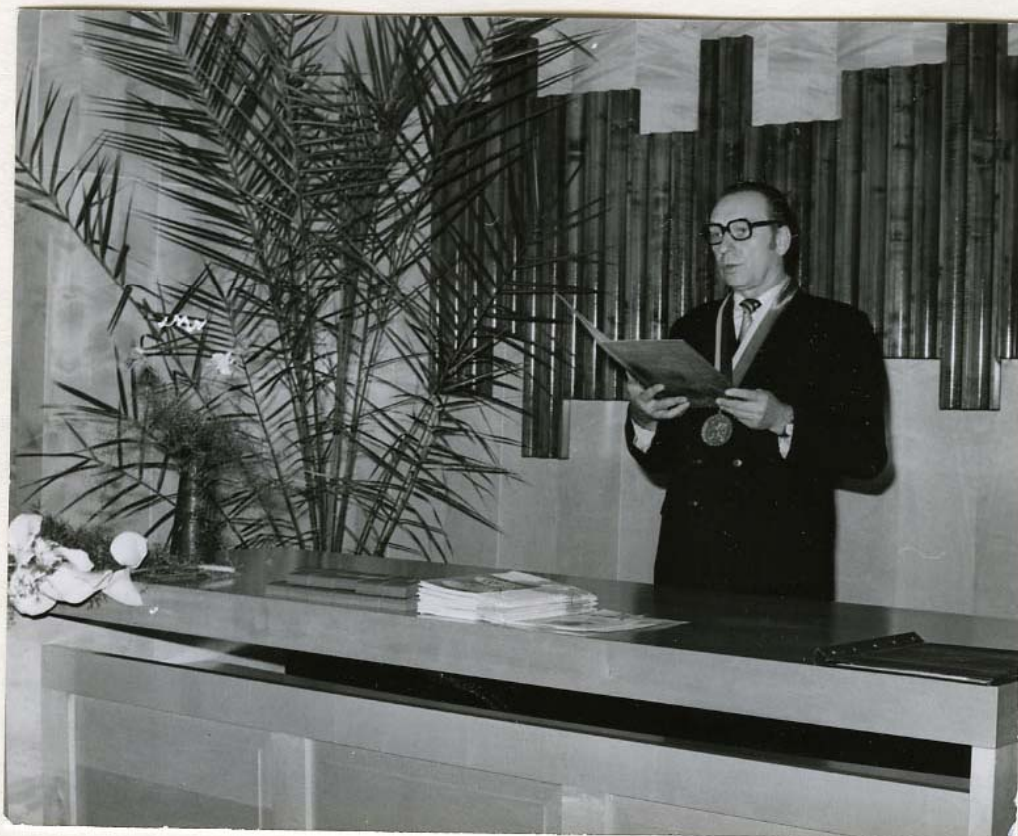
K R O N I K A M Ě Š T A H U M P O L C E

Doklad k dílu XIV, strana 249

Příloha číslo: 1

Z činnosti SPOZ - slavnostní vítání občánků
na MěstNV 22. února 1982

Projev předsedy SPOZ J. Krbce a blahopřání manželům Vránovým

1982

KRONIKA MĚSTA HUMPOLCE

Doklad k dílu XIV, strana 249

Příloha číslo: 1

Pohled do obřadní síně při vítání občánků
na MěstNV dne 22. února 1982

SPOZ - vítání občánků 22. února 1982

Nahoře: Pavel a Jitka Pršalovi, Jindráčkové 1080,
se synem Pavlem nar. 27. 12. 1981

Dole: Jaroslav a Marie Vránovi, Na rybníčku 1315,
s dcerou Lucií nar. 17. 12. 1981

1 9 8 2

K R O N I K A M Ě Š T A H U M P O L C E

Doklad k dílu XIV, strana 279

Příloha číslo: 4

SPOZ - vítání občánků 22. února 1982

Nahoře: Pavel a Alena Blehovi, Družstevní 1244,
s dcerou Lucíí nar. 13. 12. 1981

Dole: Josef a Olga Maršíkovi, Revoluční 78,
se synem Filipem nar. 30. 11. 1981

SPOZ - vítání občánků 22. února 1982

Nahore: Pavel a Irena Davidovi, Krasonov 86,
s dcerou Irenou nar. 20. 11. 1981

Dole: Dagmar Eremková, Lipnická 195,
s dcerou Martinou nar. 30. 11. 1981

1 9 8 2

K R O N I K A M Ě S T A H U M P O L C E

Doklad k dílu XIV, strana 279.

Příloha číslo: 6

SPOZ - vítání občánků 22. února 1982

Nahoře: František a Lenka Kubíčkoví, Rozkoš 28,
se synem Davidem, narozeným 2. 12. 1981

Dole: Pavel a Eliška Uhlíkovi, Kamarytova 395
s dcerou Lucií narozenou 16. 12. 1981

1 9 8 2

K R O N I K A M Ě Š T A H U M P O L C E

Doklad k dílu XIV, strana 279

Příloha číslo: 7

SPOZ - vítání občánků 22. února 1982

Nahoře: Pohled do obřadní síně

Dole: Miloslav a Inge Forkovi, ul. 5. května,
se synem Kamilem nar. 19. 12. 1981

SPOZ - vítání občánků 22. února 1982

Nahoře: Lubomír a Alena Kordovských, ul. 1. máje 36,
se synem Lubomírem nar. 26. 11. 1981

Dole: Miroslav a Anna Machalovi, Dvorská 181,
se synem Miroslavem nar. 1. 12. 1981

1 9 8 2

K R O N I K A M Ě Š T A H U M P O L C E

Doklad k dělu XIV, strana 279

Příloha číslo: 9

SPOZ - vítání občánků 22. února 1982

Nahoře: Marie Radilová, Lipnická 1206,
se synem Lukášem nar. 18. 12. 1981

Dole: Roman a Naděžda Světlákoví, Hálkova 928,
se synem Radimem nar. 9. 11. 1981

1 9 8 2

K R O N I K A M Ě Š T A H U M P O L C E

Doklad k dílu XIV, strana 279

Příloha číslo: 10

SPOZ - vítání občánků 22. února 1982

Nahoře: Václav a Luďmila Burešovi, Panskodomská 705,
s dcerou Lucií nar. 18. 11. 1981

Dole: Jaroslava Tejkalová, Hrdličkova 696,
se synem Tomášem nar. 9. 12. 1981

Doklad k dílu XIV, strana 182

Příloha číslo: 11

Členové SPOZ J. Krbec a B. Kotnová blahopřejí manželům Josefu a Anně Měskovým, Žižkova 40 k diamantové svatbě, kterou oslavili 9. prosince 1982

Předání maturitních vysvědčení absolventům gymnázia 11.6.1982

ředitel J.Sztacho, J.Tomec, SPOZ předávají mat.vysvědčení I. Krejčové, V. Holubová, MěstNV a třídní profesorka M. Jonášová

Studenti: J.Ciglerová, J.Bártl, J.Davidová, E.Čeplová, M.Dvořáková, J.Havlíčková, L. Kmochová, M.Kořářová, I.Kotlíková, I.Krejčová

1982

KRONIKA MĚSTA HUMPOLCE

Doklad k dílu XIV, strana 279

Příloha číslo 13

Předání maturitních vysvědčení absolventům gymnázia 11.6.1982

Sedící zleva: ~~Dr.~~ Jirsová, J. Zitová, F. Jonáš, dr. Matějů, M. Janáková,
prof. sbor A. Soulová, H. Komrsová
Studenti: J. Fiala, B. Koblicová, ~~E. Kostková~~ L. Krejčí, H. Lišková, J. Maršík, E. Radilová

L. Kmochová, D. Kořenářová, M. Kolářová, E. Kostková, I. Kotlíková, I. Krejčová, I. Kutíšová,
K. Maršál, I. Maršíková, L. Nováková, L. Fantová, M. Václavíková

Předání maturitních vysvědčení absolventům gymnázia 11.6.1982

Na snímku: L. Krejčí, I. Davidová, I. Krejčová, H. Lišková, I. Kutišová, K. Maršál, I. Maršíková, L. Suková, M. Václavková, J. Vondra, J. Bártl, M. Dvořáková

1. řada: R. Havlíčková, ing. Havlíček
 2. řada: s. Čeplová, J. Maršálová, s. Čepl
 3. řada: s. Vondrová, PhMr. Nováková

Předání výučních listů učňům ČSAO 30. června 1982

Nahoře: P. Holub a V. Holubová, pracovnice MěstNV

Dole: zleva, J. Krbec, předseda SPOZ, St. Váňa, ředitel ČSAO, s. Racková

1 9 8 2

K R O N I K A M Ě S T A H U M P O L C E

Doklad k dílu XIV, strana 279

Příloha číslo 16

Předání výučních listů učňům ČSAO 30. června 1982
Na snímku sedící zleva: J. Novotný, J. Tóukálek, s. Křenek, St. Váňa, ředitel z.

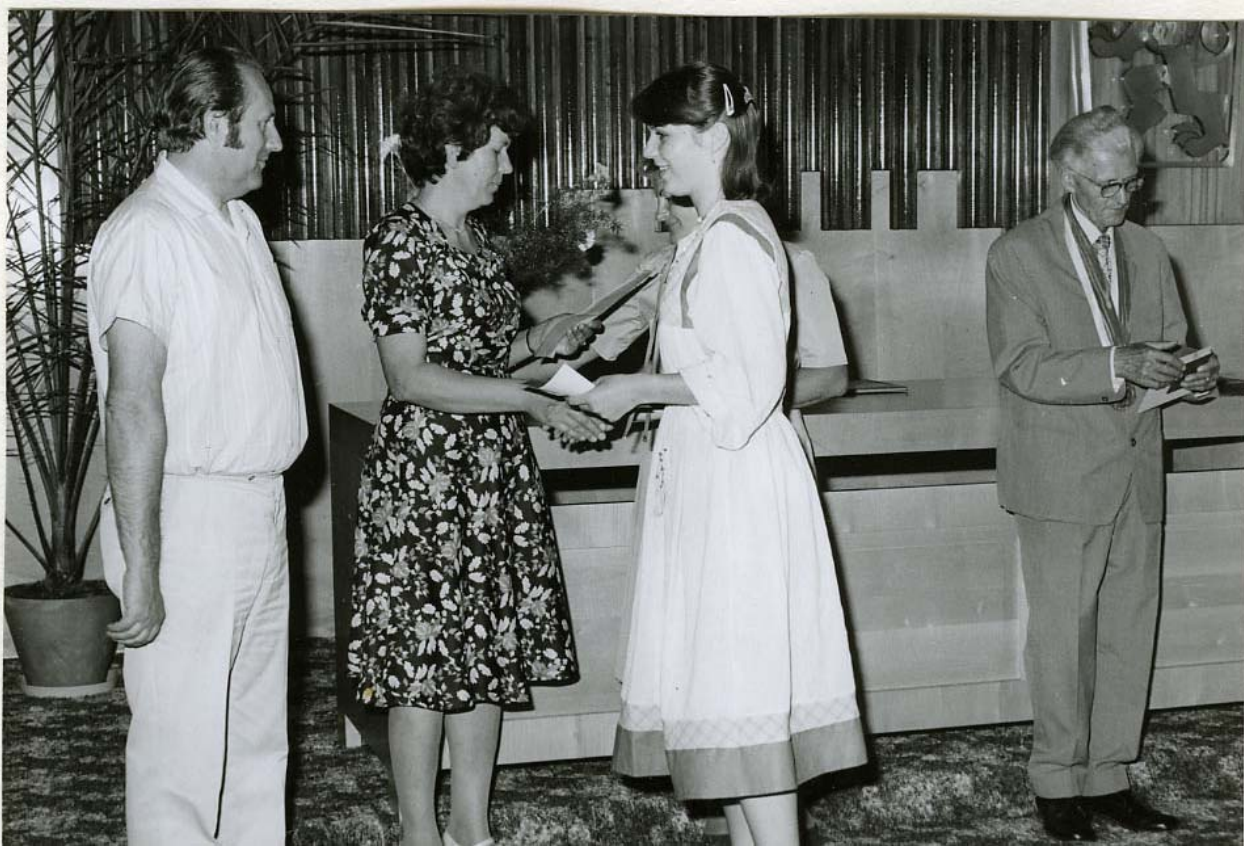
1 9 8 2

K R O N I K A M Ě S T A H U M P O L C E

Doklad k dílu XIV, strana 179

Příloha číslo 17

Předání občanských průkazů žákům ZDŠ Hálkova ul. 2.6.1982
Na snímku zleva: F.Štefánek, zást. ředitele; E. Roubíčková, s. Brzoňová, STSP,
J. Tomec, SPOZ, V. Hlubová, pracovnice MěstNV

1982

KRONIKA MĚSTA HUMPOLCE

Doklad k dílu XIV, strana 179

Příloha číslo 18

Předávání obč. průkazů žákům ZDŠ Hálkova ul. 2. 6. 1982

Na snímku J. Tomec předává obč. průkaz Evě Janáčkové

Předávání maturitních vysvědčení studentům SZTŠ 9.6.1982
Na prvním snímku ředitel SZTŠ ing. Samec blahopřeje Janě Cíglerové
Členové prof. sboru SZTŠ-zprava ing. Štěpán, ing. Samec, ing. Minařík,
předseda mat. komise, ing. Jokeš, ing. Červený, ing. Stražil

1983

KRONIKA MĚSTA HUMPOLCE

Doklad k dílu XIV, strana 249

Příloha číslo 10

Předávání maturitních vysvědčení žákům SZTŠ

Noví absolventi: Palkovič, Radil P., Papežová, Sochorová I., Vaněček,
Šimková J., Vratíšovská, Zahálka, Bleha, Ciglerová, Dočkal

1 9 8 2

K R O N I K A M Ě S T A H U M P O L C E

Doklad k dílu XIV, strana 279

Příloha číslo: 21

Předávání maturitních vysvědčení studentům SZTŠ
Noví absolventi školy - M. Bleha, Baštová, Brožová,
Ciglerová a další

Z činnosti SPOZ - předávání obč.průkazů žákům ZDŠ Podhrad 24. 5. 1982

Nahoře zleva: R. Nováková, A.Pustina, s.Vendl,A.Havlová, prac.STSP

Dole zprava: M.Pejšková,V.Holubová,J.Daňhelová,I.Turková,M.Vaňkátová,P.Krejčí

Z činnosti SPOZ - předávání obč.průkazů žákům ZDŠ Podhrad 24. 5. 1982
Na snímku A. Havlová předává občanský průkaz Ivaně Charvátové,
v pozadí Ant. Pustina a s. Věndl

Z činnosti SPOZ - předávání občanských průkazů žákům ZDŠ Podhrad
 Nahoře zleva: A. Havlová, Ant. Pustina, J. Drvotová, Vendl, J. Tomec
 Dole zleva: J. Hynek, V. Prokúpková, M. Pejšková, V. Teibrová, L. Vlastníková,
 Zd. Krejčová, J. Kopicová, Pavlíková, V. Svobodová, M. Krtek

Pionýrský slib ZŠ 1. června 1982

Pionýrský slib ZŠ 1. června 1982

zleva - s. Véber, mjr. Novotný, VÚ H. Brod, J. Pípalová a Ant. Pustina

1982

KRONIKA MĚSTA HUMPOLCE

Doklad k dílu XIV, strana 249

Příloha číslo: 24

Z činnosti SPOZ - předávání povolávacích rozkazů brancům,
na snímcích J. Krbec, kapitán Šafránek

Z činnosti SPOZ - předávání povolávacích rozkazů brancům,
kapitán Šafránek a branci

1 9 8 2

K R O N I K A M Ě Š T A H U M P O L C E

Doklad k dílu XIV, strana *249*

Příloha číslo *29*

Urnový háj - z činnosti SPOZ, rozptyl, vsyp a uložení
zpopelněných ostatků dne 18. června 1982

1 9 8 2

K R O N I K A M Ě Š T A H U M P O L C E

Doklad k dílu XIV, strana 179

Příloha číslo 30

Ukládání uren pod epitafní desky 18. června 1982
na urnovém háji, provádí M. Pršalová
Zprava stojí rodina Bakešova

1 9 8 2

KRONIKA MĚSTA HUMPOLCE

Doklad k dílu XIV, strana 249

Příloha číslo 31

Vsyp popele v urnovém háji 18. června 1982 provádí
J. Vlček a ing. Beran

1 9 8 2

K R O N I K A M Ě Š T A H U M P O L C E

Doklad k dílu XIV, strana 279

Příloha číslo 32

Urnový háj - přednes básně při slavnostním obřadu J. Neomytková
Slavnostní vsyp popele 18. června 1982 provádí J. Vlček a ing. Beran

1 9 8 2

K R O N I K A M Ě S T A H U M P O L C E

Doklad k dílu XIV, strana 284

Příloha číslo 33

MDŽ 5. března 1982 - přijetí žen představiteli města

Na snímku s. Vendlová při zápisu do pamětní knihy

Dole zleva: s. Šimková, Dvořáková, Petrusová, Grulichová,
Sedmíková, Jokešová

Doklad k dílu XIV, strana 184

Příloha číslo 34

Přijetí žen na MěstNV u příležitosti MDŽ

nahěje: V. Holubová, J. Markvart blahopřeje s. Dvořákové

dole zleva: J. Rudolfová, JUDr. Dvořáková, Beránková, Wendlová, Hyršová, Bláhová, Hubáčková, Machová, Šimková, Dvořáková, Petrusová, Grulichová, Sedmíková, Jokešová, Brožová, Kopecká

1982

KRONIKA MĚSTA HUMPOLCE

Doklad k dílu XIV, strana 284-295

Příloha číslo 35

VIII. ročník Hrdličkovy ceny, Spolkový dům 20. září 1982

8. ročník Hrdličkovy ceny 20. září 1982

J. Neomytková čte úvod ke knize J. Rychetského a F. Brzoně
Chlapec s arnikou, v pozadí vědecká rada.

Dole: projev J. Markvarta

Slavnostní plenární zasedání 20. 9. 1982

Udělení Hrdličkových medailí čes. antropologům - ing. Beránek, předseda, MěstNV
předává cenu doc. Lille Čechové, UK, přihlíží doc. Drobná UK Bratislava

Dole - MUDr. J. Benko, primář nem. oddělení

1 9 8 2

K R O N I K A M Ě S T A H U M P O L C E

Doklad k dílu XIV, strana 294-295

Příloha číslo 38

8. ročník Hrdličkovy ceny 20. září 1982

Předávání cen soutěžícím, na snímku V. Baslík, UP Olomouc, držitel 2. místa
a ostatní vítězové soutěže

1 9 8 2

K R O N I K A M Ě Š T A H U M P O L C E

Doklad k dílu XIV, strana 287-288

Příloha číslo 39

Otevření nového kina v pátek 29. října 1982

Na snímku Jana Krejčí při přednesu básně F. Brzoně,
ing. Zd. Beránek, předseda MěstNV a studentka J. Kučerová ze SZTS

Otevření nového kina 29. října 1982

Na snímku zleva: J. Kočer, vedoucí tajemník OV KSČ, ing. M. Kovář, předseda ONV, náměstek ministra výstavby ČSR Otakar Ferfecký (sedící) s manželkou, recituje Jana Krejčí, předseda MěstNV ing. Beránek a J. Kučerová, žákyně SZTS

Otevření kina 29. 10. 1982 - předseda ONV ing. Kovář předává
předsedovi MěstNV ing. Beránkovi "Čestná uznání ONV za úspěšné plnění
úkolů v akci Z "

1 9 8 2

K R O N I K A M Ě S T A H U M P O L C E

Doklad k dílu XIV, strana 287-288

Příloha číslo 42

Otevření kina 29. 10. 1982

Vedoucí tajemník OV KSČ při slavnostním přestřižení pásky

1982

KRONIKA MĚSTA HUMPOLCE

Doklad k dílu XIV, strana 287-288

Příloha číslo 43

Otevření nového kina 29. 10. 1982

Úpravy hlediště před otevřením

1 9 8 2

K R O N I K A M Ě Š T A H U M P O L C E

Doklad k dílu XIV, strana 287-288

Příloha číslo 44

Slavnostní otevření nového kina 29. října 1982
na snímku J. Vondrák, tajemník MěstNV předává dárkový balíček
Jaroslavu Sýkorovi za vedení stavby

1982

KRONIKA MĚSTA HUMPOLCE

Doklad k dílu XIV, strana 303, 334-338

Příloha číslo 45

Slavnostní otevření nové školní jídelny v Podhradě 1. 9. 1982

1 9 8 2

K R O N I K A M Ě S T A H U M P O L C E

Doklad k dílu XIV, strana 303, 337 - 338

Příloha číslo 46

Slavnostní otevření nové jídelny v Podhradě
Pohled do zařízené kuchyně

1982

KRONIKA MĚSTA HUMPOLCE

Doklad k dílu XIV, strana 185

Příloha číslo 47

Oslava 1. máje v Humpolci 1982

1 9 8 2

K R O N I K A M Ě S T A H U M P O L C E

Doklad k dílu XIV, strana 286

Příloha číslo 48

Den vítězství 9. května

Běh vítězství, vzpomínka na květen 1945

1 9 8 2

KRONIKA MĚSTA HUMPOLCE

Doklad k dílu XIV, strana 289

Příloha číslo 49

Kladení věnců 7. listopadu 1982

1 9 8 2

K R O N I K A M Ě Š T A H U M P O L C E

Doklad k dílu XIV, strana 289

Příloha číslo: 50

Pietní akt u památníku sovětských vojáků v neděli 7. 11. 1982
Na snímku zleva: J. Maršík, Ant. Pustina, ing. Zd. Beránek, předseda MěstNV,
zástupce OV SSM Pána, M. Vystrčil, J. ~~Kouřil~~ Janák, Plíhal, Vendl...

1 9 8 2

KRONIKA MĚSTA HUMPOLCE

Doklad k dílu XIV, strana 289

Příloha číslo: 51

Pietní akt u památníku sovětských vojáků 7. 11. 1982

Věvec nesou soudruzi Vendl a Plíhal

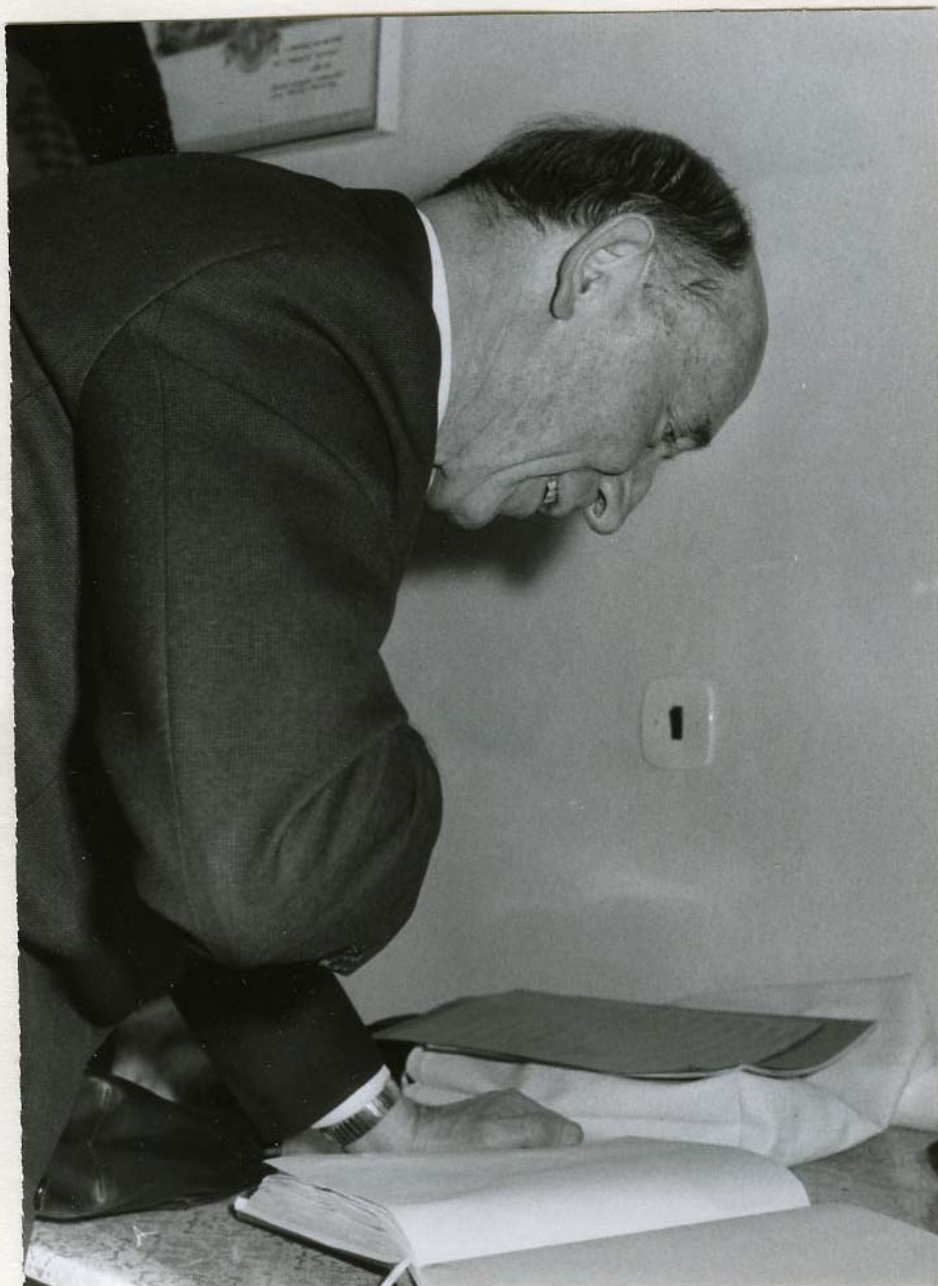
1 9 8 2

K R O N I K A M Ě Š T A H U M P O L C E

Doklad k dílu XIV, strana

Příloha číslo 52

Návštěva Václava Davida, předsedy ÚV SČSP v našem městě
Přijetí na MěstNV - zápis do pamětní knihy

Přijetí Václava Davida, předsedy ÚV SČSP na MěstNV
Na snímcích: V. David, O. Krumpl, předseda MěstNV, s. Koten,
M. Vystrčil, předseda NF a Josef Janák

1 9 8 2

K R O N I K A M Ě Š T A H U M P O L C E

Doklad k dílu XIV, strana

Příloha číslo 54

Přijetí Václava Davida, předsedy ÚV SČSP na MěstNV

1982

KRONIKA MĚSTA HUMPOLCE

Doklad k dílu XIV, strana 323

Příloha číslo: 55

PORTRÉTY

MUZEUM dr. ALEŠE HRDLIČKY V HUMPOLCI VÁS ZVE NA VÝSTAVU OBRAZŮ

JAROMÍRA PODOLSKÉHO

Slavnostní vernisáž dne 10. ledna 1982 v 10.00 hodin
Úvodní slovo Josef SLAVÍK - inspektor odboru kultury ONV v Pelhřimově

Kulturní vložka Jana KREJČÍ - přednes básně
 Alena SOLAŘOVÁ - španělská kytara

Výstava otevřena do 28. ledna 1982 mimo soboty a neděle od 9 - 11 a od 14 do 16 hodin

Pozvánka na výstavu

Ve dnech 10. až 28. ledna 1982 se ve výstavní síni muzea dr. Aleše Hrdličky v Humpolci představí s výsledky své výtvarné práce již známý pelhřimovský výtvarník Jaromír Podolský. Patří mezi absolventy prožské výtvarné školy, kterou dokončil v roce 1956. Jako nejlepší žák profesora Musila potom žil a tvořil v Plzni.

Do našeho kraje J. Podolský přichází v r. 1964, kde nalezl svůj trvalý domov a potřebné podmínky pro svou uměleckou práci. Odtud pak pramení jeho vřelý vztah k naší Vysočině, jejímu pracovnímu lidu a všemu, co vytváří a přebudovává pro svůj lepší a krásnější život.

Na vystavených obrazech se objevují známé i neznámé tváře, s nimiž autor žije, tváře, které defilují v jeho myslí i denním záběru. V jeho pracích je patrný konkrétní vztah k člověku, podrobuje pohyb lidské figury pečlivému zkoumání a odhaluje myšlenkové tajemství tvarů v citlivém reálném pojetí i básnickém tónu (Zelené křeslo, Po koupeli, Sen). Podstatou této tvorby není jen zachycení podoby, ale vyjádření pocitů člověka, který je plný poezie, barevných kompozic i bájných představ.

Žije jako malíř opravdu uprostřed života naší země. Vidí a zobrazuje chvíle tvrdé práce, chvíle slavnostní, chvíle odpočinku, veselí i smutku. Jeho realistickoimpresivní projev plný osobního prožitku je vidět z nespočetných studií tváří lidiček z ulice, pracovních tváří z továren, staveb i polí. Je to student z Angoly, rybář z Jugoslávie, sličná dívčí tvář, spisovatel, státník, zedník, brigádnice a všichni ti, kteří žijí nebo žili mezi námi na této planetě a jsou součástí našeho běžného života. Autor také pracuje na portrétech význačných politických a kulturních osobností (Kl. Gottwald, F. Castro, L. Corvalán, E. Hemingway, Che Guevara, Angela Davisová, B. Smetana, Einstein a jiní). Jeho portréty jsou oproštěny od všech dekorativních prvků a jsou tak prostým vyjádřením čistého a věčného pohledu na současného člověka.

Silný vliv na autorův osobitý umělecký projev měly i jeho přátelské vztahy s nár. umělcem Jiřím Trnkou, akademickými malíři Modrým, Einsenreichem, Maurem, Levorou, Kolihou, Vrbovou a v poslední době s Jiřím Mádlm.

Touha poznat, vidět a zachytit jej vedla na studijní cesty do mnoha koutů Evropy. Maloval u Jaderského, Černého, Balického, Azovského moře i u

Francii. Dokladem toho, že maluje i v plenéru, krajiny, byly předcházející výstavy v Pelhřimově, Pacově a Vlašimi, cyklus „Dálnice ve výstavbě“ — dokument budování úseku dálnice, procházející naším okresem Pelhřimov. Zde autor zachytil pro paměť budoucím dnes již dávno změněné okamžiky postupu výstavby tohoto velkého díla. Rovněž pro historické doklady zachycuje mizející pelhřimovská zákoutí a domy.

Jaromír Podolský je malířem poezie i drsnosti práce, obdivuje přírodu a lidský život. Ve svých dílech se světuje a vyznává z této lásky a způsob, jakým to dělá, nás získává k tomu, že jeho vyznání upřímně věříme. A to je další velká síla a hodnota jeho umělecké práce. V našem životě přicházejí okamžiky veselé, smutné i tragické. Také zde předkládá nás: výtvarník své práce. Je to obraz malovaný pod vlivem rodinné události — úmrtí, operace oka — psychologický okamžik o možnosti vidění, dále obraz již darovaný pražskému výboru Obránců míru „No, Mrs. Carter“ k výstavě — Nikdy válku. I tímto dílem chce podpořit boj, který bojujeme na velké cestě směřující k všeobecnému míru. Je velkým idealistou a chce se všemi kolem žít jen v míru, smát se a pracovat, milovat náš krásný život.

Autorův umělecký profil by nebyl úplný, kdyby chybělo zvý-

raznění hlubokých lidských vlastností, optimismu a skromnosti, nebyl by úplný, kdyby nebyl zvýrazněn kladný vztah k naší společnosti, který získal už tvrdým dětstvím v rodině severočeského horníka. A tento postoj dokazuje nejen svými díly, ale i svým vlastním životem.

ILONA KOSTŘICOVÁ
Muzeum dr. A. Hrdličky
Humpolec

Naštep, roč. 32, leden 1982

PORTRÉTY

JAROMÍRA

PODOLSKÉHO

1 9 8 2

K R O N I K A M Ě Š T A H U M P O L C E

Doklad k dílu XIV, strana 323

Příloha číslo: 57

VÝSTAVA OBRAZŮ

akademické malířky

BOŽENY HORSKÉ - KUSÉ

Muzeum Dr. Aleše Hrdličky v Humpolci
Slavnostní zahájení 31. ledna 1982 v 10.00 hodin

Otevřeno do 25. února 1982 — pondělí - pátek 9 - 11 — 14 - 16 hodin

Muzeum dr. A. Hrdličky Humpolec

Obrazy

Božena Horská - Kusá

Božena Horská-Kusá

Narozena: 6. 7. 1895 v Budapešti

Studia: soukromá a státní škola malířská F. Engelmüllera
krajinářská malířská škola O. Štáfla

Bydliště: Skuteč, Vítězslava Nováka 200

Božena Horská-Kusá (původním jménem Votrubová) se narodila v roce 1895 v Budapešti, kde byl její otec jako inženýr řadu let vázán svým povoláním. Božena Votrubová začala malovat již v dětství. Nadání zdědila po svém otci, který byl soukromým žákem Franze Deffregera.

Božena Votrubová přijala později umělecké jméno Horská. Byla začkou na soukromé i státní škole profesora Ferdinanda Engelmüllera. Tato škola vychovala řadu umělců, mezi něž patřil i pozdější profesor Akademie Otakar Nejedlý. Po smrti F. Engelmüllera přešla k jeho žákovi mistru Otakaru Štáflovi. Na závěr studia podnikla několik cest do zahraničí (Francie, Německo, Itálie, Maďarsko, Jugoslávie). Zde se seznámila nejen s krajinou, ale i se světovými galeriemi. V letech 1931—32 žila v Paříži, kde se stala členkou slavné Sociéte des Artistes Indépendantes (Společnosti nezávislých) a vystavovala tu své originály.

V roce 1939 se Božena Horská provdala za architekta Kusého a usídlila se ve Skutči na Českomoravské vysočině. Tomuto kraji zůstala věrná dodnes, zde čerpá náměty pro svá nová umělecká díla.

V jejím životě se však malířství snoubí s další činností. Od roku 1945 je funkcionářkou ve svazu žen, pořádá přednášky a besedy, podílí se i na dalších politickokulturních akcích, kterými žije „její“ městečko.

V originálech akademické malířky Boženy Horské-Kusé najdeme motivy z Českomoravské vysočiny, staré Prahy i Vysokých Tater, které si oblíbila v mládí jako členka horolezeckého klubu vedeného Otakarem Štáflem. Nechybí ani obrazy z cest do zahraničí i studie květin. Umělkyně, která v dnešní době odklonu umění od realismu zůstává věrna svému vizuálnímu vjemu, se může klidně ohlédnout nazpět. My jí přejeme do budoucna hodně zdraví, životní pohody, tak nutné ke klidné tvůrčí práci!

Martin T a c h o v s k ý

VÝSTAVA OBRAZŮ

akademické malířky

BOŽENY HORSKÉ - KUSÉ

Muzeum Dr. Aleše Hrdličky v Humpolci
Slavnostní zahájení 31. ledna 1982 v 10.00 hodin

Otevřeno do 25. února 1982 — pondělí - pátek 9 - 11 — 14 - 16 hodin

Pozvánka na výstavu

Muzeum dr. Aleše Hrdličky v Humpolci uspořádá výstavu obrazů akademické malířky Boženy Horské-Kusé, zákyně havlíčkobrodského rodáka akademického malíře Otakara Štáfle. Slavnostní vernisáž se uskuteční ve výstavní síni muzea v neděli 31. ledna 1982 v 10 hodin.

O Českomoravské vysočině se kdysi říkalo, že je to krajina, kde končí chleba a začíná kamenj. A bylo tomu skutečně tak. Malebná a okouzující příroda poskytovala pouze skromné dary — tvrdou žulu, houževnaté dřevo a brambory. Těžká práce v lomích, sklářských hutích, textilních továrních kátech i na málo úrodných polích byla spolu s chudobou nejčastějším údělem pracujícího člověka.

Umělci si oblíbili tento kraj naší vlasti. Někteří se zde narodili a i když je osud zavál jinam, rádi se sem vraceli, nebo se snažili pro příští generace uchovat a zachytit atmosféru své doby. Jiní sem přicházeli a vytvořili si zde druhý domov. Jednou z nich je i akademická malířka Božena Horská-Kusá.

Ačkoli je dcera českých rodičů, nepochází z tohoto kraje. Narodila se 6. července 1895 v Budapešti, kde byl její otec vázán řadu let svým povoláním jako vedoucí strojní inženýr. Její matka byla zákyní hudebního skladatele Bedřicha Smetany. Božena Votrubová začala brzy ve svém děství malovat. Vlohy k tomuto umění zdědila po svém otci, který byl soukromým žákem slavného Franze Deffregera. Na toto nadání upozornil rodiče její strýc dr. Otakar Laxa, univerzitní profesor a zakladatel vědy o českém mlékařství. Později přijala Božena Votrubová akademické jméno Horská, jakoby tenkrát tušila, že bude žít v horách a tento kraj si zamiluje. Nejdříve byla začkou na soukromé i státní škole profesora Ferdinanda Engel-müllera, krajináře Mařákovy ško-

ly. Tato škola vchovala řadu umělců, mezi něž patří i pozdější profesor akademie Otakar Nejedlý. Profesor Engelmüller ji měl rád a vážil si jejího nadání. Když viděl poprvé jednu její studii, řekl: „Budete sobě, mně i jiným pro radost“. Žel, zesnul dříve, než se mohl těšit z jejich úspěchů. Po jeho smrti přešla k jeho žáku Otakaru Štáflovi na krajinářskou školu. Sedmileté studium pod jeho vedením zakončila malířka Božena Votrubová-Horská na jaře r. 1931. Odjela do Paříže, kde se stala členkou slavné Artistes Indépendants (Společnosti nezávislých), čímž se může pochlubit málokterý náš výtvarník. Otevřete-li velký katalog 43. výstavy Nezávislých z roku 1932, najdete tam jméno Boženy Votrubové-Horské u několika vystavovaných originálů. Na této výstavě vystavovalo 4250 umělců z celého světa, z naší republiky 4, mezi nimi jediná Češka Božena Votrubová-Horská.

Podnikla i další cesty, zejména po Francii, Německu, Itálii, Rakousku, Belgii, Maďarsku a Jugoslávii, kde poznala nejen krajinu, ale seznámila se i s mistry v galériích. Sňatkem v roce 1939 za architekta Kusého přišla Božena Votrubová-Horská na Českomoravskou vysočinu do Skutče. V tomto místě poznávala krajinu a život. Tomuto kraji je nadále věrná a vytváří nová umělecká díla. Její život není jenom malířství. Od roku 1945 je jednatelkou Rady žen ve Skutči, pořádala přednášky, besedy; je jednou z těch, kteří nesou na svých bedrech kulturní život malého městečka.

Ze všech jejích prací dýchá láska k námětu a poctivá snaha zachytit navždy krásu okamžiku. Ze všech originálů promlouvá k návštěvníkovi velká láska k přírodě, k domovu. Božena Horská-Kusá je nejstarší dosud tvořící umělkyní na Horácku.

M. TACHOVSKÝ

50 LET LOUČKOVÉ SCÉNY HUMPOLEC

ZK ROH ZÁLESÍ

POZVÁNKA

1931-1981

Loutkařský soubor Závodního klubu
ROH - Z á l e s í v Humpolci

dovoluje si Vás pozvat na

VÝSTAVU

u příležitosti 50. výročí činnosti

LOUTKOVÉ SCÉNY

Výstava se koná pod záštitou
MěstNV v Humpolci ve výstavní
síní muzea Dr. Aleše Hrdličky.

Otevření výstavy - SOBOTA
6. března 1982 v 10 hodin
Ukončení výstavy 26 března

1982

KRONIKA MĚSTA HUMPOLCE

Doklad k dílu XIV, strana 323

Příloha číslo: 60

1 9 8 2

K R O N I K A M Ě Š T A H U M P O L C E

Doklad k dílu XIV, strana 323

Příloha číslo: 60

Muzeum Dr. Aleše Hrdličky v Humpolci Vás zve na výstavu

Václav Mejvald

o b r a z y

28. 3. - 14. 4. 1982

Slavnostní vernisáž: neděle 28. 3. v 10.00 hodin

Otevřeno: pondělí - pátek 9-11, 14-16

Muzeum Dr. Aleše Hrdličky v Humpolci Vás zve na výstavu

Václav Mejvald

o b r a z y

28. 3. - 14. 4. 1982

Slavnostní vernisáž: neděle 28. 3. v 10.00 hodin

Otevřeno: pondělí - pátek 9-11, 14-16

1982

KRONIKA MĚSTA HUMPOLCE

Doklad k dílu XIV, strana 324

Příloha číslo: 61

Muzeum dr. Aleše Hrdličky v Humpolci

26. 4. - 20. 5. 1982

JAROSLAV JEŽEK

narozen 26. ledna 1923 v Podlesí u Příbrami, studoval v letech 1945 až 1949 na pedagogické fakultě Univerzity Karlovy v Praze obor výtvarnou výchovu u prof. J. Sejčky, C. Boudy, M. Salcmana a K. Lidického. Od roku 1949 se stal návrhářem Thunské porcelánky v Klášterci nad Ohří, od roku 1956 až dosud je vedoucím výtvarníkem oborového podniku Karlovarský porcelán, s pracovištěm ve vývojovém závodě v Lesově. Žije v Karlových Varech.

Výstavy

Od roku 1949 obesílal celostátní i krajské výstavy, pořádané Svazem čs. výtvarných umělců, zvláště pak výstavy užitého umění a průmyslového výtvarnictví. Jeho práce byly zastoupeny na všech významných bilančních a propagačních výstavách, pořádaných o. p. Karlovarský porcelán, dále pak byla jeho tvorba prezentována na následujících mezinárodních výstavních akcích:

- 1958 - v čs. pavilónu na Světové výstavě v Bruselu
- 1959 - na mezinárodní výstavě užitého umění v Ostende
- 1960 - na výstavě užitého umění Československa v Moskvě
- 1961 - v čs. expozici na trienále užitého umění v Miláně
- 1962 - na mezinárodní výstavě keramiky ve Faenze
- 1962 - na mezinárodní výstavě keramiky AIC v Praze
- 1963 - na mezinárodní výstavě keramiky ve Faenze
- 1964 - na mezinárodní výstavě keramiky ve Faenze
- 1966 - na mezinárodní výstavě keramiky v Gualdo Tadino
- 1966 - na mezinárodní výstavě užitého umění v Lublani
- 1967 - na mezinárodní výstavě keramiky AIC v Istanbulu
- 1968 - na mezinárodní výstavě keramiky v Gualdo Tadino
- 1968 - na výstavě čs. užitého umění v Moskvě
- 1969 - na výstavě čs. užitého umění v Ulánbátáru
- 1970 - na mezinárodní výstavě keramiky v Sopotech
- 1973 - na mezinárodní výstavě skla a porcelánu v Jablonci nad Nisou
- 1976 - na mezinárodní výstavě skla a porcelánu v Jablonci nad Nisou
- 1977 - na mezinárodním veletrhu spotřebního zboží v Záhřebu
- 1977 - na mezinárodním veletrhu spotřebního zboží v Brně

Samostatnou výstavu díla Jaroslava Ježka uspořádala v roce 1968 Galerie umění v Karlových Varech

- 1979 - samostatná výstava v Galerii umění v Karlových Varech
- 1980 - samostatná výstava ve Fragnerově galerii v Praze
- 1980 - samostatná výstava v Klášterci nad Orlicí
- 1981 - karlovarští výtvarníci v Galerii umění v Karlových Varech

Ceny a vyznamenání

- 1958 - Velká cena a zlatá medaile na Světové výstavě v Bruselu
- 1958 - jmenován nejlepším pracovníkem ministerstva průmyslu
- 1959 - 1. cena lázeňského města Karlovy Vary
- 1960 - 2. cena lázeňského města Karlovy Vary
- 1960 - zvláštní odměna v umělecké soutěži k 15 letům ČSSR
- 1962 - dvě zlaté medaile na mezinárodní výstavě keramiky AIC v Praze
- 1963 - státní vyznamenání Za vynikající práci
- 1966 - čestné uznání za zásluhy v oboru (od oborového podniku)
- 1967 - Stříbrná medaile na mezinárodní výstavě keramiky AIC v Istanbulu
- 1968 - čestný diplom na mezinárodní výstavě keramiky v Gualdo Tadino
- 1973 - medaile na mezinárodní výstavě skla a porcelánu v Jablonci nad Nisou
- 1977 - Zlatá medaile na veletrhu spotřebního zboží v Záhřebu
- 1977 - Zlatá medaile na veletrhu spotřebního zboží v Brně
- 1979 - souprava Ada a „Maja“ nejlepší výrobek oboru
- 1980 - soupravy „Jubilant“, „Julie“ a „Ofelie“ nejlepší výrobek oboru
- 1981 - Zlatá medaile na veletrhu spotřebního zboží v Brně
- 1981 - souprava „Antonia“ nejlepší výrobek ministerstva spotřebního zboží

Dílo Jaroslava Ježka je zastoupeno ve významných veřejných i soukromých sbírkách v Československu, především v Uměleckoprůmyslovém muzeu v Praze, Moravské galerii v Brně, Galerii umění v Karlových Varech a dalších institucích i ve sbírkách zahraničních.

Běh života přináší mnohdy nečekaná setkání, k nimž dochází vně i uvnitř profesionálního okruhu, v němž se pohybujeme. Tato setkání obohacují naše poznání i prožívání světa. Leckdy ozvučí dosud neznělé struny našeho nitra tím, že umožňují průnik do hájeného světa jiných subjektů a objevují život druhých i nás samotných. V oblasti umělecké tvorby dovolují plodná setkání často pochopit i mnohé z toho, co samo dílo neprozradí. Za vstup do lidského i tvůrčího světa, který jsem znal jen povrchně, vděčím setkání se sochařem, keramikem, malířem a návrhářem porcelánu Jaroslavem Ježkem. Nechtějí mi prominout osobní tón, jímž se chci se čtenáři podělit o zážitek ze setkání s jeho osobností i dílem: dovoluji si tak učinit i rekonstrukci imaginárního rozhovoru, který spolu již po léta vedeme.

Dnes bych již ztěžil určil dobu a situaci, kdy jsme se poprvé viděli a navázali kontakt, v němž vzájemný názorový respekt a úcta k práci se staly základem přátelského vztahu. Jsem přesvědčen, že to první shledání bylo asi stejně tak tiché, nenápadné, bez velkých slov a gest, jako ta všechna následující. S nehranou rozpačitostí a zadržávaným komentářem ukazuje, je-li k tomu ovšem důrazně vyzván, Jaroslav Ježek své práce. Prezentuje je skromně, jako samozřejmý výsledek uplynulých dnů a let. Přesto prozrazují jeho živé oči, skryté za skly brýlí, živý zájem o bezprostřední reakci návštěvníka. Ověří se pochyby nebo uspokojení, zklamání nebo radost, doprovázející každý tvůrčí čin, bude vyvolána další otázka nebo slyšena povzbuzující odpověď, jež zrodila díla obklopují? Od jednotlivých studií, návrhů, od forem a dekorů, od problémů, které vyvolávají nároky výroby, technika a technologie, dospíváme obvykle k širším souvislostem rozličných úloh umění v životě. Svádí nás k nim autorova práce v závodě, vždy znovu směřující k osobitému sebevyjádření a současně uzemňována požadavky vlastního účelu díla, respektem k materiálu a požadavky výroby.

Jaroslav Ježek ví, jak neskutčné je tvořivě využít omezující faktory výroby, určující prvky zvoleného materiálu i dané možnosti technologie pro vznik umělecké formy. Zaměření jeho tvorby, dané dobrovolným rozhodnutím stát se výtvarným návrhářem závodu na výrobu porcelánu, vyžadovalo respektovat veřejnou odezvu vlastní práce. Nezávisle na úspěchu doprovázejí každý jeho výtvarný čin pochyby a otázky jimiž pokračuje uspokojivý pocit z řemeslné zručnosti k trýzni hledání, vlastního tvůrčí aktivitě. Protiváhou k tomuto neklidu se mu stalo otevřené vnímání a prožívání světa kolem něho samého, zázemí rodiny i inspirativní podněty stále nově objevované přírody. „Základem mého života se mi jeví má rodina. Je mi velkým zdrojem vnitřní síly, tak potřebné k překonávání pracovních problémů, jež jsou u průmyslového výtvarníka dosti značné. Jiným důležitým podnětem mého života a práce je vztah k zemi, v níž jsem se narodil. Vyznávám obdobně, jako můj strýc, který byl zná-

mým českým muzikantem, že bych nemohl žít jinde, i kdybych zde doma měl být poslední mezi posledními a jinde by bylo nabízeno vše. Mám rád veškeré projevy tvořivého lidského ducha, stejně tak mne dovede uchvátit sledování práce dobrého řemeslníka. K životu potřebuji muziku, divadlo, dobré víno a chutné jídlo, rozsvícený svícen, vnímání krajiny s vodními plochami i vůní domova. Je mi milo pohybovat se mezi lidmi, příjemno posedět s blízkými přáteli, ale tak zvanou velkou společnost s ruchem slávy a leskem slov nepotřebuji - raději dávám přednost tichu ateliéru nebo přírodě, kde mohu kráčet kolem rybníků, či pozorovat kouzla ranního lesa.“

Své dětství a jinošství prožil Jaroslav Ježek na venkově hornického Příbramska. Otec byl strojníkem na dole a jako výborný řemeslník synovi imponoval. Maminka šila rukavice a starala se o domácnost. Od malíčka rád maloval a - obvykle z cihlářské hlíny - modeloval. Převažujícím tématem jeho výtvarných projevů byla zvířata, zvláště koně. Ve studiu jejich pohybu, jako nejtypičtějšímu projevu života, si začal uvědomovat složitou náročnost formy. Zvolenému tematickému okruhu zůstal věren.

Po maturitě pracoval nejprve v hutí na stříbro a olovo, pak byl zaměstnán na šachtě a ke konci války pracoval jako kancelářská síla. Maminka z něho chtěla mít báňského inženýra (tím spíše, že Vysoká škola báňská byla dříve v Příbrami). Svými zájmy i chováním a možná i určitými dědičnými předpoklady po strýci Jaroslavu Ježkovi, hudebním skladateli, i když se u něj projevovaly výtvarnými sklony, dokonce snad i vzhledem (příbuzní mu tehdy říkali „profesůrku“) předpovídal jinou dráhu. Náhoda aby s ním šel studovat na nově zřízenou pedagogickou fakultu do Prahy, pak rozhodla o směru jeho studia. Starší kolega z reálky ho přemluvil, kde též byla založena speciální katedra výtvarné výchovy. Atmosféra školy byla inspirující: obětavé nadšení profesorů mladého učiliště nacházelo odezvu v optimismu studentů, všechny spojovala snaha, podílet se co nejúčinněji na výstavbě poválečného života. Vnímavý a citlivý student zde získal pevné základy pro svou další činnost. Objevoval svět umění, po němž toužil. Profesionálně i lidsky rychle dozrál. „Jsem přesvědčen, že se kantoři i asistenti postarali o tehdejší dobrou úroveň školy. Měli bych po pravdě jmenovat pedagogy, kteří mě nejvíce ovlivnili, musel bych asi jmenovat všechny, včetně starého pana profesora Sejkpy, kterého jsme měli na ornamentální kreslení. Největší vliv na mou pozdější plastickou tvorbu měl však přece jen Karel Lidický, jehož některé portréty považuji za vrchol naší sochařské tvorby. Martin Salcman pro mne objevil Cézannea, kterého miluji, Cyril Bouda kresbu a rytinu, Jan Smetana mi zase otevřel okno k modernímu malířství. Podotýkám, že jsem před příchodem na školu vlastně o kumštu věděl velmi málo. Pokud se týká sochařů, kteří ovlivňovali mé názory i později, byli to z našich zvláště

Jan Štursa a Otto Gutfreund, z cizích z klasického období moderny Bourdelle, z mladších M. Marini a G. Manzú. Stále mě ovšem vzrušuje a zajímá egyptský a asyrský reliéf. Je opravdu těžké odpovědět v dané souvislosti na otázku, co mne nejvíce zaujalo z českého výtvarného kumštu. Snad bych vybral především cyklus Třeboňského mistra a naše madony tzv. krásného slohu (z nichž pak zvláště Madonu plzeňskou), pak Alše, Pruchu, Fillu a Šímu. Za svého velkého učitele považuji především dr. Havlíčka, který je pro mne výjimečným zjevem na poli fantastického umění a jehož dílo a názory spolu s léty naší spolupráce podstatně ovlivnily mou pozdější samostatnou tvorbu. Mám-li namátkou vybrat, kdo je mi blízký ze současných našich malířů, jmenoval bych Františka Jiroudka, z grafiků Albína Brunovského a ze sochařů, kromě již zmíněných, bych rád přidal ještě Olbrama Zoubka. Zdá se mi, že jsem zcela schopen prožít jen výtvarné projevy klasiků starého a moderního umění, od nás i ze světa. Do určité míry akceptuji ještě například obrazy A. Tapiése nebo J. Pollocka, ale přiznám se, že takový prožitek, jako z děl Henri Matisse, z nich nemám. Přístup k některým současným výtvarným projevům zřejmě souvisí s mým věkem a z dřívějšíka zafixovaným názorem na umělecký projev." Opravdovost vztahu k výtvarné práci, která pro něj nebyla jen záležitostí talentu a studia, na sebe vzala podobu mravního závazku. Svou vůli, nadání i cit chtěl vložit do služby umění, jehož společenské uplatnění by nebylo formální. Nezvoloil po studiu ani učitelské povolání, ani samostatnou tvůrčí práci, ale po zkušenostech dvouměsíční praxe v Thunské porcelánce v Klášterci nad Ohří, již prošel v době absolutoria školy v roce 1949, se rozhodl zůstat v uměleckém průmyslu. Jako přesvědčený idealista splácel svůj společenský dluh nejen odchodem do západočeského pohraničí, ale i vstupem do výrobního procesu, v němž jako umělec se rozhodl prospívat zájmům společenského kolektivu. Takový byl jeho projev sociální angažovanosti. K práci na kultivaci užitekových předmětů a jejich výtvarném zhodnocení byl vybaven cílevědomostí úsilí i dostatkem tvrdosti. V návrzích pro sériovou výrobu nacházel odpovědi na otázky po obecném smyslu umělecké tvorby. Poznal, že toto pole výtvarné kultury vyžaduje nejen zručné řemeslníky a dělníky, ale i tvůrce, kteří estetickou kvalitou výrobků mohou plynule ovlivňovat vnímání lidí v jejich životní praxi. Řehole anonymity výtvarného návrháře závodu, jímž se nejprve stal v klášterecké porcelánce a po roce 1956 v národním podniku Karlovarský porcelán, mu nevalila. Trpělivě se naučil plnit drobné i zásadní úkoly, které vyplývaly z požadavků výroby na výtvarného návrháře. Musel překonávat řadu pracovních i organizačních překážek, obhajovat specifičnost své úlohy, mnohdy nepochopené, a současně vychovávat sám sebe. Zdá se, že potřebám doby vyhověl přesvědčivěji, byť snad méně efektně, a také účinněji, než se dalo tehdy oblíbeným způsobem ve zpracování tzv. vel-

kých témat. Výrobě zůstal věren, aniž by rezignoval na vlastní tvorbu. Návrhy nových servisů, užitekových solitérů i osobitých porcelánových plastik nelze oddělit od jeho vlastního výtvarného projevu, který rozvíjel v plastických studiích, kresbách, malbě i keramikách. Ježkův svět zůstal jednotný, byť jedna jeho část zůstala privatissimem a druhá byla určena realizaci ve výrobě. K tomu mu pomáhala pracovitost, tvůrčí vůle i vnitřní pohoda, nemalou mírou i přesvědčení, že se stále zřetelněji uplatňují více souvislosti než protiklady mezi oblastí volného a dekorativního umění, což se dotýká i výtvarné činnosti jedince. „Vzrušuje mne celá oblast umění, je-li skutečnou tvorbou. Nemám pocit, že by volné a dekorativní umění byly příliš od sebe vzdálené světy, jak se někdy myslí. Dobře tvarovaná židle ve mně vyvolává právě tak pěkný pocit, jako volná plastika a orientální koberec mne vzrušuje neméně - pokud je výtvarným projevem - než moderní obraz.“ Míra dekorativnosti v úloze výtvarné kategorie uměleckého předmětu užitého i volného je podle něho odvislá od citu tvůrce. Nesmí být dostatečným nebo jen vnějším požadavkem, ale bytostnou součástí pojetí díla, integrálním prvkem výtvarného projevu. Forma zdá se mu dostatečným důvodem k výtvarnému činu, neboť je obvykle podmíněna lidským, obecným i konkrétním obsahem. Měřítkem jejího spojení se životem, přírodou i fantazií bývá jak téma - jako poukaz k poznávané a vnímané skutečnosti, tak funkce a užití díla v denní praxi lidí, materiální i duchovní.

Mladé nadšení, které doprovázelo vstup Jaroslava Ježka na půdu výroby v úloze výtvarníka - návrháře, dožrálo lety k moudré uvážlivosti. Teoretické předpoklady korigovala praxe. Z náročnosti k vlastní tvorbě a odpovědnosti k požadavkům výroby však neslevil. Stal se vnímavým k rozdílným názorům uživatelů výrobků, které navrhoval pro sériovou realizaci, jejichž polemické ostří tlumočily obvykle schvalovací komise. Zastahoval-li zřídka pojetí jeho dekorativních plastik, ovlivňovalo návrhy a realizace užitekových předmětů z porcelánu. Důležitou školou práce bylo mu prostředí závodu a hlas jeho spolupracovníků. „K tomu, aby moje cesta průmyslového designéra byla pokud možno přímá a prostá všech chyb či omylů, přispíval vydatně kolektiv spolupracovníků vývojového závodu a podpora vedení podniku, zvláště pak přízeň a možno říci fandovství generálního ředitele Jiřího Přibila, člověka s velkým citem pro porcelán a jeho potřeby. Byla to nesnadná cesta, kterou musel Jaroslav Ježek projít, než si našel své správné místo ve výrobním procesu a současně možnost vlastního tvůrčího vývoje. Pomáhal si systematickým studiem historie porcelánu, aby si konfrontacemi hodnot minulých se současnými ověřil, co právě jeho naturelu může být uměleckým podnětem. „Zabýval jsem se zvláště vývojem světového figurálního porcelánu. Je mi z něho nejbližší především čínský bílý, ale mám rád i dekorované figurální kompozice J. J. Kändlera. Pochopitelně jsem hledal vlastní východiska

přednostně v tradici střeoevropské. Nejsem tak fundovaný teoretik, abych mohl přesně postihnout - nepatrné podle mne rozdíly, které jsou mezi figurálním porcelánem vídeňským a pražským - posuzují je z hlediska výtvarníka. Vídeňský porcelán se mi zdá poněkud profesionálněji modelován, ale Poppovy figury (i jiných návrhářů, třeba T. Seidona) se mi zase jeví jako poetičtější pojetí, což je pro mne poučné." Souběžně se seznamoval s tendencemi i produkcí figurálního i užitkového porcelánu významných evropských závodů, z nichž osobně poznal práci ateliérů firmy Gustavsberg. Zaujaly jej podmínky a možnosti návrhářů, jejichž činnost je výraznou ostruhou pro výsledky veškeré produkce závodu, především pro výtvarnou úroveň výrobků. V posledních letech se svými návrhy podílejí na sortimentu významných závodů na výrobu porcelánu i velké osobnosti světového umění. Práce těchto hostů, která mívá i propagační charakter ve smyslu inovace výrobků pro konkurenční nároky světového trhu, nemusí být vždy nejlepším řešením. Svého času byla v Praze v galerii VIA instalována výstava porcelánových reliéfů, které vyrobila firma Rosenthal podle návrhů světově známých umělců. Podle mého názoru, který ovšem nemusí být směrodatný, k němuž jsem se však po třiceti letech dopracoval, byla většina věcí jen reprodukcí sochařských děl v porcelánové hmotě. Mohla být docela dobře i z jiných než keramických materiálů. Důsledný respekt k vlastnostem porcelánové hmoty není podle mne možno pomíjet."

Během času se figurální porcelán posunul do středu Ježkova zájmu. Autorovo pojetí figurální kompozice v porcelánu dozrávalo pomalu: bylo pro něj svébytným zpracováním formy, jejíž plastická mluva byla podřízena možnostem i vlastnostem materiálu i předpokládané funkce uměleckého objektu. Od literárně anekdotických figurek z padesátých let, bohatě modelovaných, které vznikly v době, kdy týmově spolupracovali s dr. Havlíčkem pod značkou KJ, se v průběhu dalšího desetiletí prosazovala v pojetí tvaru více obrysová kresba a modelace zcelovala plochy ve prospěch vyjádření charakteristického pohybu. Od elegantně vyprávějící Flóry (1953), která byla ještě společným dílem obou autorů, směřoval k lyricky laděným kompozicím se zvířecími motivy. Nad vyprávěním o motivu převládal motiv sám, určený pohybem, jako hlavním výtvarným znakem. Následující řada figurálních plastik obohatila výrazové prostředky o kontrastní zvrásnění povrchu proti hladce glazované ploše (Sova, Gepar z šedesátých let) i o použití barvy na glazuře nebo malbě ve funkci dekorativního prvku (Černá labuť, Dudek ad. - ve spolupráci se Zd. Ježkovou). Autor tak dosáhl vlastního způsobu v pojetí porcelánových plastik, jejichž řada patří k nejlepším výsledkům tohoto žánru v naší sériové porcelánové výrobě. Neopakovatelnému materiálu odpovídá osobitá forma. „Věřím pevně, že se figurální porcelán bude dále rozvíjet, alespoň do té doby, v níž bude mít i obraz a plastika své místo v sou-

časném interiéru. Záleží přirozeně na jeho formě a pojetí, bude-li jen bibelotem nebo naopak uměleckým dílem. Myslím si, že se člověk ani v budoucnu nevzdá tak krásného materiálu. A to nemluvím o možnostech jeho uplatnění v exteriéru, neboť prostředí, formované plánovitě záměry architektů, jeho nosnost ověřuje."

Práce na porcelánových souborech, kávových soupravách i solitérech užitkového a ozdobného porcelánu byla další, z Ježkova světa nevydělitelnou součástí jeho tvorby. I když se nevyhýbal poučení starší tradice, navazoval od počátku na zkušenosti bezprostředně předcházejícího období. Podobně jako jiní návrháři - mezi nimiž třeba Ježkův podíl pokládat za jeden z nejsoustavnějších - vycházel z poučení funkcionalistické éry. Pochopil důraz na krásu prostoty a účelnosti, který posvětil vznik nemnoha tvarem ušlechtilých souborů z 20. až 40. let našeho století. Z domácí produkce jej přitahovaly příklady souborů F. Míška a zvláště L. Sutnara vedle několika úspěšných anonymních návrhů, kontrastující se zdobností ve výrobě i na trzích oblíbených souborů ve stylu historizujících předloh. Postupně se seznámil i s příklady moderního názoru na formování porcelánových souborů ze světové produkce, mezi nimiž i s podněty avantgardních návrhů sovětských z 20. let, reprezentovaných pracemi Kobyletské a Suetinových. Srovnání jednotlivých Ježkových návrhů na porcelánové soubory i solitéry ilustrují zřetelně autorovo úsilí o nový tvar a dekor, které se snažil prosadit do výroby jako projev promyšleného a důsledného designu. Již první soupravy, mezi nimiž Rosana, Kleopatra, Blanka i Elka, které navrhoval pro národní podnik Karlovarský porcelán, nesou rysy pozoruhodné vyzrálosti.

Ježkův design respektuje jak v návrzích servisů, úplných i dílčích souprav, tak v návrzích jednotlivých předmětů, váz, ozdobných talířů, mís a misek, svícňů, popelníků a dalších, volbou tvaru velmi citlivě charakter střepu. Tvar pak domýšlí návrhem dekoru, který je mu organickou součástí každého předmětu či spojnicí celého souboru. Jako prostředku dekoru používá malbu či kresbu, střídá glazovaný i neglazovaný povrch, reliéfní zvrásnění i plastický výtlaček, ať ozdobný či sdělný. Motiv i umístění dekoru na konvici, šálku, talíři i ostatních předmětech, včetně pojetí zvoleného dekoru, vychází z požadavku tvaru a vlastností materiálu. Glazuře věnuje autor zvláštní pozornost: střídá servisy s jednobarevnou polevou s takovými, u nichž kontrast glazovaných částí proti plochám bez polevy zvýrazňuje formy předmětů. Funkčně čistým a dekorem vyrovnaným souborům z konce 50. let, jako jsou Elka, Manon, Orava, Go a dalším z 60. a 70. let, mezi nimiž možno jmenovat servisy Juni, Beatrice, Bianka, Maja a jiné, odpovídala i řada jednotlivých porcelánových objektů, z jejichž množství jmenujme alespoň plasticky originální ceny mezinárodního filmového festivalu z roku 1978. Požadavky domácího i zahraničního trhu si však na autorovi vynutily i design, jehož pojetí

musí reagovat na tradiční slohové vzory se zdobnými prvky. Autor se s tímto tlakem vyrovnal s vybraným smyslem pro decentní adaptaci historizujících inspirací, při nichž zachoval potřebnou míru v řešení vztahu tváru a dekoru, jak dokázaly soubory Kleopatra, Ex, Luise, Komtesa i návrh secesně dekorovaného a tvarovaného servisu Jubilant z roku 1978.

Léta usilovné práce v ateliéru vývojového závodu Karlovarský porcelán v Lesově, zhodnocující nabyté zkušenosti ve zpracování porcelánové hmoty, jsou jen jednou stranou úspěchu jeho díla. Neméně významnou úlohu sehrála v tomto pracovním procesu i osobní autorova účast na každém souboru, dala by se říci citová angažovanost na formování předmětů z nádherného materiálu porcelánu. Vždy se snažil o to, dát mu životní smysl, využít jeho osobitých vlastností a vnést do podob předmětů, které jsou z porcelánu vytvořeny, určitý estetický řád. „Jsem přesvědčen, že každá hmota má svou vlastní tvář a tu musí umělec respektovat. Snažím se, aby mé porcelánové plastiky nebyly jen malé porcelánové sošky. Chci uplatnit pokud možno všechny vlastnosti krásného materiálu, kterým porcelán bezesporu je. Hlavním principem se mi stalo maximální využívání kontrastu jak tvarového, tak někdy i barevného. Velkou klidnou plochu proto rád vytáhnu do nějakého fajnového detailu, nebo kombinuji matný, plasticky pojednaný motiv s povrchem leskle glazovaným, někdy používám k podtržení formy i neglazované barvy a tak podobně. Forma je dána obvykle představou, ale podvědomě také materiálem, jeho charakterem i výrazovými a dalšími možnostmi.“

Ježkovu práci v oblasti malby a keramiky nelze pokládat pro jeho tvůrčí projev za méně závažnou proto, že její realizace zůstávají soukromým hájemstvím autorovým. Společným jmenovatelem obou stěžích souměřitelných disciplín jsou analogie pojetí a výrazu i zřetelná svoboda vyjadřování, v níž jakoby autor kompenzoval tlak disciplíny, kterou zachovává v návrzích pro výrobu. Též ve volbě námětů popouští uzdu své představivosti. Ostrá kontrastnost barev a fantastika tvarů různých lodí, bájných figur, domů, staveb a jiných plastických objektů využívá kvalit a možností keramického materiálu. Nezvyklostí metafor překvapují jeho obrazy. Vysněný svět bytostí, věcí a prostorů zabydluje jeho obrazové plochy střídavě s abstraktním rytmem forem, vytvořeným ze spleti linií, kolorovaných ploch, výrazných čar a barevných skvrn - viditelně inspirovaných pozorováním přírody. Bez bohatství autorovy fantazie, projevené ve tvarech i barvách, nevznikly by jeho návrhy pro porcelán. V keramice a malbě, nevázan bezprostřední, praktickou funkcí výtvarných objektů, projevuje hravou radost z tvořivého procesu i z hledání formy svých představ. Širokou škálu možností v malbě, kresbě a keramice dokumentují i díla, která viditelně překračují soukromý charakter této Ježkovy ateliérové tvorby. Dokazuje to výrazově přesvědčivý tvar hlavy

P. Picasso z r. 1963 v bíle tónované glazuře keramiky, celá řada drobných předmětů i obrazů vyrovnaných barevných rytmů až po barevně agresivní kašnu z keramiky pro Cheb (1972) a zatím nečetné návrhy objektů pro exteriér. V prostoru městské krajiny měl zatím jen několik příležitostí při řešení informativních poutačů. Osvědčil příkladnou míru výtvarného citu, který by mohl při větších zadáních zdárně rozvíjet, jak ukázalo jeho originální pojetí plastických prvků pro autobusovou zastávku v Sadově (1973) a návrh i realizace obřadní síně na Místním národním výboru v Sadově.

Pevnou základnou Ježkovy tvorby je kromě talentu, pracovitosti a morálního vztahu k umělecké činnosti též bohatá představivost. Podíl podnětů z vnějšího světa, životního provotu i přírody, která patří mezi hlavní zdroje jeho vidění a vnímání tvarů, barev, pohybů ve vztahu k fantazii a vnitřnímu modelu, charakterizoval autor následujícími slovy: „Spoléhám spíše na vnější popudy. Spleť čar, siluety, náhodné tvary bývají mi v převážné míře inspirativními prvky. Skoro nikdy nemám napřed ucelenou představu o tvarové skladbě, věci se konkretizují až během tvůrčího procesu. Z linky se dostávám do prostoru.“

Ježkova práce je výsledkem vážného a intenzivního úsilí intelektuálního a dokonalé činnosti rukou. Naplňuje bez okázalosti jeho dny. Hledání forem a barev, v nichž by vyjádřil sebe a svůj čas, vyrovnává uklidňujícím soustředěním na návrhy předmětů, jež slouží esteticky i funkčně potřebám lidí. „Nejsem typ, který plánuje příliš dopředu, spíše bych řekl, že žiju ze dne na den, proto si ani velké plány nedělám. Prostě denně pracuji a mám pocit, že ještě spodní prameny nevyschly. Měl jsem a mám stále touhu mít vlastní pec (na kterou zatím nemám a nikdy asi mít nebudu), což by mi umožnilo věnovat se více keramice. Zatím zůstávám (a třeba v budoucnu i zůstanu) jen u malování, které tolik nezatěžuje kapsu a pro mne je důležitým korektivem ostatní práce, i zdrojem radosti, poznání a seberealizace.“ Ježkovo dílo je jako celek přesvědčivou bilancí dobře odvedené práce, i příslibem dalšího vývoje. Bedlivé pozorování života, vnímání ranního lesa i vodních hladin, chápání lidských osudů i potřeb, košatá představivost i pracovní kázeň jsou zárukou jeho příští tvorby, jejíž tvůrčí pramen vskutku nevyschl. Cesta Jaroslava Ježka zůstává otevřená.

1978 - 1979

Dr. Jiří Šetlík

1 9 8 2

K R O N I K A M Ě S T A H U M P O L C E

Doklad k dílu XIV, strana 324

Příloha číslo: 62

MUZEUM DR. ALEŠE HRDLIČKY
HUMPOLEC

Vás zve na výstavu obrazů

Jiří Souhrada

Proměny

Zahájení 23. května 1982 v 10.00 hodin
- promluví autor -

Otevřeno: pondělí - sobota 9-11, 14-16
neděle 9-11 hodin

HUMPOLEC 23. 5. — 11. 6. 1982

1 9 8 2

K R O N I K A M Ě S T A H U M P O L C E

Doklad k dílu XIV, strana 324, 325

Příloha číslo: 63

MUZEUM DR. ALEŠE HRDLIČKY
HUMPOLEC

VÁS ZVE NA VÝSTAVU

OBRAZY
STANISLAVA
STAŇKA

ZAHÁJENÍ 7. LISTOPADU 1982
V 10 HODIN

OTEVŘENO: PONDĚLÍ-PÁTEK
9-11, 14-16 HODIN
7.-30. 11. 1982

Stráž 2 Plzeň - 202 6012

MUZEUM DR. ALEŠE HRDLIČKY
HUMPOLEC

Vás zve na výstavu obrazů

Jiří Souhrada
Proměny

Zahájení 23. května 1982 v 10.00 hodin
- promluví autor -

Otevřeno: pondělí - sobota 9-11, 14-16
neděle 9-11 hodin

HUMPOLEC 23. 5. — 11. 6. 1982

1 9 8 2

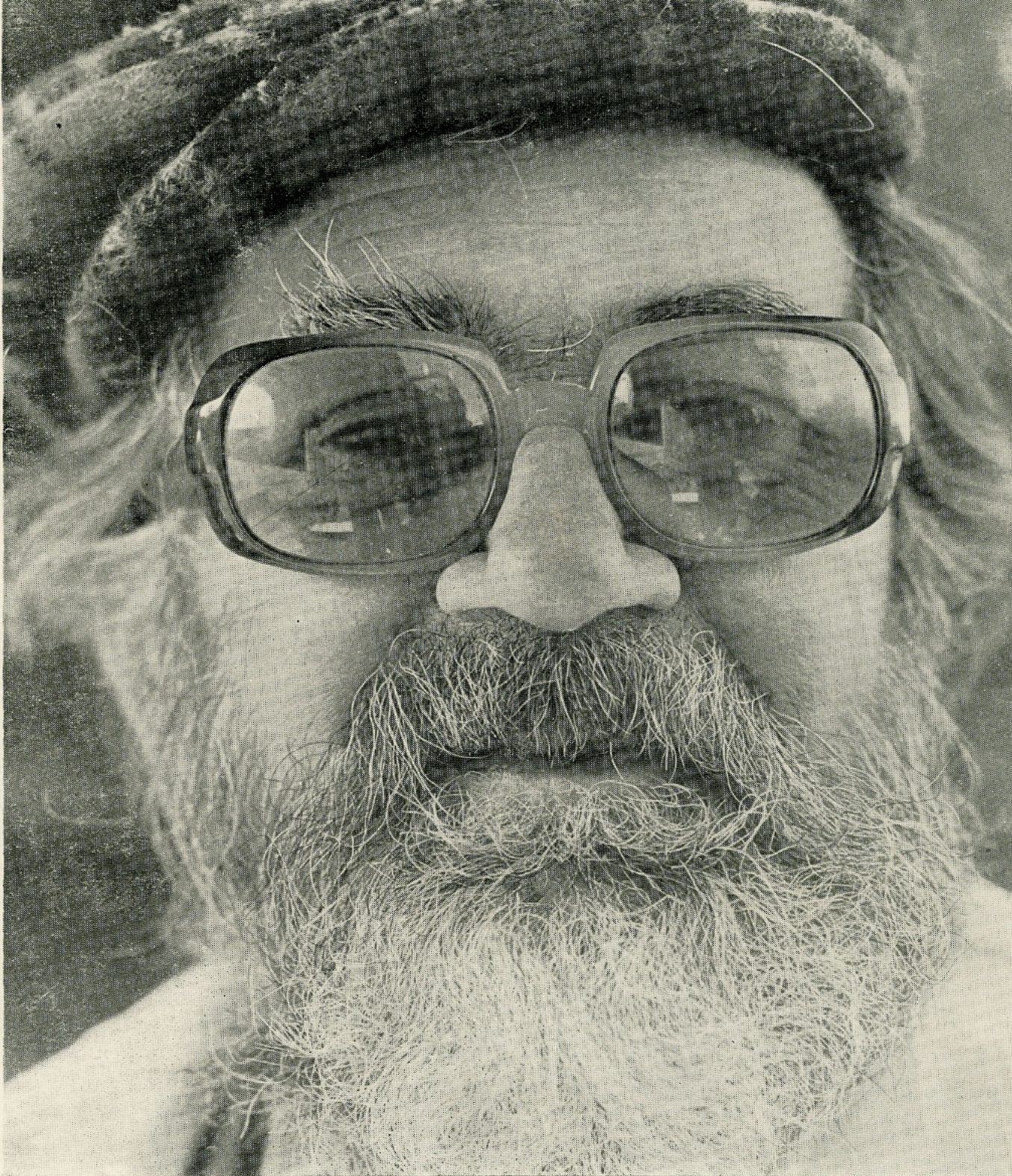
K R O N I K A M Ě Š T A H U M P O L C E

Doklad k dílu XIV, strana 324, 325

Příloha číslo: 64

Jaroslav Alt

VÝSTAVNÍ SÍŇ MUZEA DR. ALEŠE HRDLIČKY V HUMPOLCI - 1982

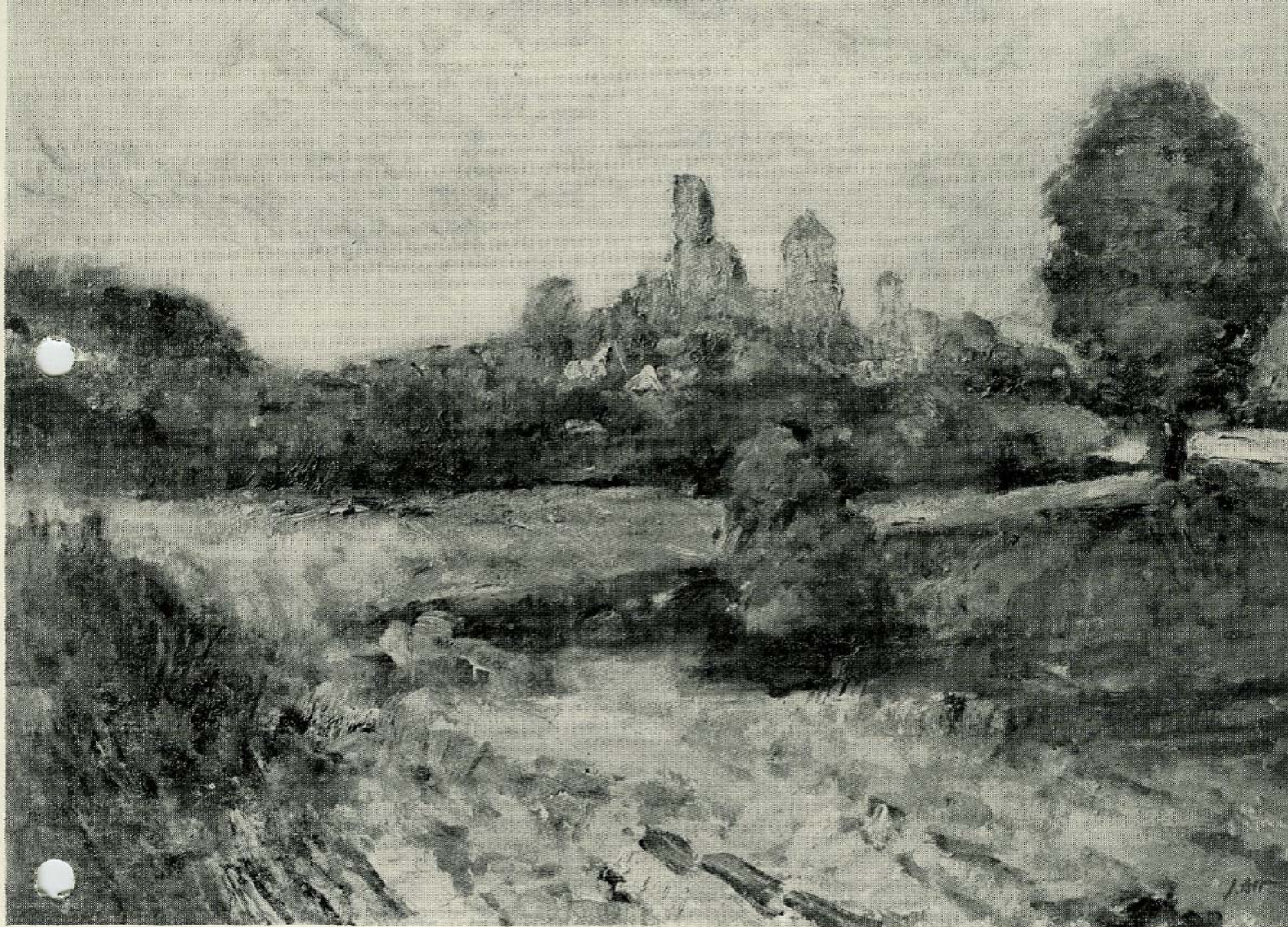

Obrazy akademického malíře Jaroslava Alta — poutají pozornost diváka svou zvláštní, neopakovatelnou atmosférou — sálá z nich slunce, fouká vítr, voní květiny. Snad proto, že malíř přistupuje k námětu vlastním realistickým způsobem a vyjadřuje svůj osobitý vnitřní vztah ke starým zapomenutým uličkám měst a městeček, k volné krajině rodné Vysočiny v okolí Humpolce, ke kraji kolem Lipnice, ke Kutnohorsku i ke krásám daleké ciziny.

Mistrovská kresba, originální kompoziční řešení, dynamické temperamentní tahy štětce, odvážná a přitom velice citlivá a cítěná barevnost, smysl pro celek i vystižení detailu. Radost z tvořivé práce, elán a životní optimismus — tak promlouvá k lidem, a především pak k milovníkům výtvarného umění, prostřednictvím svých pláten akademický malíř Jaroslav Alt.

Komorní výstava konaná u příležitosti autorových 55. narozenin seznamuje návštěvníky v ukázkách s vyzrálými, dokonalými výtvarnými pracemi posledních dvaceti let. Kouzelné kytice, pohledy do krajiny, tajemná zákoutí dalek — blahopřejeme a děkujeme.

1. U nás na Vysočině, olej, 100 × 73, 1970
2. Haškova Lipnice, olej, 100×70, 1980 (reprodukce)
3. Loukov, olej, 100 × 73, 1978
4. Naše chalupa, olej, 100 × 73, 1979
5. U lípek, olej, 100 × 70, 1978
6. Svitalka, olej, 100 × 73, 1978
7. Cesta na Svitalce, olej, 100 × 70, 1979
8. Polní cesta, olej, 100 × 73, 1980
9. Fjordy u Sozopolu, olej, 100 × 70, 1978
10. Rozbouřené moře u Sozopolu, olej, 100×73, 1966
11. Kytice, olej, 100 × 81, 1981
12. Kytice, olej, 100 × 73, 1978 (zapůjčeno)
13. Kytice, olej, 50 × 40, 1981 (reprodukce)
14. Kytice, olej, 46 × 38, 1979
15. Kytice, olej, 50 × 40, 1981 (zapůjčeno)
16. Kytice, olej, 34 × 29, 1981
17. Autoportrét, olej, 52 × 42, 1978
18. Studie k portrétu otce, olej, 40×30, (zapůjčeno)
19. Na Vysočině, olej, 39 × 46, 1978
20. Na Vysočině, olej, 28 × 33, 1980
21. Rybářská chalupa, olej, 28 × 33, 1980
22. Na Slunečním pobřeží, tempera, 44 × 64, 1965
23. Večer na Balatonu, tempera, 44×64, 1965
24. Na Jadranu, akvarel, 60 × 40, 1965
25. Na Jadranu, akvarel, 60 × 40, 1965
26. Březový hájek, kresba tuší, 45 × 60, 1975
27. Fjordy u Sozopolu, akvarel 60×40, 1965

Jaroslav Alt, akademický malíř a restaurátor, člen Svazu českých výtvarných umělců, narozen 30. července 1927 v Květinově na Českomoravské vysočině. Absolvoval Akademii výtvarných umění v Praze. Učitelé — zasloužilý umělec profesor Miloslav Holý, zasloužilý umělec profesor Bohuslav Slánský. Sedm let byl asistentem na AVU v Praze, v letech 1960—1964 působil jako předseda restaurátorského oboru, v letech 1966—1970 byl členem tvůrčí skupiny „Skupina 66“ v Praze. Studijní cesty — Francie, Holandsko, SSSR, Maďarsko, Belgie, Rakousko, Jugoslávie, NSR, NDR, Rumunsko, Bulharsko, Polsko, Itálie. Obrazy zastoupen — v Kanceláři prezidenta republiky, v Národním divadle, na Ministerstvu kultury, na ONV Kutná Hora, v ČML Humpolec . . . Rozsáhlá činnost restaurátorská. V současné době stále častější malířský pobyt na rodné Českomoravské vysočině.

KULTURA

Jaroslav ALT

Nad výstavou humpoleckého rodáka

Příznivci „kumštu“ v Humpolci měli v neděli 13. června 1982 svátek. Ten den totiž ředitelka Hrdličkova muzea dr. Ilona Kostřicová otevřela výstavu známého humpoleckého výtvarníka — akademického malíře Jaroslava Alta.

Slavnostní atmosféru již navodilo Pelhřimovské kvarteto. (Dr. Ráda, MUDr. Lehman, Ing. Hostomský, řed. Zemek). Jeho Čajkovský a Mozart svým čistým přednesem nesl punc neobvyklé kvality.

Jaroslav Alt se narodil 30. července 1927. Studoval humpolecké gymnázium, kde maturoval a stal se jedním z těch proslavených žáků — výtvarníků, prof. J. Pýchý. (Pavel Sukdolák, Jaroslav Alt, Milan Med, Zdeněk Šaman, J. Kvas a další). Zde dostal impuls k výtvarnému studiu. Zákonitě přišla akademie a pak speciální školy malířských a konzervačních technik zasloužilého umělce profesora Bohuslava Slánského. A pak už se věnoval plnostní tvorbě malířské a bohaté činnosti restaurátorské.

Jaroslav Alt restauroval mnoho našich cenných uměleckých památek. Z těch nejznámějších jsou to výtvarné restaurátorské práce v chrámu sv. Barbory v Kutné Hoře, na Dobříši, v Pisku, v Plzni, na hradě Lipnici, náročné práce Přemyslovského cyklu ve Znojenské rotundě, Svatováclavské kapli Pražského hradu, v Národním divadle v Praze a dalších místech.

Vlastní obrazy akademického malíře Jaroslava Alta vznikly z lásky - miluje stará zapomenutá místa, volné krajiny Vysočiny i krásy daleké ciziny, poutají pozornost diváka svou zvláštní neopakovatelnou atmosférou: sálá z nich slunce, fouká vítr, voní květiny. Snad je to proto, že malíř přistupuje k námětům vlastním realistickým způsobem a vyjadřuje k nim svůj osobitý

vnitřní vztah. Mistrovská kresba, originální kompoziční řešení, dynamické temperamentní tahy štětce, odvázná a přitom velice citlivá barevnost — sám říká: „Barva je mé credo!“ — smysl pro celek i vystižení detailu — tak promlouvá prostřednictvím svých pláten akademický malíř Jaroslav Alt ke všem, kteří jej chtějí pochopit.

Komorní výstava konaná u příležitosti 55. narozenin malíře, seznamuje návštěvníky v ukázkách s vyzrálými, dokonalými, výtvarnými pracemi posledních deset let. Voní a září kouzelné kytice, pohledy do krajiny, tajemná zákoutí dalek — blahopřejeme a děkujeme.

FRANTIŠEK BRZŇ
ILONA KOSTŘICOVÁ
prom. hist. dějin umění

Na'stup, roč. 32, červen 1982

Muzeum Dr. Aleše Hrdličky v HUMPOLCI

Vás zve na výstavu

Jaroslav Alt obrazy

Slavnostní zahájení 13. června 1982
v 10.00 hodin

Otevřeno: pondělí - sobota 9 - 11, 14 - 16 hodin
středa - 9 - 11, 14 - 18
neděle - 9 - 11 hodin

Výstava potrvá do 15. srpna 1982

ZASLOUŽILÝ UMĚLEC

RADOMÍR KOLÁŘ

Kůň jako inspirace

K výstavě obrazů R. Koláře

Pod záštitou redakce Zemědělských novin a MěstNV v Humpolci u příležitosti XVII. ročníku jezdecké a záprahové soutěže Zlatá podkova Zemědělských novin a mistrovství ČSTV a SSM byla 18. 8. ve výstavní síni humpoleckého muzea dr. A. Hrdličky otevřena dr. Kostřičkovou zajímavá výstava obrazů zasloužilého umělce Radomíra Koláře.

„Jsem cvok, cvok do koní. Tak jsem se narodil a nemohu za to. Do konce života se nezbaším silného pocitu měkké koňské huby, teplého dechu, vůně sena, koňské moče a potu. Svo-

ji lásku se snažím celý život realizovat na papíru, plátně i v ohradě...“

Tak se vyznává zasloužilý umělec Radomír Kolář ze své lásky, veliké lásky k tomu překrásnému a člověku tak odevzdanému zvířeti — koni. A procházíme-li výstavou, jímá nás obdiv. K modelům i tvůrci.

Tvůrce Radomír Kolář se narodil 19. srpna 1924. (Výstava byla tedy otevřena k jeho 58. narozeninám). Studoval na Akademii výtvarných umění v Praze u prof. M. Holého, stal se i jeho aspirantem, pak odborným asistentem AVU. Od roku 1964 je členem Armádního výtvarného studia. V roce 1977 obdržel státní cenu K. Gottwalda, v roce 1978 byl jmenován zasloužilým umělcem.

Radomír Kolář není znám jen naší široké veřejnosti. Ví o něm i umělecká cizina. Bylo to především jeho čestné umístění v soutěži Světové malby v Bernu, které mu přineslo uznání i na výtvarně zhyčkaném Západě. Radomír Kolář je úspěšný i svými mozaikami, gobelíny a nástěnnými malbami — tedy návrhy od monumentálních děl pro naši moderní architekturu až k drobnoučké poštovní známce. I v ilustrační knižní tvorbě vyniká. Ilustroval více než třicet titulů klasické literatury a dobrodružných románů pro mlá-

dež. Jeho dřevoryty nesou pečet poctivosti dobře odevzdané výtvarné práce (S ukázkami se může seznámit každý návštěvník výstavy, který jistě zjihne nad kresbami bojujících Indiánů či dramatickými scénami krocení divokých koní odvážnými kovboji.

V malířově rozsáhlé a různorodé tvorbě má však kůň přední místo. Umělcův vztah ke koním předurčilo již jeho dětství a mládí prožitá na venkově, v zemědělství, právě v blízkosti koňských hrív. Později se dostává i ke koním závodním. Sám říká:

„Miluji dostihy. Nikdy se nenasytím pohledů na řídicí se kytící koni a jezdců, pohledu na diváky, tribuny, jezdce a koně v cíli. Těch několik krátkých minut pak prožívám znovu celé hodiny u stojanu. Dny a týdny se trápím, křičím, raduji a nechávám se unášet v myslí tou nádhrou. Mám stejnou radost jako jezdec, který první proletí cílem, mám-li alespoň chvíli pocit, že jsem se přiblížil...“

Výstava zasloužilého umělce Radomíra Koláře opravdu stojí za zhlédnutí — i když je ohraničena svou koňskou tematikou, má i tu svou dramatickou atmosféru i svá lyrická zákoutí přeslerovské exprese. (Loučení či cyklus Dona Quichota). Ty ukazují hloubku souznění tvůrce a jeho věčné inspirace — koně.

FRANTISEK BRZON

Nášky, roc. 32,
srpen 1982

ZEMĚDĚLSKÉ NOVINY

MĚSTSKÝ NÁRODNÍ VÝBOR V HUMPOLCI

Při příležitosti XVII. ročníku celostátní jezdecké a záprahové
soutěže Zlatá podkova

Vás zvou na zahájení výstavy

OBRAZY A GRAFIKA

zasloužilého umělce

RADOMÍRA KOLÁŘE

ve výstavní síni muzea dr. A. Hrdličky v Humpolci
dne 17. srpna 1982 v 17 hodin

1 9 8 2

K R O N I K A M Ě S T A H U M P O L C E

Doklad k dílu XIV, strana 326

Příloha číslo: 64

MUZEUM DR. ALEŠE HRDLÍČKY V HUMPOLCI
SI DOVOLUJE VÁS POZVAT
NA VÝSTAVU

OBRAZŮ GRAFIKY

PETRA
HANY

MIROSLAVA
FIŠÁKA

VÝSTAVA BUDE OTEVŘENA VE VÝSTAVNÍ
SĚNI MUZEA OD 7. DO 30. ZÁŘÍ 1982
PO - SO: 9 - 11 — 14 - 16, NE: 9 - 11 HODIN
SLAVNOSTNÍ VERNISÁŽ 12. ZÁŘÍ V 10 HODIN

MUZEUM DR. ALEŠE HRDLIČKY V HUMPOLCI
SI DOVOLUJE VÁS POZVAT
NA VÝSTAVU

OBRAZŮ GRAFIKY

PETRA
HANY

■
MIROSLAVA
FIŠÁKA

VÝSTAVA BUDE OTEVŘENA VE VÝSTAVNÍ
SÍNĚ MUZEA OD 7. DO 30. ZÁŘÍ 1982
PO - SO: 9 - 11 — 14 - 16, NE: 9 - 11 HODIN
SLAVNOSTNÍ VERNISÁŽ 12. ZÁŘÍ V 10 HODIN

KRAJINNÝ MOTIV (Kombinovaná technika)

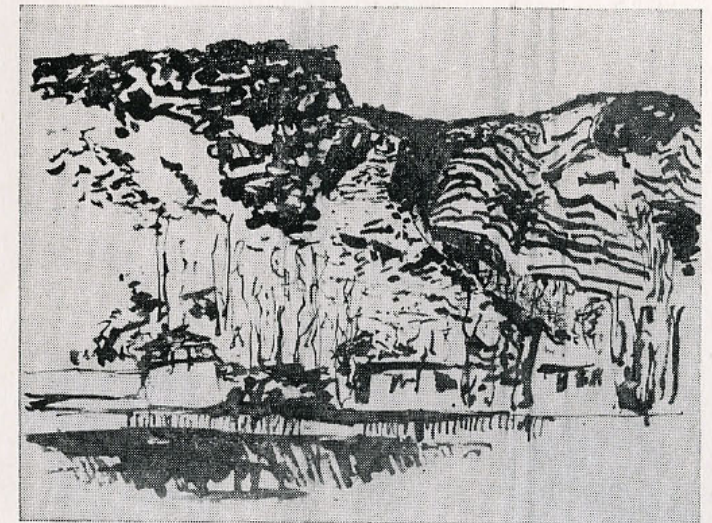
PETR HANA

akademický malíř
narozen 4. června 1945 v Kolíně
V letech 1968—1974 studoval na Akademii výtvarných umění v Praze ve speciální škole prof. Karla Součka.
Je členem Svazu českých výtvarných umělců. Své obrazy vystavoval na několika autorských výstavách a celé řadě kolektivních výstav.
V roce 1976 získal zvláštní uznání ministerstva kultury ČSR v umělecké soutěži k Mezinárodnímu roku ženy.
Svými pracemi je zastoupen ve veřejných i soukromých sbírkách.
Žije a pracuje v Praze.

MIROSLAV FIŠÁK

akademický malíř
narozen 29. září 1948 v Praze
V letech 1971—1973 studoval na střední odborné škole výtvarné v Praze, v letech 1973—1979 na Akademii výtvarných umění v Praze v ateliéru grafiky u doc. Ladislava Čepeláka.
Účast na výstavách:
1971 — České Budějovice — Mizející krajina
1976—1979 — v rámci školních výstav
1976 — Příbram — Hornická Příbram (bronzová medaile)
1977 — Písek divadlo — grafika s Janem Otavou
1978 — Praha — Galerie Jaroslava Frágnera Pražské motivy k 60. výročí Československa
1980 — Olomouc — Galerie v Podloubí
1980 — Dačice — státní zámek — s Romanem Kubičkou
1981 — Mirovice — MNV
1982 — Kladno
Svými pracemi je zastoupen ve veřejných i soukromých sbírkách.
Žije a pracuje v Praze.

KRAJINA (Kresba tuší)

1982

KRONIKA MĚSTA HUMPOLCE

Doklad k dílu XIV, strana 326

Příloha číslo: 68

* *

jiří duffek

pastely, grafika

**zdeněk
horníček**

obrazy, kresby

* *

muzeum

dr. aleše hrdličky

v humpolci

a

**okresní kulturní středisko
v pelhřimově**

vás zvou

na výstavu

muzeum dr. aleše hrdličky
v humpolci

1. - 15. října 1982

po - so 9 - 11 h., 14 - 16 h.

ne 9 - 11 h.

MUZEUM Dr. ALEŠE HRDLIČKY HUMPOLEC

JAN MALÁTEK

sochařská tvorba

listopad 1982 — březen 1983

VÝSTAVNÍ SÁLY V POBOČCE MUZEA
Dolní náměstí 253Slavnostní vernisáž se koná v neděli 28. listopadu 1982 v 10 hodin
Otevřeno: pondělí - pátek 9 - 11 - 14 - 16 hodin

K otevření výstavy Jana Malátka v Humpolci

Sochař agresivního i něžného akcentu

Nedělní otevření výstavy soch a plastik našeho krajana sochaře Jana Malátka bylo v Humpolci skutečně velkou kulturní událostí.

Po uvítání návštěvníků, kteří se vernisáží zúčastnili v nevidané hojném počtu, ředitelkou muzea Dr. Ilonou Kostřicovou, zazněla II. věta Lento smyčcového kvarteta F dur Antonína Dvořáka v podání kvalitního pehřimovského kvarteta. Hrlo ve složení Dr. Ráda, MUDr. Leman, řed. Zemek, Ing. Hostomský. V akustickém sále mezi Malátkovými sochami byl již úvod působivým zážitkem.

O životě a díle Mistra Jana Malátka zasvěceně promluvil MUDr. Lubomír Vondráček. Přiblížil posluchačům skromného člověka, který se prosadil díky svému životnímu elánu, optimismu a talentu. Rekl o něm: — Jan Malátek vyrůstal a pracoval v zemědělství s příkladnou houževnatostí. Při práci se naučil vážit si lidí a všech hodnot, které vznikají lidskou prací.

A tak těžká práce při obdělávání půdy, životní zkušenosti i osobní prožitky se stávají základem jeho poctivé tvorby, jeho lidské moudrosti, česká paličatost a „sedlácká nátura“ pomohla Janu Malátkovi překonat počáteční nesnáze, tápání ve výtvarném projevu i myšlení. Ta mu také pomohla překonat nesnáze společenské a počáteční přezírání výtvarnými teoretiky.

A potom jsme se již jen začali obdivovat, co dokáže výtvarník zapálený pro svou věc. On — člověk bez hlubšího výtvarného školního studia — se vrhl do souboje s výtvarníky věhlasných jmen a — ejhle! V anonymních soutěžích je poráží a získává uznání. Galerie kupují jeho díla a on tvoří další nové svařované kovové plastiky v překvapivě tvůrčí formě s hutným politickým obsahem. Sousoší Stavitele metra, Raněný, Spartacus, Vietnamská matka, Lidice a další, to jsou díla vzbuzující obdiv. Vedle těchto kovových děl, v nichž je patrný vnitřní i vnější tvůrčí boj s námětem i materiálem, doude Malátek na druhé straně vdechnout něhu, jemnost, ladnost

a vůbec život do svých dřevěných soch. S obdivem stojíme před plastikami a marně dumáme, jak někdo může vytvořit takovou krásu?

Mistr Malátek mi na tuto otázku zdánlivě prostě odpovídá: „Mým učitelem byl a je život, věčná příroda. Člověk jej i jí musí milovat a ony pak člověku pomohou!“

Náš krajan Jan Malátek po studijních cestách po Řecku, Turecku, Itálii, po mnoha svých výstavách a různých úkastech po naší vlasti, po získání mnoha cen a odměn v soutěžích, tedy po mnoha úspěších, se rozhodl vrátit domů, tam, odkud vyšel. Staví si ateliér v místech svého rodiště ve Vadině u Havlíčkova Brodu, aby směru kraji, té zemi, se kterou žil a která mu dala sílu a jež jej inspirovala, aby ji vrátil své transformované umělecké síly.

Výtvarná kritička Jitka Boučková hodnotí tvůrčí Malátkovu činnost asi takto: — V Malátkových dílech se prosazuje expresivní akcent. Monumentálně koncipované postavy, vytvořené obtížnou technikou svařování, mají skutečnou výrazovou sílu. Skulptury ve dřevě pak mají jiné, spíše lyricky tlumené ladění. A jeho hlavy nezpodobňují, ale vytvářejí přesně definované typy se smyslem pro společenskou satiru. —

Plastiky Jana Malátka svědčí o vnímavém přístupu ke skutečnosti, a fantazii a invenční schopnosti, stejně jako o řemeslné dovednosti a citu pro materiál. Mají svou osobitou hodnotu jak po stránce estetické, tak obsahové.

Tolik obdivovaný člen Svazu výtvarníků Jan Malátek, přes velké úspěchy zůstává stále prostým člověkem, a to je na něm to nejkrásnější. Výstavu, která je v pobočce Hrdličkova muzea na Dolním náměstí, vřele doporučuji pro její skutečnou hodnotu nejen humpoleckým, ale celé uměnímilovné veřejnosti našeho okresu.

FRANTIŠEK BRZON

Naštep, roč. 82, prosinec 1982

1982

KRONIKA MĚSTA HUMPOLCE

Doklad k dílu XIV, strana 297

Příloha číslo: 70

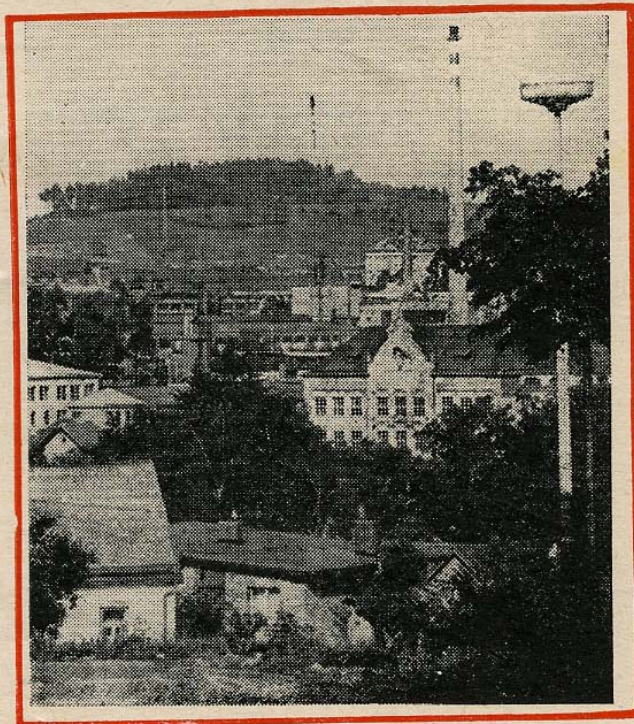
ZÁVODNÍ KLUB ROH ZÁLESÍ

1097

Humpolecký

ZPRAVODAJ

Statut o všeobecné čistotě města

Vyhláška

Městský národní výbor v Humpolci ve snaze zvelebovat město a vytvářet pro obyvatelstvo čisté, zdravé a příjemné prostředí vydává podle § 39 písm. k zákona č. 69/1967 Sb. z.

STATUT o všeobecné čistotě města

Článek 1

Pořádek a čistota ve městě všeobecně.

1. Vlastníkům a uživatelům budov a pozemků, které sousedí s veřejným chodníkem, se ukládá čistit veřejné chodníky, odstraňovat z nich sníh a náledí. Kde není chodník, je třeba stejným způsobem čistit část cesty sloužící k bezpečné chůzi.
Nemůže-li vlastník či uživatel nemovitosti plnit tyto povinnosti sám, je povinen se postarat o jejich splnění na svůj náklad.
Před obchodními a provozními objekty přejímají uvedené povinnosti obchodní a provozní organizace, které určí z řad svých pracovníků osoby odpovědné za čistotu a bezpečnost příslušných ploch.
2. Odvoz popela a smetí zajišťuje zařízení národního výboru, a to jednou týdně. Podrobnosti jsou upraveny v domovním řádě.
Za domovní odpadky se považují smetí, popel, škvára, saze, střepy a pevné kuchyňské odpadky.
Věci, které patří mezi sběrné suroviny, není přípustné odkládat do popelnic.
Popelnice nesmí být přeplňovány a naplněné nesmí vážit víc než 80 kg.

3. Povinnost čistit chodník je třeba plnit včas. Hlavní čistění chodníku by mělo být skončeno v 6.00 hodin. V případě potřeby je třeba čistit chodník i kdykoli během dne. Sníh je třeba odklízit do jedné hodiny po skončení sněžení. Při vytrvalém sněžení je třeba sníh odklízet i během sněžení.
4. Není dovoleno prášit příkrývky, koberce, vymetat nečistoty z oken, balkónů a teras směřujících na veřejná prostranství. Sníh je možno odtud smetat jen v době, kdy není ohrožena bezpečnost chodců.
5. Vymetat smetí, vyhazovat různé odpadky, střepy, vylévat špinavou vodu na chodníky, ulice a jiná veřejná prostranství není dovoleno.
6. Rovněž se zakazuje odhazovat na chodníky a ostatní veřejná prostranství odpadky (papíry, obaly z cukrovínek, slupky a ohryzky ovoce, zbytky cigaret) nebo je jinak znečisťovat.
7. Není dovoleno skladovat delší dobu palivo na chodnících a v ulicích. Palivo musí být odklízeno do domu hned po dovezení, nejpozději do večera téhož dne. Přitom musí být řádně očistěny chodníky a společné prostory v domě. Na veřejně přístupných místech není žádoucí umísťovat palivové dřevo. Je proto nutno toto uskladňovat tak, aby nebyl rušen dobrý vzhled města.
8. Vynášet popel volně nebo v nádobách na chodníky, do ulic nebo na jiná veřejná prostranství a chystat jej tak k odvozu není dovoleno. Bezpodmínečně je třeba používat popelnicových nádob.
9. V oknech a na balkónech obrácených do veřejných prostranství není dovoleno sušit prádlo a ukládat jakékoli předměty, které by rušivě působily na vzhled města.
10. Květináče, nádoby a podobné předměty z vnějších stran oken musí být dobře upevněny a květinové nádoby musí být opatřeny ochrannými miskami, aby voda nestékala po stěně na chodník.
11. Všechny budovy obrácené průčelím do ulic musí být opatřeny dobrými okapovými rourami, aby voda netekla se střeš na chodce nebo ze svislé okapové roury na chodník, kde zejména v zimě vzniká nebezpečí úrazu při uklouznutí.

12. Vlastníci a uživatelé zahrad a veškeré zeleně vůbec jsou povinni dbát na to, aby keře a stromy nepřesahovaly svými korunami na chodníky a do ulic a tím neohrožovaly kolemjdoucí chodce. Jsou současně odpovědní za časně odstranění suchých větví a stromů.
13. Osvětlovací šachty (sklobetonové tvárnice), jakož i jiné šachty vodorovné, kanalizační, pro spoje, skládku materiálů do sklepů, zejména ty, které jsou zabudovány v chodníku, je třeba udržovat v bezpečném stavu. Rozbitá okna je nutno bez odkladů zasklít.
14. Obchodní výklady, rolety i firemní tabule obchodů v provozu i mimo provoz musí být vždy čisté a vkusně upravené.
15. Provozovatelé stánek a kiosků jsou povinni zajistit pořádek a čistotu v jejich bezprostřední blízkosti a po skončení prodeje uvést vše do původního stavu.
16. Nádoby na odpadky (koše) ve městě slouží jen na odkládání pouličních odpadků procházejících osob. Není dovoleno používat těchto nádob na odpadky z domů, obchodů a provozoven.
17. Není přípustné dlouhodobě umísťovat na chodníku popelnice na smetí a popel.
18. Není dovoleno vjíždět na chodníky a obdobným účelům sloužící komunikace jakýmkoli dopravními prostředky, i když jde o dovoz a odvoz zboží, materiálu, paliva a podobně.
19. Vjezdy do domů přes chodník musí být pro vozidla náležitě upraveny.
20. Po chodnících se nesmí jezdit na jízdních kolech, vodit jízdní kola nebo jezdit s ručními vozíky. Opírání jízdních kol o domy poškozují fasády a není proto žádoucí.
21. Z bezpečnostních důvodů není možné provozovat na vozovkách a chodnících hry nebo sportovní činnost (míčové hry, sáňkování, bruslení apod.). Ze stejných důvodů není dovoleno dělat na veřejných prostranstvích klouzačky.

22. Na chodnicích, cestách a jiných veřejných prostranstvích se nesmějí ukládat či dokonce skladovat obaly, láhve, koše na pečivo, vozíky a podobně.
23. Za veřejná místa se považují všechna prostranství, která slouží veřejnému užívání odpovídajícímu jejich určení. Jsou to především veřejné komunikace ve městě (ulice, náměstí, chodníky, silnice, veřejné průchody, cesty pro pěší, nádraží ČSD a ČSAD, veřejné parky a hřiště všeho druhu).

Článek 2

Používání veřejných prostranství, chodníků a ulic při stavebních pracích.

1. Při jakýchkoli stavebních pracích je nutné si vyžádat souhlas národního výboru ke každému použití (zastavení) chodníku, cesty nebo jiného veřejného prostranství.
2. Při opravách střech, okapů, komínů a dalších opravách je nutné provést odpovídající bezpečnostní opatření (zábradlí s výstražnými značkami apod.) a materiál sesouvat dolů pomocí žlabů.
3. Při odvozu výkopového materiálu na staveniště, z bouraček, jakož i při odvozu jiného stavebního materiálu musí být kola vozidel pokaždé očistěna od hlíny před vjezdem na vozovku, aby nedocházelo ke znečištění ulic.
Na stavbách je nutno zřídit očistné rampy.
4. Překopávání ulic, chodníků a jiných veřejných prostranství je možno provádět jen na základě povolení městského národního výboru. Přitom musí být zajištěna bezpečnost chodců a provozu dopravních prostředků. Po skončení stavební akce musí být veřejná prostranství uvedena do původního stavu a kvality.
Použití veřejných prostranství pro skládku jakéhokoliv materiálu a výkopů je možné jen výjimečně a na základě předchozího souhlasu národního výboru.
5. Podniky a závody jsou povinny si svá nádvoří a staveniště motorových vozidel upravit tak, aby se z nich neroznášela nečistota na kolech vozidel po ulicích města.

6. Smetí a různý odpadový materiál je možno ukládat jedině na vykázané skládky. Na skládkách musí být udržován náležitý pořádek.
Tam se odváží i materiál ze staveb a ze závodů.
Závody i další uživatelé jsou povinni uhradit národnímu výboru příspěvek na úpravu skládek.

7. Sypký materiál všeho druhu (šterk, písek, zemina, dřevěné piliny, škrabky, třísky, sláma) se musí nakládat na motorová vozidla tak, aby materiál při odvážení neznečistoval vozovku. Závody nesmějí propustit nevhodně naložený materiál ze svého areálu.

8. Je zakázáno přemísťování po vlastní ose vozidel s kovovými pásy a těžkých mechanizačních prostředků. Výjimky povoluje městský národní výbor po předchozím souhlasu dopravní služby okresní správy veřejné bezpečnosti.

Článek 3

Veřejné osvětlení a ostatní veřejná zařízení.

1. Poškození veřejného osvětlení, osvětlovacích těles, silničních a turistických značek, silničních zrcadel, výstražných a odrazových skel, jakož i jiných komunikačních zařízení je trestné.
Rovněž se stíhá odstraňování, přenášení a poškozování silničních značek, laviček, poutačů, odpadových košů, které slouží obyvatelstvu a turistickým návštěvníkům města.
2. Psát a kreslit po plotech, budovách a chodnicích, cestách, stromech, sloupech, elektrických a telefonních zařízeních a jiných místech (ve veřejných záchodcích) je zakázáno a je trestné.
3. Parkování vozidel všeho druhu je dovoleno jen na vyhrazených místech. Znečišťování těchto míst je zakázáno.
4. Je třeba, aby občané hlásili národnímu výboru závady na veřejném osvětlení (spálení žárovek, poškození světelných těles), stejně tak jako poškození jiného veřejného zařízení.

5. Zábavní a sportovní podniky, cirkusy a kolotoče je možno umístit ve městě a zde provozovat jen po předchozím souhlasu národního výboru a při dodržení smluvených podmínek.

Článek 4

Pomníky, památná místa, hřbitovy, parky, sady, zelené pásy a jejich příslušenství.

1. Pomníky, pamětní desky a památná místa jsou pod ochranou zákona a jejich poškozování a zneuctívání je trestné.
2. Národní výbor stíhá poškozování, trhání, lámání a znehodnocování zeleně, jakož i znečistování parků, sadů, zelených pásů a jejich příslušenství. Stejně tak je trestné poškozování, znečistování a přenášení laviček v parcích a na veřejných prostranstvích, dále poškozování zařízení dětských hřišť, jízda na kolech a jiných dopravních prostředcích, chození po trávnících, odhazování papírů, odpadků a jiných nečistot na výsadbu, zeleň a květinovou výzdobu ve městě.
3. Není dovoleno vypouštět drůbež na chodníky, do ulic, sadů a parků. To se vztahuje i na ostatní domácí zvířata.
4. Na celém území města se zakazuje střílet a zabíjet zpěvné a užitečné ptactvo.
5. Hřbitov a urnový háj jsou pietními místy hojně navštěvovanými občany. Je proto žádoucí, aby byla věnována náležitá péče hrobům a jejich udržování. Není dovoleno odhazovat zbytky věnců, květin a jiných nečistot na cesty, pěšinky a volná prostranství hřbitova či urnového háje. K tomu je vyhrazeno zvláštní místo.
6. Přísně budou stíhány krádeže kytic, květin, věnců, poškozování pomníků a hrobů na hřbitově a v urnovém háji. Stejně bude stíháno trhání růží a květin v sadech.
7. Není dovoleno vypalování trávy, zelených pásů na hřbitově ani na ostatních veřejných prostranstvích.

8. Kácení okrasných stromů — a to i v předzahrádkách domů — povoluje jedině okresní národní výbor.
9. Všem výrobním organizacím i ostatním institucím se ukládá, aby květinovou výzdobu a výsadbu zeleně na veřejných prostranstvích udržovaly v dobrém stavu podle sjednaných dohod a uzavřených patronátních smluv.

10. Občanským výborům připadá úkol organizovat svépomocný úklid zejména na konci zimního období, před oslavami a významnými dny. Je třeba jej považovat za občanskou povinnost a přistupovat k němu s občanskou uvědomělostí. Městský národní výbor oceňuje péči občanů o čistotu města, vyzvedává kladné a následování hodné příklady.

Článek 5

Čistota, hygiena a vzhled města

1. Ve snaze odstranit nedostatky v čistotě města a vzhledu veřejných prostranství, v okolí průmyslových provozoven, obytných domů, sídlišť a veřejných budov, jakož i zamoření města hlodavci, se zakazuje chovat hospodářská zvířata, psy a kočky v domovních blocích a sídlištních, kde nejsou pro takový chov vytvořeny podmínky. Výjimky povoluje národní výbor a u domů bytové správy Okresní bytový podnik — provozovna Humpolec.
2. Deratizaci — ničení hlodavců (hlavně potkanů) jsou povinny provádět všechny podniky, závody, vlastníci a uživatelé domů a ostatních nemovitostí, a to najednou (současně) v celém městě. Deratizaci je nutno provádět nejméně jednou do roka, nejlépe na podzim. Náklady na deratizaci nesou podniky, vlastníci a uživatelé domů a ostatních nemovitostí.

Článek 6

Udržování čistoty vodních toků.

1. Není dovoleno
a) jakékoli značistování potoků, rybníků (zvláště

rekreačních) ani jiných vodních nádrží. Zakazuje se házet jakékoli předměty do koryt vodních toků a jejich okolí, znečistovat koryta toků (kalou, hlínou, popelem, chemikáliemi), házet do vodních toků předměty závadné z hlediska hygienicko-zdravotního a bezpečnostního (uhynulá zvířata a výbušniny),

b) poškozování hrází a břehů, jakož i ostatních zařízení vybudovaných na vodních tocích.

Článek 7

Plakátování ve městě

K vylepování plakátů ve městě se smí používat pouze plakátovacích tabulí. K vylepění plakátů je třeba použít služeb plakátovací služby Okresního podniku služeb.

Článek 8

Dodržování nočního klidu.

V noční době, to je od 22.00 hodin do 5.30 hodin, jsou občané (i organizace) povinni zdržet se jakékoli činnosti, která by narušovala odpočinek občanů. Zejména nejsou dovoleny hlučné zábavy na veřejných prostranstvích a v bytech ani zkoušení motorových vozidel.

Článek 9

Ustanovení společná a závěrečná.

1. Dohled nad dodržováním tohoto statutu se svěřuje orgánům veřejné bezpečnosti, poslancům a pracovníkům městského národního výboru, občanským výborům a domovním důvěrníkům.
2. Porušování a nedodržování ustanovení statutu bude posuzováno, nepůjde-li o přečin nebo trestný čin, jako přestupek podle zákona č. 60/1961 Sb. nebo podle zvláštních předpisů a bude trestáno podle ustanovení § 26 téhož zákona.
3. Je tedy povinností každého občana dbát, aby nedocházelo k poškozování veřejných zařízení vyjmeno-

vaných v předcházejících ustanoveních a dojde-li k poškození, oznámit to, jakož i viníky, orgánům veřejné bezpečnosti nebo orgánům městského národního výboru.

Článek 10

Platnost Statutu.

1. Statut nabývá platnosti dnem vyhlášení.
2. Jakékoli výjimky z ustanovení statutu povoluje jediné Městský národní výbor v Humpolci.
3. Tento statut byl schválen plenárním zasedáním Městského národního výboru v Humpolci dne 13. prosince 1982 a je platný pro celé území města Humpolce včetně místních částí.

V Humpolci dne 1. února 1983.

Městský národní výbor v Humpolci

Jan Vondrák, v. r.,
tajemník

Ing. Zdeněk Beránek, v. r.,
předseda

III KINO HUMPOLEC III

PROGRAM
NA MĚSÍC ŘÍJEN 1982

Sobota 2. v 17.30 a ve 20 hodin

- **V ZAJETÍ RYTMU**
Americký barevný film. První výroční koncert s předními hvězdami rokenrolu.
Vstupné: 8, 7, 6 Kčs.

Neděle 3. v 17.30 a ve 20 hodin

- **KOJENEC, NAFTA A TRANSYLVÁNCI**
Rumunský barevný film. Další osudy tří neohrožených bratrů na Dalekém západě.
Příplatek 2 Kčs.

Středa 6. v 17.30 a ve 20 hodin

- **SKLENĚNÝ DŮM**
Příběh dívky, která hledala ztracenou lásku.
Český barevný film.
Příplatek 1 Kčs.

Čtvrtek 7. v 17.30 hodin

- **STAŇTE SE MÝM MUŽEM**
Sovětský barevný film v českém znění. Rozmarná komedie o lásce.
Příplatek 1 Kčs.

Sobota 9. v 17.30 a ve 20 hodin

- **JEDEN JAKO DRUHÝ**
Španělský barevný film v českém znění. Veselohra o podnikavých mužích a důvěřivých manželkách.
Příplatek 1 Kčs.

Program posledních představení ve staré budově kina

Neděle 10. v 17.30 a ve 20 hodin

○ **ZELENÁ VLNA**

Český barevný film o Praze a Pražácích. Veselé i vážné vteřiny jednoho pátku.
Příplatek 2 Kčs.

Středa 13. v 17.30 a ve 20 hodin

○ **ZLATÁ HOREČKA NA KLONDIKU**

Americký barevný film v českém znění. Dobrodružná cesta Jacka Londona za zlatem.
Příplatek 2 Kčs.

Čtvrtek 14. v 17.30 hodin

○ **POSTRACH NOCI**

Sovětský barevný film. Legendární ženský letecký pluk v boji proti fašistickému nepříteli.
Příplatek 1 Kčs.

Sobota 16. v 17.30 a ve 20 hodin

○ **PLACHÉ PŘÍBĚHY**

Český barevný povídkový film.
Příplatek 1 Kčs.

Neděle 17. v 17.30 a ve 20 hodin

+ **KRAJKÁRKA**

Švýcarský barevný film.
Příplatek 1 Kčs.

Středa 20. v 17.30 a ve 20 hodin

+ **VŮNĚ ŽENY**

Italský barevný film v českém znění.
Příplatek 2 Kčs.

Čtvrtek 21. v 17.30 hodin

○ **TŘIKRÁT O LÁSCE**

Sovětský barevný film. O sympatickém muži mezi třemi ženami.

Sobota 23. v 17.30 a ve 20 hodin

○ **ZBOJNICKOU CESTOU**

Rumunský barevný film v českém znění. Příběh mladého bojara, který bojoval proti bezpráví.
Příplatek 1 Kčs.

Neděle 24. v 17.30 a ve 20 hodin

○ **ÚTĚK Z ALKATRAZU**

Americký barevný film. Dramatický útěk vězňů z proslulého vězení na skalnatém ostrově.
Příplatek 2 Kčs.

DĚTSKÁ PŘEDSTAVENÍ

Neděle 3. v 15 hodin

ČAROVNÁ RYBÍ KOSTIČKA

Pestré pásmo českých filmů pro nejmenší děti.

Neděle 10. v 15 hodin

NICKI

Německý barevný film v českém znění.

Neděle 17. v 15 hodin

SNĚHOVÁ VLOČKA

Sovětský barevný film v českém znění.

Neděle 24. v 15 hodin

HONZA MÁLEM KRÁLEM

Česká barevná pohádka.

PROVOZ V NOVÉM KINĚ

bude zahájen ve středu 3. listopadu

českým širokoúhlým filmem

PYTĹÁCI

1982

KRONIKA MĚSTA HUMPOLCE

Doklad k dílu XIV, strana 297

Příloha číslo: 72

Pozvánka

*Městský výbor Komunistické strany Československa
spolu s výbory všech uličních a základních organizací
KSČ v Humpolci*

VÁS SRDEČNĚ ZVOU NA

VEŘEJNOU STRANICKOU SCHŮZI,

*kteřá se koná ve čtvrtek dne 18. března 1982 v 15.00 hod.
v ZK Zálesí*

Program:

- 1 Zahájení*
- 2 Zpráva předsedy MěNV*
- 3 Vystoupení zástupce vyššího stranického orgánu*
- 4 Diskuse*
- 5 Závěr*

Schůze bude součástí přípravy agitačních dvojic na zajištění agitačního týdne.

*Městský výbor KSČ
Humpolec*

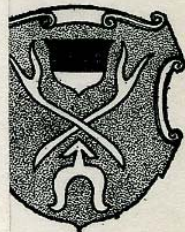
1982

KRONIKA MĚSTA HUMPOLCE

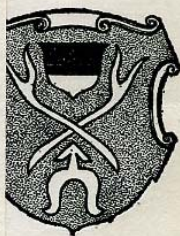
Doklad k dílu XIV, strana 302, 287, 288

Příloha číslo: 43

POZVÁNKA

POZVÁNKA

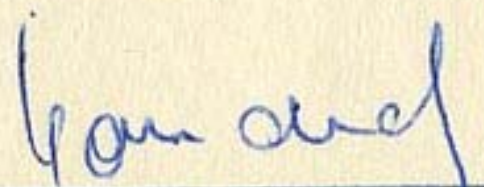

U PŘÍLEŽITOSTI UKONČENÍ STAVBY KINA V AKCI „Z“

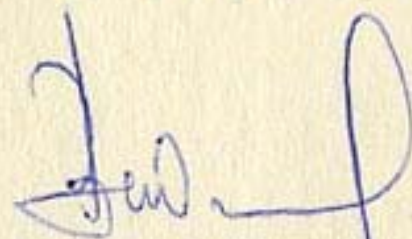
VÁS SRDEČNĚ ZVEME NA

SLAVNOSTNÍ OTEVŘENÍ

KTERÉ SE KONÁ DNE 29. ŘÍJNA 1982 V 10.00 HODIN

TAJEMNÍK MěstNV

PŘESED A MěstNV

ZE VŠECH UMĚNÍ JE PRO NÁS
NEJDŮLEŽITĚJŠÍ FILM

V. I. LENIN

VSTUPENKA

řada

8

číslo

8

17

Městský národní výbor v Humpolci,
Krajské kulturní středisko v Českých Budějovicích,
Okresní kulturní středisko v Pelhřimově,
Městské kulturní středisko v Humpolci
a závodní klub ROH Zálesí v Humpolci

pořádají

v rámci oslav 65. výročí VKSR

XV. HONZLŮV HUMPOLEC

krajskou divadelní přehlídku nejlepších amatérských
souborů Jihočeského kraje
ve dnech 12., 13. a 14. března 1982 v Humpolci

Pátek 12. března 1982 — Spolkový dům — 19.30 hodin
Divadelní soubor TJ Sokol Sedlice

Ákos Kertész

VDOVY

komedie

Patron: Českomoravský len, n. p., a OSP Humpolec

Sobota 13. března 1982 — Spolkový dům — 16.30 hodin
Divadelní soubor ZK ROH Sezimovo Ústí

A. Makajonok

KONEC MALÉHO APOŠTOLA

satira

Patron: JIVAK a Humpolecké strojírny, n. p., Humpolec

Sobota 13. března 1982 — Spolkový dům — 19.30 hodin
Divadlo pro 111 České Budějovice

Alexandr Gelman

MY, NIŽE PODEPSANÍ

komedie

Patron: Sukno, n. p., a ČSAO Humpolec

Neděle 14. března 1982 — Spolkový dům — 19.00 hodin
Divadelní soubor J. Honzla ZK ROH Zálesí Humpolec

V. Renčín—H. Čiháková—J. Brabec

NEJKRÁSNEJŠÍ VÁLKA

muzikál

Patron: JZD Vysočina Želiv

Ohlédnutí za sezónou

Divadelní soubor Jindřicha Honzla ZK ROH Zálesí v Humpolci se hrál v letošním roce se svou Nejkrásnější válkou (autoři Aristofanes - Renčín - Brabec - Ciháková) celkem 15 představení. V samotném Humpolci sedm a dvě uzavřená představení pro zaměstnance národních podniků Sukno a Humpolecké strojírní. Hru zhlédlo přes 3500 diváků. Dále hráli Humpoleciti v Táboře, Bechyni, Havl. Bradě, v Senožatech, Témicích a na VII. ročníku přehlídky neúspěšnějších souborů Jihočeského kraje - Festival. osvobození, ve Strunkovičích nad Blanicí. Ano, Humpoleciti tu s úspěchem již vystoupili po osmé a u diváků to opět vyhrálo na celé čáře. Konfrontace s ostatními soubory dala za pravdu názoru, že divadelní porota tentokrát chybila, když Humpolecké nezařadila mezi vítězné soubory.

Františku Kryštůfkovi, režisérovi souboru, impulzivnímu tvůrci Honzlova Humpolce, nositeli Zlatého odznaku J. K. Tyla a titulu Zasloužilý kulturní pracovník, který přijal od ministra kultury v roce 1973, jsem položil několik otázek k letošní sezóně:

Co byste chtěl říci k úspěšnému muzikálu Nejkrásnější válka?

Náš soubor pravidelně nastudoval za sezónu dvě hry. Letos pro oblibnost a náročnost muzikálu jsme stihli právě jen tu Nejkrásnější válku. Ale představte si, že v ní účinkovalo 47 osob. Zkoušeli jsme čtyři a půl měsíce třikrát a nakonec i čtyřikrát týdně, a to tři až čtyři hodiny. Víte, kolik je to hodin?

Moment. Chvilku mi to trvalo, než jsem vyslovil to astronomické číslo: kolem 16 000 hodin. Neuvěřitelné! A tak jsem se hned zeptal: Nechcete někoho zvlášť pochválit?

Všichni zaslouží pochvalu, ale přesto bych chtěl ještě zvlášť poděkovat huděbníkům a sice Karlu Čížkovi, Františku Zemkovi, Jaroslavu Hlouškovi, inženýrům Uzlouvi a Koutovi, dále s. Cihláři, Blehovi a Kunschovi. Hráli, což je u huděbníků netypické, zadarmo a s velkou chutí!

A co ten nešťastný Tábor?

Letos poprvé se konaly v kraji meziokresní soutěže. V naší oblasti soutěžily okresy Tábor a Pelhřimov. Táborští měli 5 souborů, Pelhřimov jen jeden - náš. Trochu mě mrzelo, že zástupci z Pelhřimova se dali ovlivnit a neprosadili postup druhého souboru, když ve všech jiných meziokresních sou-

ležích kraje postupovaly dva. Z meziokresní soutěže Pelhřimov - Tábor postoupilo jen Sezimovo Ústí s Makajonokovým Koncem malého apoštola. (Hrálo tu 6 osob). Humpolec, Tábor a Bechyně prý měly stejnou úroveň, takže porota nakonec rozhodla prapodivně: nepostoupí nikdo. O druhého nepostoupilo se sice uvažovalo a měl být určen losováním. Tažením z klobouku. To se mi zdálo přece jen neseriózní.

Takže rozladěn?

Trochu. Ale to brzy přejde. Když má člověk divadlo rád, tak překousne ledacos. Letos oslavím 55 let činnosti v ochotnickém divadle. Začínal jsem jako herec - student v roce 1927. Režii dělám od roku 1936. Brzy budu mít stovku uvedených her.

Gratuluji. A poslední otázka: Co připravujete na další sezónu?

Nic neprozradím, snad jen tohle: bude to pro Humpolec opět další překvapení!

Děkuji skutečnému oběťci - herci a režisérovi Františku Kryštůfkovi a jeho prostřednictvím všem jeho spolupracovníkům, skromným divadelním ochotníkům, kteří obohačují náš život. Děk za milá představení a umělecké zážitky!

FRANTIŠEK BRZŇ

Skončil 15. Honzlův Humpolec

HUMPOLEC (sch) - V neděli večer skončila ve městě Vysočina krajská divadelní přehlídka nejlepších amatérských souborů Jihočeského kraje - 15. Honzlův Humpolec. Během tří dnů se představily soubory TJ Sokol Sedlice (komedie A. Kertěze Vdovy), ZK ROH Sezimovo Ústí (satira Konec malého apoštola od A. Makajonoka), Divadla pro 111 České Budějovice (komedie A. Gelmana My, níže podepsaní) a J. Honzla ZK ROH Zálesí v Humpolci (muzikál V. Renčina, H. Cihákové a J. Brabce Nejkrásnější válka).

Cenu za nejlepší inscenaci získalo Divadlo pro 111 České Budějovice, za tvůrčí spolupráci s amatérskými soubory Antonín Bašta z Českých Budějovic. Ceny za nejlepší herecké výkony převzali Jan Konrád ze Sezimova Ústí, Věra Vaňková s Annou Barochovou ze Sedlice a Ludmila Kermannová z Divadla pro 111 České Budějovice. Cena závodního klubu Zálesí za první úspěšné vystoupení na přehlídce Honzlův Humpolec patří divadelnímu souboru TJ Sedlice, cena diváka ZK ROH Sezimovo Ústí.

Ohlédnutí za Honzlovým Humpolcem MIMOŘÁDNĚ VYDAŘENÁ PŘEHLÍDKA

Tři soutěžní a jedno domácí představení navíc viděli v závěru minulého týdne diváci na krajské přehlídce amatérských divadelních souborů Honzlův Humpolec. Odborná porota nejvíce ocenila česko-budějovický D 111 při PKO za hru My, níže podepsaní, cenu ZK Zálesí získal nováček přehlídky ze Sedlice s představením Vdovy, divákům se nejvíce líbil a putovní pohár městského národního výboru získal sezimovský amatérský s hrou Konec malého apoštola. Odborná porota udělila i čtyři ceny za herecký výkon, a to V. Vaňkové a A. Barochové ze Sedlice, L. Kermannové z D 111 a J. Konrádovi ze S. Ústí. Za spolupráci s amatérskými divadelními soubory dostal zvláštní cenu A. Bašta.

Výrazné zlepšení v organizaci přehlídky kvitovali všich-

ní účastníci s povděkem, stejně jako zájem diváků o večerní semináře, na které se z několika připravených témat vybíralo vždy to, jež nějak souviselo s konkrétní situací a problémy, na něž soubory při představeních narazily. Zsvěcené a s přehledem je vedl Antonín Bašta, kterému neméně zasvěceně sekundoval Otakar Bílek. Role předsedy poroty se objektivně a ke spokojenosti všech zhostil Jaroslav Šindelář, předseda krajského poradního sboru pro amatérské divadlo ve Středočeském kraji. Honzlův Humpolec se letos mimořádně vydařil a totéž by jistě přivítali i v Třeboni, kde dnes začíná další krajská přehlídka Divadelní Třeboň. Po zhodnocení výsledků obou přehlídek vynese porota konečný verdikt o postupujících na národní soutěže. (pír)

XV. Honzlův Humpolec

(FK) - Městský národní výbor v Humpolci, Krajské kulturní středisko v Českých Budějovicích, Okresní kulturní středisko v Pelhřimově, ZK ROH Zálesí v Humpolci, Městské kulturní středisko v Humpolci jsou pořadatelé krajského divadelního festivalu nejlepších jihočeských ochotnických souborů - XV. Honzlův Humpolec - který bude v pátek 12. března 1982 zahájen a je uspořádán na počest 65. výročí VRŠR.

V zahajovací inscenaci se představí divadelní soubor TJ Sokol Sedlice s komedií maďarského autora Ákose Kertěze - Vdovy. V Sedlicích se ochotnické divadlo hraje nepřetržitě již 130 let. První představení Klicperova Divotvorného klobouku bylo v roce 1851. O deset let později byl založen Spolek divadelních ochotníků Tyl. A současnost - od roku 1974 se stává soubor pravidelným účastní-

kem krajských přehlídek a 2x reprezentoval Jihočeský kraj ve Vysokém nad Jizerou. Za dlouhouletou činnost v roce 1977 získává uměleckou cenu JČ KNV. V posledním desetiletí soubor nastudoval Goldoniho Poprask na laguně, Sluhu dvou pánů, Mirandolinu, Jiráskovu Samotu, Gogolova Revizora, dále Jilkova Silvestra, Šotoluvo Cestu Karla IV. do Francie a zpět. Patronem tohoto představení je Českomoravský len n. p. a OSP Humpolec.

V sobotu 13. března uvede již v 16.30 hodin divadelní soubor ZK ROH Sezimovo Ústí satiru sovětského dramatika A. Makajonoka Konec malého apoštola. V posledních letech se soubor účastní přehlídek, kde zaujímá vždy čestné místo. Několikrát vystoupil i v Humpolci, poslední s Drdovými Dalskábaty. Letošního roku inscenací Konec malého apoštola získal 1. místo v meziokresní soutěži Tábor - Pelhřimov. Patronem tohoto představení je JIVAK a Humpolecké strojírní n. p. Humpolec.

Rovněž v sobotu 13. 3. v 19.30 hodin uvede D 111 z Č. Budějovic komedii Alexandra Germána My níže podepsaní. Divadelní soubor 111 netěba zvlášť představovat, neboť bývá téměř pravidelným účastníkem krajského festivalu buď na Honzlově Humpolci nebo na Divadelní Třeboni. Několikrát reprezentoval Jihočeský kraj na Jiráskově Hronově. Patronem představení je Sukno n. p. a CSAO Humpolec.

V neděli 14. 3. ukončí Honzlův Humpolec domácí soubor muzikálem V. Renčina Nejkrásnější válka. Patronem je JZD Vysočina Žel. tiv.

Nástup 100. 32 a Jihočeská pravda

Setkání po 45 letech

V sobotu 18. září 1982 ožilo Horní náměstí v Humpolci lidmi usedlého věku. Před budovou národního výboru se sešli rodáci — abiturienti pokusně měšťanské školy z let 1936—1937. Sešlo se 64 frekventantů a 3 učitelé.

V 9 hodin jsme byli přijati předsedou národního výboru ing. Beránkem, který nás seznámil s výstavbou města. Provní náš sjezd se konal před deseti lety, v roce 1972. Nyní jsme se setkali po 45 letech po opuštění školy, zavzpomínali jsme si na léta prožitá ve škole, oživil stará přátelství a vzpomněli si těch, kteří se setkání nedožili.

Toto setkání spolužáků bylo pro nás velice milé. Přišly mezi nás soudružky učitelky Blažena Zábranová a Anna Bílková, až z Líberce přijel Čeněk Pospíšil. Jemu zvlášť musíme poděkovat, že ve svých letech vážil tak dlouhou cestu. Od profesorů Zádka, Kopáče, soudružky učitelky Vosmikové a učitele Šimy, kteří se ze zdravotních důvodů nemohli dostavit, jsme obdrželi pozdravné dopisy.

Je na místě, abychom si připomněli, že jsme absolventy školy, která byla ve své době jedinečným typem pokrokové školy. K žákům se přistupovalo podle jejich schopností a individuálních sklonů. Humpolecká škola se zapsala do dějin pokrokového československého školství.

Po fotografování na Dolním náměstí většina účastníků zhlédla přehradu na Trnávce, rekreační středisko v Kletečné a vojenslavický most. Tímto krátkým zájezdem byli všichni nadšeni. Po společném obědě nastala družná zábava, kde každý stručně seznámil přítomné se svým životopisem, společně jsme si zazpívali a ve večerních hodinách jsme se rozešli s přáním, abychom se všichni po pěti letech ve zdraví zase shledali.

Bylo nám líto, že někteří místní spolužáci se tohoto sjezdu nezúčastnili, když ostatní přijeli ze vzdálených krajů naší republiky. Věřme však, že za pět let přijdou i oni.

ANTONIE NĚMCOVÁ
HUMPOLEC

Plán akcí na rok 1982 k 65. výročí VŘSR a MČSP v Humpolci

1. **Ctvrtek dne 28. října 1982 v 10.00 hodin na Horním náměstí**
Položení kytice k pomníku Antonína Zápotockého
2. **Pátek dne 29. října 1982 v 10.00 hodin v novém kině Humpolec**
Slavnostní otevření nového kina v Humpolci
3. **Sobota dne 6. listopadu 1982 v 17.00 hodin na Horním náměstí**
Lampiónový průvod městem zakončený ohňostrojem u Cihelny
4. **Neděle dne 7. listopadu 1982 v 9.00 hodin na Horním náměstí**
Položení věnců ke hrobu sovětských vojáků na místní hřbitov
5. **Úterý dne 9. listopadu 1982 v 19.30 hodin ve Spolkovém domě**
Slavnostní akademie k zahájení 65. výročí VŘSR a Měsíce ČSP
6. **Úterý dne 14. prosince 1982 v 19.30 hodin ve Spolkovém domě**
Zakončení Měsíce československo-sovětského přátelství
7. **Sobota dne 18. prosince 1982 v 9.00 hodin na Horním náměstí**
Položení věnce k výročí narození u pomníku Antonína Zápotockého

Program vybraných filmových představení:

4. listopadu 1982 v 17.30 hodin	— Chléb, zlato a pistole
Sovětský barevný film
11. listopadu 1982 v 17.30 hodin	— Akvanauti
Sovětský barevný širokoúhlý film
24. listopadu 1982 v 17.30 hodin	— Piráti XX. století
Sovětský barevný film
2. prosince 1982 v 17.30 hodin	— Obrázky z Gruzie
Sovětský barevný širokoúhlý film
10. prosince 1982 v 17.30 hodin	— Pronásledování v stepi
Sovětský barevný širokoúhlý film

Školní představení:

- 10.— 12. listopadu — Jeřábi táhnou
10.— 11. listopadu — A znovu jen počkej, zajáci!

Ostatní akce:

- a) Turnaj zákovských družstev v košíkové o pohár MěstV SČSP
- b) Soutěž školních družstev „O zemi, kde zítra znamená již včera“
- c) Turnaj školních družstev v odbíjené
- d) Soutěž dětských pěveckých souborů „Píseň přátelství“

Zveme všechny občany k hojně návštěvě!

JČT 4 457891-82

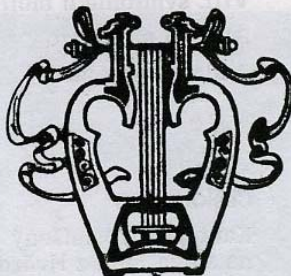
1 9 8 2

K R O N I K A M Ě S T A H U M P O L C E

Doklad k dílu XIV, strana 327

Příloha číslo: 78

KONCERT

Spolkový dům
25. května 1982 - 19.30 h.

Program

Ludwig van Beethoven

Koncert D dur pro housle a orchestr,
op. 61

Allegro ma non troppo

Largetto

Rondo. Allegro

Franc Schubert

VIII. symfonie h moll „Nedokončená“

Allegro moderato

Andante con moto

Bedřich Smetana

Česká píseň

Kantáta pro smíšený sbor a orchestr
na slova Jana z Hvězdy

Alexandr KEMÉNY, housle

Spoluúčinkují smíšené sbory Čech a Lech (Humpolec)
a Záboj (Pelhřimov)

Orchestrální sdružení ZK ROH Zálesí Humpolec

JAN BOUCHNER, dirigent

Slovo k programu

Největší skladatel všech dob, Ludwig van Beethoven (1770—1827), dovršitel I. vídeňské školy (Haydn—Mozart—Beethoven), zasáhl svojí tvorbou s mimořádnou intenzitou do všech hudebních oblastí. Rovněž instrumentálnímu koncertu věnoval hned po symfonické a komorní tvorbě nemalou pozornost (5 koncertů pro klavír, 2 romance a koncert pro housle, trojkoncert pro housle, violoncello a klavír). Hlavní Beethovenův umělecký přínos netkví v melodické síle, ani v harmonické nebo instrumentační bohatosti, ale ve formální výstavbě díla. Beethoven necítí formu jako pouhé schéma, ale pozvedá ji na útvar, který jako jediná složka hudebního díla je schopen vyjádřit složité myšlenkové pochody a nálady Mistra, pronásledovaného nejkrutější nemocí, jaká může hudebníka potkat, postupnou ztrátu sluchu. Formu dovedl Beethoven nejprve k naprosté dokonalosti, ale veden zuřivým tvůrčím zápasem, ji ke konci života bezohlednou revolucí zničil (Fantasie op. 80, IX. symfonie — 4. věta, Missa solemnis).

Koncert pro housle a orchestr, 61. dílo skladatele, vznikl roku 1806, tedy v těsné blízkosti první verze opery Fidelio a mezi IV. symfonií B dur a V. symfonií c moll (Osudovou). Ač formálně konvenční (1. věta v sonátové formě s dvojí expozicí, 2. věta variace, 3. věta rondo), stal se koncert pro neobyčejné melodické bohatství, myšlenkovou hloubku a monumentální patos stěžejním dílem světové houslové literatury.

Z Beethovena vychází, ale již novou cestou — romantismus — naznačuje rakouský skladatel světového významu Franz Schubert (1797—1828). První skladby pocházejí z roku 1810. Záhy se začal věnovat písňové tvorbě, v níž nemá konkurenci. Kromě písní, kterých napsal 603, tvoří součet díla 8 symfonií, 14 smyčcových kvartet a dalších komorních skladeb, 17 prací pro jeviště (z toho 2 dokončené opery), 8 předeher, 6 mší a množství sborových skladeb. Schubert žil bohémským životem, obklopen přáteli, s nimiž v srdečném vídeňském prostředí trávil čas bez velkých starostí o denní chléb. Zemřel velmi mladý (31 let) a je pohřben na hřbitově ve Währingu vedle hrobu Beethovenova.

Prog

Osmá symfonie h moll, ačkoli zůstala nedokončená, není posledním dílem skladatele. Vznikla roku 1822, tedy 6 let před smrtí svého skladatele. Schubert své symfonie nepsal na objednávku, jako jiné skladby, ale z vlastního vnitřního popudu. Co vedlo k tomu, aby skladatel, jehož poměr k životu byl víc než optimistický, napsal fragment, působící melancholicky, až pesimisticky, už dnes nevíme. Nesporně skladatelova deprese netrvala dlouho, protože dílo odložil a v ostatních skladbách z toho roku již po ní není stop. Nicméně zůstává na díle patina smutku, stejně jako na poslední symfonii Čajkovského.

Ludwi

Franc

Velikán české národní hudby Bedřich Smetana (1824—1884) se svou tvorbou zařadil mezi novoromantiky. Vzhledem k jeho povinností kapelníka Prozatímního divadla a pozdější hluchotě není jeho tvorba tak bohatá, jako dílo Antonína Dvořáka. Kromě 8 dokončených oper napsal 2 smyčcové kvartety, trio, Večerní písně, mužské a ženské sbory, Triumfální symfonii, 3 symfonické básně, kantátu Česká píseň, cyklus symfonických básní Má vlast, skladby pro klavír a další méně významné skladby. V operní a symfonické tvorbě ho ovlivnil Richard Wagner a Ferenc Liszt, v klavírní a komorní hudbě především Frédéric Chopin a Ferenc Liszt.

Bedřich

Ideové zaměření většiny jeho skladeb souviselo s pokrokovými dobovými snahami české buržoazie. Dokládá to i jediná Smetanova kantáta pro smíšený sbor a orchestr. Text skladby napsal v době českého národního obrození Jan Jindřich Marek pod pseudonymem Jan z Hvězdy. Smetana zhudebnil tento text v červnu 1860 jako mužský sbor bez doprovodu. Po osmi letech zhudebnil též text znovu, tentokrát pro smíšený sbor s průvodem klavíru. V tomto znění byla skladba prvně provedena 16. 5. 1870. V roce 1878 se Smetana ke skladbě vrátil potřetí, aby ji opatřil delší orchestrální předehrou a mezihrami, a tím ji proměnil v úplnou kantátu. Prvně byla provedena 24. 11. 1878 na koncertě ve prospěch pomocného fondu sboru a orchestru Prozatímního divadla v Praze na Žofíně. Hluchý Smetana však tuto konečnou podobu svého díla již neslyšel.

Alexand

Spoluúč
a Z

Orchest

JAN

Houslista **Alexandr Kemény** (nar. 1943) studoval na bratislavské konzervatoři a na AMU v Praze, kde byl žákem prof. dr. Alexandra Plocka. V letech 1973—1975 působil jako koncertní mistr v Insbruckém symfonickém orchestru v Rakousku, dále ve Švédsku (1975—1977). Sólově vystupoval s Mozartovými, Myslivečkovými a Beethovenovými koncerty. Na repertoáru má však díla Eklunda a Wieniawského. Několik snímků natočil pro československý a švédský rozhlas (např. Smetanovo duo „Z domoviny“).

Alexandr Kemény je pravidelným hostem komorních koncertů Foerstrový společnosti v Praze, kde s klavíristou Přemyslem Charvátém hraje skladby soudobých českých a slovenských skladatelů (např. Hanuše, Kowalského, Suchoně a dalších). Kromě toho vystupuje v klavírním triu s P. Charvátém a B. Malotínem a v duu s kytaristou Vl. Večtomovem.

1 9 8 2

K R O N I K A M Ě S T A H U M P O L C E

Doklad k dílu XIV, strana 329, 330

Příloha číslo: 79

VÁNOČNÍ KONCERT

SPOLKOVÝ DŮM HUMPOLEC
28. prosince 1982 v 19.30 hodin

PROGRAM

F. X. Bixi:

Aria pastoralis D dur

Koncert D dur pro varhany a orchestr

Allegro moderato

Andante molto

Allegro

Missa pastoralis D dur

(Vánoční kantáta pro sbor, sóla a orchestr)

Solisté:

Marie Hřebíčková, soprán

Jarmila Dymáčková, alt

Zbyněk Brabec, tenor

Stanislav Kotyza, baryton

Martin Strejc, varhany

Orchestrální sdružení ZK ROH Zálesí Humpolec

Komorní smíšený sbor

Dirigent: Jan BOUCHNER

Nejvýraznější a nejplodnější český skladatel z období přechodu mezi barokem a klasicismem, František Xaver BRIXI (1732—1771), se narodil v Praze, v muzikantské rodině kantora Šimona Brixiho. Ve dvanácti letech byl poslán na studia do hudebně proslulé piaristické koleje v Kosmonosích, kde byl žákem skladatele Václava Kalouse. Po studiích našel Bixi uplatnění v různých pražských chrámech jako varhaník. Ovšem mnohem více než varhanám se věnoval komponování. Ač se nedožil ani 40 let, zanechal nám asi 500 skladeb. Nemůžeme se divit, že jsou to vesměs chrámová díla, vždyť po celý svůj krátký život působil jako ředitel kůru. Ve svých 27 letech se dokonce stal regenschorim v katedrále sv. Víta v Praze, což tehdy bylo nejvýznamnější hudebnické místo v české zemi. Ryzí kvalitu Brixiho děl, navazujících na tzv. neapolskou školu, tvoří svěží melodická invence bohatě rytmizovaná synkopami a triolami, kombinováním rytmických útvarů, nepravidelnostmi a na svoji dobu velice odvážně harmonizována. To vše staví Brixiho nad jeho domácí současníky. Ačkoli v jeho dílech převládá homofonní sazba (vrchní hlas má melodii, ostatní doprovod) s častým použitím lidových tercí a sext, ovládal bravurně i skladbu polyfonní (každý hlas má svoji samostatnou melodii), čímž dosahuje evropské úrovně. O tom svědčí skutečnost, že během několika let se stal nejhranějším autorem duchovní hudby nejen po celých Čechách, ale i v Rakousku, Polsku a v západním Německu.

Vzhledem k orientaci Brixiho díla na oblast chrámové hudby, bývá dnes na koncertním pódiu neprávem zanedbáván. Dnešní koncert je věnován k jeho 250. výročí narození.

J. B.

1 9 8 2

KRONIKA MĚSTA HUMPOLCE

Doklad k dílu XIV, strana 320, 321

Příloha číslo 80

Letáček ke hře, kterou na XV. Honzlově Humpolci sehrál v sobotu 13. března divadelní soubor ze Sezimova Ústí

Závodní klub ROH Zálesí - Humpolec

VSTUPENKA číslo 16

Místo Datum 13. března 1982

Cena

BALKÓN

Řada 1

Kčs 12

Závodní klub ROH
Zálesí - Humpolec

Kontrolní
útržek

Datum

13. března 1982

Závodní klub ROH Zálesí - Humpolec

VSTUPENKA číslo 17

Místo Datum 13. března 1982

Cena

BALKÓN

Řada 1

Kčs 12

Závodní klub ROH
Zálesí - Humpolec

Kontrolní
útržek

Datum

13. března 1982

KONEC

A. MAKAJONOK

MALÉHO APOŠTOLA

Překlad: J. Mikolášková

Režie: J. Konrád

HRAJÍ:

otec.....	J. Konrád
matka.....	A. Bláhová M. Nedvědová
syn.....	P. Novotný
dcera.....	S. Malátová
dědeček.....	J. Matějčíek

Premiéra 17. prosince 1981

Vše, co se odehrává v této hře mohlo se stát v kterékoliv buržoasní zemi.

Pro buržoasní společnost jsou příznačné dva rysy, svou podstatou protikladné: hluboká duševní deprese a kult síly. Vzniká začarovaný kruh, ve kterém je každý, kdo jej nedokáže prorazit, odsouzen k záhubě.

Jakmile jsem to pochopil, napsal jsem tuto hru. Vzniklo-li něco ostřejšího, podobajícího se satíře, není to ani tak moje zásluha. Život nám nabízí tolik faktů, předkládá nám tolik hotových situací, že je stačí pouze svědomitě zaznamenat a satira je na světě.

Nenesu na tom vinu a není to má zásluha. Ale netvrdím, že se to mě netýká.

Len stále přitažlivý a nenahraditelný

Už v dávných dobách byl len jednou z nejdůležitějších textilních rostlin a tedy i strategickou surovinou zatím pro manuální výrobu jemného vlákna, z něhož se stejným způsobem tkalo plátno na prádlo a oděv. Pěstování lnu a hlavně pak jeho zpracování na vlákno bylo kdysi záležitostí žen a předení pak jejich častým zaměstnáním.

K nám do Evropy se dostal len pravděpodobně z Přední Indie, ale zdomácněl i ve Starém Egyptě. Egypťané byli již před více než 4000 lety před n. l. mistři v pěstování lnu a také jej dovedli mistrně zpracovávat. Například v hrobkách egyptských králů a faraonů nalézáme kvalitní, vonným balzámem impregnované tkaniny, vyráběné již tenkrát z jemně vypracovaného lněného vlákna. Egypťané dovedli vypřádat len na tak jemně příze, že se nám to dnes zdá výborně nemožné. Jejich vlákno bylo stejnoměrné, jemné a krásné.

O jeho jakosti svědčí ta skutečnost, že vydrželo až do dnešních dnů. Také Feničané znali výběrně len. Jejich tkalcovské a barvířské umění proslulo po celém kulturním světě již 2000 let před n. l. Je pravděpodobné, že staří Egypťané udržovali čilé obchodní styky s Indií, protože i tam v té době kvetlo pěstování lnu i plátenictví.

Veliké úctě a zároveň i oblibě se těšily len a lněné výrobky v Římě. Římanky si potrpěly již tenkrát na přepychové oblékání a za jemné a umělecky zpracované tkaniny, dovezené z Egypta, Řecka a Indie platily zlatem. Ze bychom od té doby řekli lnu „zlato našich polí“? Dnes je len na všech světových trzích známý a uznávaný a s výrobky z něho se setkáváme na každém kroku.

Dnes už není zapotřebí podomácku příst len a tkát plátno. Nejsou dnes již žádnou výjimkou závody, mající osetou 150 až 200hektarovou plochu zemědělské půdy lnem

přádným. Například státní statek Bruntál je největším pěstitelům stonkového lnu v ČSSR. Pěstuje len na 5,6 % veškerých kontrahovaných plochách.

Před druhou světovou válkou se pohyboval průměrný hektarový výnos roseného stonkového lnu kolem 2,5 tuny. Až teprve v roce 1960 a pak následující léta dohnal a dokonce překonal hektarový výnos lnu z dob předválečných. Výnosy se rok od roku zvyšovaly a například v roce 1971 se dosáhlo nejvyššího výnosu — až 3,7 tuny z jednoho hektaru.

Ve lnářství je ještě celá řada nemechanizovaných operací — jako je nakládání a vykládání stonkového lnu, stavění stonkového lnu do kaplíček a manipulace se surovinou v třmácích. Produktivita mnohých strojů je nedostatečná. Počítá se s tím, že pro tento rok budou nakoupeny další svinovače Hesston a nízkotlaké lisy Riviere-Casalis, řešící nedostatek pracov-

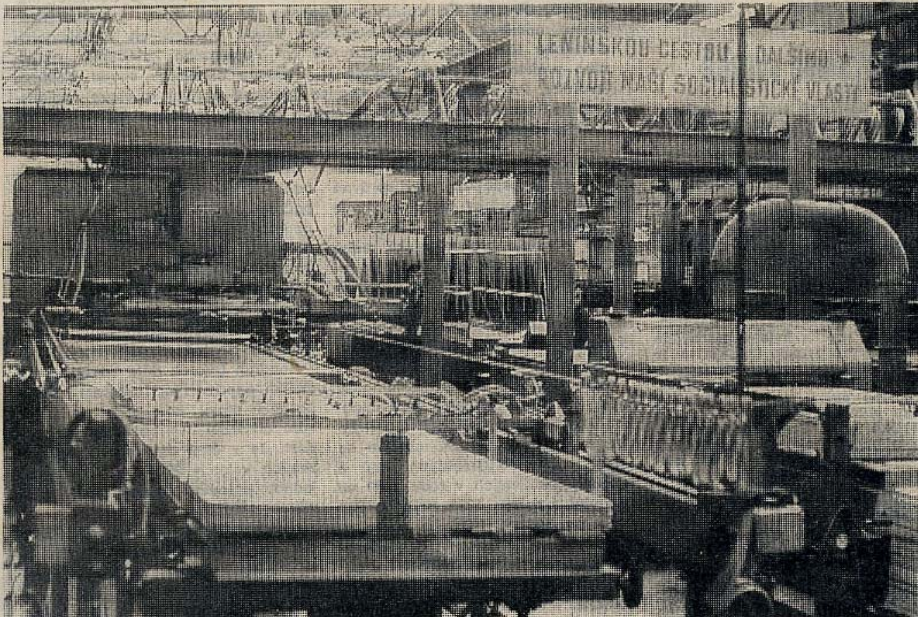
ních sil v zemědělství. Svinovač má výkon až o 100 % vyšší proti dosavadním sklízecím strojům. Řeší se rovněž mechanické odvíjení 300 kg svinutých balíků lněného stonku přímo u turbíny. Ruční práce, která si vyžaduje pracovní síly bude tedy nahrazena mechanizací. Počítá se rovněž se zakoupením sklízeců lnu LX-45. Dále se bude pokračovat v postupném zavádění výkonných velkokapacitních turbin Depoortere v třmácích, což plinášší i zlepšení pracovního prostředí a snížení pracovní. Turbiny Depoortere mají vícenásobný výkon proti turbinám dřívějším.

Pěstování lnu se udrželo až do nynější doby v oblastech Českomoravské vysočiny, Jeseníků, Orlických hor a v Podkrkonoší. Pro n. p. Českomoravský len v Humpolci se pěstuje nyní len v Čechách a na Moravě na více než 300 hektarech, z nichž jsou nejvíce zastoupeny okresy Bruntál, Žďár nad Sázavou, Pelhřimov a Havlíčkův Brod. Snaha omezit pěstování lnu a nahradit jej plně bavlnou nebo vlákny chemickými úplně ztroskotala.

Minulosti patří uplatňování plastických fólií v domácnostech, neboť tyto, i když byly v různých pastelových barvách, v různých provedeních a potiscích a sloužily hlavně jako ubrusy, prostírání, různé potahy židlí, křesel apod. působily vždy chladně, neutulně a mnohdy i neesteticky. Zvláště, když se vybral nevkusný vzor a neladící barva.

Fólie měly i svoje přednosti jako omyvatelnost a snadné čištění, ale to bylo asi všechno. Slo o jakousi bytovou uniformitu, neboť kromě tohoto byl ještě jednotný, uniformní nábytek. Naštěstí se situace ve světě a pochopitelně i u nás změnila. Len a lněné výrobky jsou na světových trzích požadovány, vymáhány. Nastala tedy opět renezanace lnu a lněného textilu, který si ponechává stále svou savost a ohebnost. Len, jakožto jednoletá rostlina, dávající kvalitní textilní vlákno se svými ušlechtilými vlastnostmi je nezměnitelný a tedy i nenahraditelný za vlákna chemická.

L. HELLER
SMZ Humpolce

Pohled do jednoho z provozů r. p. Čemolen Humpolce.

Foto: MILAN KOZDRA

Opět první v ČSR

HUMPOLEC (dop) — Znovu po dvou letech provázela slavnostní atmosféra schůzi pracovníků Školního statku SZTŠ Humpolec u příležitosti letošních dožíněk. Schůzi byla přítomna delegace, v níž byli Alena Řihoutová, místopředsdkyně JĚKNV, František Holický, tajemník OV KSČ v Pelhřimově, a další hosté. Zástupce ministerstva škol-

ství ČSR a ČVOS předal již podruhé v rozpětí dvou let kolektivu pracovníků školního statku čestné uznání ministerstva školství ČSR a ČVOS za 1. místo v republikové socialistické soutěži školních statků SZTŠ za rok 1981. Toto ocenění bylo kolektivu statku uděleno za trvalé, velmi úspěšné plnění výrobních úkolů.

Jihočeská pravda, roč. 38, 11. září 1982

Úspěšná práce školy

HUMPOLEC (MK) — Ve střední zemědělské technické škole se v pátek 10. září v odpoledních hodinách konalo slavnostní shromáždění při příležitosti ukončení žnových prací a vyhodnocení soutěže školního hospodářství, ve které získala SZTS 1. místo. Tomuto jednání byla přítomna celá řada hostů, mezi kterými byla zástupkyně ministerstva školství ČSR ing. Rudolfa Špinarová, delegace OV KSČ, kterou vedl tajemník OV KSČ František Holický, místopředsdkyně JĚKNV Alena Řihoutová, předseda ČVOS pracovníků školství a vědy dr. Lad. Halberštát, předseda KVOS pracovníků vědy a školství Milan Cvach a předseda MěstNV Zdeněk Beránek.

V úvodu slavnostního zasedání ředitel SZTŠ ing. František Samec hovořil k výsledkům, kterých v minulém roce dosáhl školní statek. Uvedl mimo jiné, že první místo, které škola dosáhla v soutěži školního hospodářství v celé ČSR je zásluhou dobré spolupráce s výzkumnými ústavu, všech technicko hospodářských pracovníků školního statku, učitelů, funkcionářů, odborové a mládežnické organizace.

Další část svého vystoupení věnoval soudruh Samec otázkám mezinárodní politické situace.

Poté následovalo vyhodnocení socialistické soutěže a podrobné seznámení s činností

školního statku za uplynulý rok. Zástupkyně ministerstva školství ČSR ing. R. Špinarová ve svém vystoupení vysoce ocenila výsledky školy a předala jejím zástupcům čestné uznání ministerstva školství a ÚRO za první místo v soutěži.

Práci školy rovněž ocenila místopředsdkyně JĚKNV Alena Řihoutová. Z pověření JKV KSČ a JĚKNV poblahopřála všem k udělení čestného uznání. Dále pak hovořila o úsilí, které je vynakládáno hlavně socialistickými státy pro zachování míru ve světě.

V další části slavnostního zasedání poděkoval vedení školy a jeho pracovníkům a funkcionářům za úspěchy, kterých školní statek dosáhl jménem OV KSČ, OZS, OV SDR tajemník OV KSČ František Holický. Uvedl, že tyto výsledky nebyly vytvořeny náhodně, ale že jim předcházela tvůrčí cílevědomá a promyšlená organizátorská práce, důsledná realizace a kontrola přijatých plánů a záměrů.

Připomněl také, že ve výrobě obilovin se náš okres průměrným hektarovým výnosem 3,92 tuny řadí na 1. místo mezi okresy Jihočeského kraje.

Vydvíhl také družstva, která dosáhla nejlepších výnosů obilovin. Rekl, že významným pozitivem dosažených výsledků při sklizni obilovin je skutečnost, že rozdíl mezi nejlepším a nejhorším zemědělským závodem se snížil na 0,84 t/ha. To svědčí o zvýšené agronomické i

agrotechnické kázní v zemědělských podnicích. Soudruh Holický dále uvedl, že příkladnost školního statku ve výrobě v úrovni kádrového a materiálového vybavení je jednou z podmínek úspěšné výchovy střední technických kádrů pro potřeby zemědělské praxe.

Úkoly rozvoje naší společnosti jsou zároveň obsahem výchovy socialistického člověka. Pro to otázkám výchovy a vzdělávání věnuje naše strana mimořádnou pozornost, která nemá v celé naší historii obdoby. Nikdy v minulosti se u nás nerešily otázky školství tak komplexním způsobem. Jde o to, aby zdokonalováním vyučovacích a výchovných metod především uceleným spojováním teoretických poznatků s praktickou činností žáků a uplatňováním samostatné práce rozvíjeli jejich iniciativu a aktivitu.

V závěru svého vystoupení soudruh Holický uvedl, že ekonomický program realizujeme v mimořádně náročných podmínkách, což vyžaduje velké úsilí nás všech. Výsledky, kterých jsme dosáhli od XVI. sjezdu KSČ v našem okrese, tvoří dobrý základ pro splnění úkolů stanovených sjezdem. Vyjádřil přesvědčení, že i v budoucnu naváže v duchu dobrých tradic školní statek na dobré výsledky a čestně se vyrovná se zvýšenými úkoly a s dosahovanými výsledky se stane školou pokrokových zkušeností a významnou výchovnou institucí.

Humpolec a Indiáni

„Humpolec a Indiáni?“ opakujete si možná pochybovačně titulěk. Jenže... Indiáni patří k Humpolci stejně jako sukno nebo stroje, ale více se na ně zapomíná. K vysvětlení se musíme vrátit do minulosti.

V roce 1895 v souvislosti s přípravou reprezentativní pražské Národopisné výstavy Československé bylo i v Humpolci, podobně jako v jiných jihočeských městech, založeno regionální muzeum. Jeho cílem bylo dokumentovat život města a přilehlých vesnic. Již za dva roky po založení byly veřejnosti zpřístupněny sbírky, které obětavě shromažďovali zejména Josef Kopáč a Vincenc Kameš. Muzeum se kromě národopisu zabývalo také archeologií a památkovou péčí. Celá desetiletí sloužilo mladé humpolecké generaci k vzdělávání, bylo pýchou města a Humpolečtí je také všemožně podporovali. Jedním z nejbližších přátel byl humpolecký rodák, světově proslulý antropolog dr. Aleš Hrdlička. V roce 1930

založil nadaci ve prospěch muzea a věnoval mu exponáty, které získal při svých výzkumech v Severní Americe. Tak se tedy na Vysočinu dostaly například indiánské mokasíny nebo čelenka z barevných per. Muzeum na svého příznivce nezapomnělo. Nese jeho jméno a Hrdličkův život a dílo připomíná v nově reinstalované expozici antropologie. Přísne exaktní dokumenty o vývoji člověka doplňují olejomalby akademického malíře J. Mikuly, nazvané Česká krajina v pravěku.

Humpolecké muzeum samozřejmě nejsou jenom vzpomínání Indiáni. Návštěvník tam najde pro poučení mnohem, mnohem více. Po celé dlouhé období existence muzea pokračovali jeho pracovníci ve sbírání národopisných památek, a tak bylo možné v loňském roce oživit specializovanou etnografickou expozici o nové přírůstky. Kromě půvabných, ale přesto instruktivních modelů staré dřevěné horácké architektury jsou

zde vystaveny vyšívané textilie — kroje, koutnice. Ti mladší se mohou poučit o ještě nedávno provozované zemědělské malovýrobě na příkladech zemědělského nářadí. Nahlédnout je možné i do selské jízby s malovanou almarou a kolébkou. Pozornost zasluhují i doklady městského způsobu života v minulém století.

V roce 1981 se muzeum rozrostlo o další budovu. Zde je umístěna sňi tradic a budování socialismu, která je důstojnou oslavou pracujícího člověka naší doby. V tamtéž objektu je také expozice výtvarného umění. Současné tvorbě bývají věnovány krátkodobé výstavy. A tak díváme-li se na těch skoro devadesát let, která uplynula od založení muzea, vidíme, že podstatné je stále totéž — láska Humpoleckých k tomu jejich muzeu a aktivita pracovníků muzea na straně druhé. Změnilo se jen jedno — vzrostly sbírky a prostory.

Marie ŠTOLOVÁ

Nástup, roč. 36, č. 39, 30. květen 1982

Dali dětem přes čtyři milióny

„Byla to stavba v akci Z a hodnota díla je 4 200 000 Kčs“, říká mi ředitel gymnázia v Humpolci Josef Sztacho. „A za stavbou stojí přes 64 tisíc brigádnických hodin, hodin skutečné práce tvrdých norem“, doplňuje jej ředitel ZS Podhrad — Antonín Pustina.

„Nedovedete si představit, jak jsme se dříve těsnili v tom malém prostoru. Vešlo se tam 75 dětí. Dnes se každý nají v klidu. Je tu 224 míst. To plně pro těch 700 strážníků stačí, aby se najedli v pohodě“, říká sympatická vedoucí kuchyně Anna Hejdusová. Jistě už začínáte asi tušit o čem a o kom bude řeč. Přihořívá... Ale vezměme to od počátku:

Vstup do moderní budovy gymnázia a ZS Podhrad v Humpolci je imponující. Hned v hale vás uvítá busta dr. A. Hrdličky, světového antropologa, jednoho z největších humpoleckých rodáků. Jdete chodbou, kde na zdech jsou stovky diplomů. Vyprávějí o snaživosti a šikovnosti žáků a pedagogů těchto škol.

Měl jsem obavy, zda zde někoho najdu, (bylo již dávno po pracovní době), kdo by mi zodpověděl otázky, týkající se otevření přístavby školy — nové školní jídelny. A představte si, přesto, že jsem sem přišel v době, kdy na jiných školách už dávno vládne klid a škola je prázdná, našel jsem tu všechny, které jsem potřeboval.

Ředitelé Sztacho, Pustina i vedoucí jídelny Hejdusová mě ochotně provedli novými prostory. Viděl jsem jak moderní zařízení kuchyně, tak prostorný jídelní sál, výdejnu jídel s automatikou, skladovací prostory, zkrátka — žasl jsem, co dokáže snaha a lidská obětavost. A kdo to všechno postavil?

Rodiče, učitelé, studenti (SO SSM dostala uznání rady MěstNV) i děti, které pomáhaly podle svých možností. I když všichni odvedli maximum, přece jen brigádník Tajovský měl největší počet odpracovaných hodin. Denně na stavbě pracoval a příkladem šel ředitel Pustina, jemuž se nevyhnulo ani nepříjemné zranění, které tu utrpěl. Též soudruh Sztacho odvedl kus poctivé práce, jeho snaha vynikne tím, že nebyl zcela zdravotně fit.

A rodiče? To byla úplná óda na obětavost. Takže nakonec se dobrá věc podařila. V plánovaný termín — k 1. 9. 1982 byla jídelna předsedou MěstNV v Humpolci Ing. Zd. Beránkem slavnostně otevřena. Humpoleckým tleskali všichni. I místopředsedkyně ONV F. Dvořáková, poslanec Fed. shromáždění J. Maršík, dále soudruzi Vítů, ing. Veselá a další. Všem obětavcům, kteří se zasloužili o výstavbu potřebného díla patří i uznání celé naší společnosti.

FRANTIŠEK BRZŇ

Nástup, roč. 33, leden 1983

Dvacet let orchestrálního sdružení Humpolec

Po básních Františka Brzóně, přednesených Jarmilou Neomytkovou, a slově ředitele ZS Jiřího Rychetského i já vás co nejsrdčněji vítám na dnešním koncertu, který pro vás připravily ZK Zálesí a orchestrální sdružení se sólisty večera Hedvikou Tvrdou - soprán, sólistkou opery v Č. Budějovicích, Jarmilou Dymáčkovou - alt, jednou z neznámějších zpěvaček Vysokiny, Zbyňkem Brabcem - tenor, členem Státní opery J. K. Tyla z Plzně, Stanislavem Kotyzou - barytón, taktéž členem plzeňské opery, Martinem Starejcem z JAMU v Brně, který hraje na elektrofonické varhany. Dále účinkuje komorní smíšený sbor — vše pod vedením a řízením Jana Bouchnera — tak zahájila své konferování koncertu populární konferenciérka OSH Věra Koudelková.

Zaplněný sál Spolkového domu již tleská velkému českému skladateli 18. století F. X. Briximu, orchestru se sólisty i jeho dirigentu, jehož poctivá práce nese své ovoce. Orchester pomalu, ale jistě se pod jeho vedením dere na výsluní přízné humpolecké veřejnosti.

Letos orchestrální sdružení oslaví své dvacetileté trvání. Od roku 1963 (pod řízením Jana Pamětnického, O. Druce, kap. Bartošky, J. Kunsche, F. Svitáka a dalších) uspořádalo desítky koncertů, a to v Humpolci i mimo něj. Tehdy mělo ve svém repertoáru spíše populární hudbu.

Příchodem lundovaného dirigenta Jana Bouchnera v roce 1979 orchester umělecky vyrostl a Humpolec tak získal hudební těleso, které mu dnes závidí nemálo měst v celých jižních Čechách. Organizační vedoucí František Novák mi k dalším plánům OSH řekl: „Připravujeme ještě jeden slavnostní koncert k výročí OSH a co je nejdůležitější — již 12. února zapůjdíme na přehlídku do Tábora. Tam se sjedou nejlepší soubory kraje a my věříme, že náš záutočí na přední místo. Jinak těžšíte našich příprav míří až do roku 1984, který bude Rokem české hudby.“

DIRIGENT JAN BOUCHNER: Výchovnými koncerty si vychovávám mladé posluchače, stejně jako doprovodná vysvětlující slova pomáhají orientovat se v hudebních údobích a dílech hraných autorů i dospělým. A řeknu vám, že obecnstvo je pozorné, vnímavé a milní bez nadsázky říci — vyspělé. A dnes přímo fantastické. I s výkonem orchestru jsem spokojen. A tak se těšime na Tábor.

Končí přestávka.

Opět se rozsvěcuje lampa a konferenciérka ohlašuje: Missa Pastoralis F. X. Brixio je šestidílná kantáta. Barokní prvky se mísí s klasicismem. Originál partitury se ztratil. Náš orchester hraje podle opisu, který je uložen ve strahovské knihovně v Praze. Tato skladba uzavře dnešní koncert. Děkuji vám a loučím se s vámi jménem všech účinkujících, kteří všem vám, milým posluchačům, chtěli dát radost z uměleckého zážitka.

A my? Svůj dík vyjadřujeme dlouhotrvajícím potleskem. Skončil hodnotný koncert a my se těšime na další . . .

FRANTIŠEK BRZÓN

KULTURA

Beethoven v Humpolci

Humpolecké orchestrální sdružení ZK Zálesí, koncertní mistr Alexandr Kemény, pěvecké sbory — humpolecký Čech a Lech a pelhřimovský Záboj — připravili svým slavnostním koncertem k slavným květnovým dnům a k 120. výročí založení „zpěváckého spolku Čech a Lech“ všem posluchačům nezapomenutelný zážitek.

Hlavně první číslo programu — Koncert D dur pro housle a orchestr Ludwiga van Beethovena — s vynikajícím houslovým sólistou, nadchlo plný sál spolkového domu.

Posluchači žasli, jak HOS pod taktovkou mladého, taá nadějného a tolik obětavého dirigenta Jana Bouchnera, vyrostlo. Beethovenův koncert, s kterým i profesionální orchestry mají potíže, se stal vítězstvím píle, vůle a snažení.

Velkorysý, vroucí, lyricko-herdinský zpěv houslí Alexandra Keményho (po studiih na bratislavské konzervatoři a na AMU

v Praze, kde byl žákem prof. Alexandra Plocka, si vysloužil poety i svým dlouholetým působením v Rakousku a Švédsku), umocněný něžnou romantickou subtilností s bohatstvím citu skladatele — tot byla krása sama. Orchester i umělec Kemény nevidaným přednesem vytvořili jednotnou harmonii přijatou všemi dlouhotrvajícím potleskem.

I VIII. symfonie „h“ mol „Nedokončená“ Franze Schüberta vyzněla jako oslava krásy, poezie a vnitřního napětí, zpovědi a hmatatelnou patinou osudů předčasně zesnulého skladatele. Závěrečná Česká píseň velikána české národní hudby Bedřicha Smetany podtrhla úspěch orchestru i spojených sborů. Text skladby Jana Jindřicha Marka z doby českého národního obrození, zhudebněl jako kantáta pro orchestr a smíšený sbor v roce 1878 Bedřichem Smetanou dojímal svou vroucností. Bylo nám však trochu líto, že v méně akustickém sále

se ztrácely nadšené pěvecké výkony kdesi v horních prostorech jeviště. Alexandr Kemény, který svým výkonem postavil latku večera hezky vysoko, ke svému vystoupení s orchestrem i na adresu posluchačů řekl:

„Orchester byl vynikající. Zasluhou dirigenta se dostal téměř na profesionální úroveň. To, že jsme tak precizně zvládli Beethovenův koncert jen po několika společných zkouškách, ukazuje i na solidní kvalitu jednotlivých hudebníků. A obecně? Už dávno jsem nehrál před takovým vnitřním a pozorným posluchačstvem!“

Humpolecké orchestrální sdružení dělá a odvádí vynikající práci. Nyní půjde jen o to, dát mu k práci podmínky, jaké si svým poctivým přístupem k umění zaslouží.

A „Čech a Lech“ (dirigent J. Kunsch) se „Zábojem“ (dir. Skoda) ukázali, jak by měla vypadat spolupráce Pelhřimovských s Humpoleckými i v jiných oborech a složkách. Dík!

FRANTIŠEK BRZŇŮ

Nástřep, roč. 32, červen 1982

KULTURA

Čech a Lech - 120 let

Bylo to až symbolické. Zlata 120 a letopočty 1862—1982 a na scéně pod nimi kronikář humpoleckého zpěváckého spolku Čech a Lech Josef Svoboda a vzpomíná a vypráví o činnosti spolku. Dovidáme se o jeho úspěších, před námi defilují sbormistři: od zakladatele Josefa Rychnovského k nezapomenutelnému Otakaru Drncovi, až k dnešnímu Juliu Kunschovi. Symbolika byla i ve vlastním pořadu slavnostního koncertu. Líbý zpěv zněl z dětských hrdělek až k vyzrálým dospělým hlasům. Od těch nejmladších (úspěšný a mile působící soubor Jiřenka se svou sbormistryní Zd. Nohejlovou, přes slávu již ověřený dětský sbor Skřivánek (sb. J. Kunsch), dívčí svazáčky Aulos (J. Kunsch) ke smíšenému pěveckému sboru Čech a Lech (J. Kunsch).

Jubilant zpíval ve velké formě. Zaujaly Ukvalské písně Leoše Janáčka a Händelovo Cantorum iubilo Largo z opery Xerxes. Líbily se i národní písně: české, moravské i ruské s výborným sólistou J. Pavlem. Obdiv zasloužili nejstarší členové

souboru s padesátiletou činností: Otakar Med, Marta Honsová, Zdeněk Kopecký a Jaroslav Vrzák, Velkým aktérem večera byl neúnavný sbormistr Julek Kunsch, učitel ZŠ Hájkova Humpolec.

Jeho odborná fundovanost, sluchová čistota realizovaná v precizní intonaci všech pěvců, dirigentská schopnost získat k dynamické spolupráci zpěváky i diváky vytvořila skvělý, téměř dvouhodinový pořad, který posluchače uchvátil. Uznání patří i Haně Punčochářové za vynikající klavírní doprovod.

Byl to hezký večer. Dlouhotrvající potlesk na závěr byl zaslouženou odměnou jak malým zpěvákům, tak i jejich otcům a dědům.

FRANTIŠEK BRZŇŮ

Jubilejní
Čech a Lech

HUMPOLEC (N) — Na začátku tohoto týdne uplynulo 120 let od chvíle, kdy se ve škole na Horním náměstí (dnešní budova muzea) sešly přes čtyřicet vlastenců, aby ustavili pěvecký spolek. Pojmenovali jej Čech a Lech, dali mu programové heslo Zpěv a vlast — naše slast a znak v podobě stříbrné lyry s písmeny Č a L. Od té doby působí pěvecké těleso nepřetržitě. Ve funkci jeho sbormistrů se vystřídalo dvacet osob. Na pozvání spolku účinkovaly v minulosti ve městě pod Orlikem Česká filharmonie a řada dalších hudebních a pěveckých těles. Humpoleckí nacvičili před první světovou válkou opery Prodaná nevěsta a Hubička a každou z nich uvedli s velkým úspěchem třikrát. Dnes patí vystoupení pěveckého sboru Čech a Lech (je součástí závodního klubu Zálesí) k akcím, které zvyšují sváteční náladu města v jeho slavnostních chvílích, například při únorových, květnových a listopadových oslavách. Zaslouženou činnost tělesa nejednou ocenil městský národní výbor.

Nádstup, roč. 32, káň 1982

Na oslavách dvacetiletého trvání Domova důchodců v Humpolci, které proběhly v závěru měsíce srpna, věnovali zaměstnanci upomínkové dárky několika spolupracovníkům a obyvatelům domova. Na snímku předává vedoucí domova Josef Nápravník knihy údržbáři Vladimíru Ditětovi, vedoucí kuchařce Aleně Martině a uklízečce Heleně Hypšové.

Dvacetileté jubileum domova důchodců v Humpolci

Právě v těchto dnech, v roce Úcty ke stáří, vzpomínáme založení a dvacet let trvání domova důchodců v Humpolci. Naše socialistická společnost vynakládá nemalé finanční prostředky pro spokojené stáří našich spoluobčanů. Za svou celoživotní práci pro společnost si to také zaslouží. Více než polovina rozpočtu na výdaje domova je kryta státem. Žádná jiná společnost nemůže takto sociálně podporovat své staré občany. Vzpomeňme jenom na dobu žebračků; kdy staří lidé bydleli v pastouškách a ve stájích, dáni na milost a nemilost sedláckům a velkostatkářům. Chodili každý den od domu k domu, aby uhájili holý život, to byla „odměna“ za celoživotní práci pro tehdejší společnost.

Budova humpoleckého domova důchodců se začala stavět v roce 1939. Mělo v ní být malé gymnázium. Za okupace byla stavba zastavena. Po osvobození a znárodnění v roce 1948 sloužila za sklad n. p. Sukno, později velkoobchodu. Po sloučení okresů v roce 1960 převzal nedodělanou stavbu sociální odbor ONV v Pelhřimově, který nechal dům přebudovat na Domov důchodců. Již za dva roky, v červnu 1962, začal sloužit svému účelu, takže se sem mohli přestěhovat starý domov ze Zichpěle. Od této doby doznal domov mnohých změn a vylepšení; byl upraven terén v okolí, postaven kulturní dům, zahrada osázena ovocnými stromy a podobně. Během dvaceti let náš stát investoval další statisícové částky na jeho údržbu a vylepšení. Byly zřízeny asfaltové cesty, stálé kino, nákladní výtah, společenská místnost vybavena knihovnou, na jednotlivě

vá podlaží přibily televizory, rozhlas po drátě.

O kulturní vyžití obyvatel je všestranně pečováno. Mimo stálého kina a knihovny zde pracuje kolektiv BSP sester, které připravují relace rozhlasu k jednotlivým výročím. Mimo politických událostí a výročí jsou na nástěnkách zveřejňována významná data obyvatel, zajímavosti ze života domova atd.

Obyvatelé a zaměstnanci odpracovali za dvacet let trvání domova desetitisíce hodin na zlepšení životního prostředí. O spokojenost 135 stařečků a stařeček se starají dva kolektivy BSP (sester a kuchařek), uklízečky, pradelny a další pracovníci domova. Celkem 24 zaměstnanců zabezpečuje nepřetržitý provoz v denní i noční hodinou.

Zařízení navštěvují různé kulturní soubory, pionýři ZDS, dechové hudby, pěvecké soubory, a děti z dětského domova. Konají se zde besedy s lékaři, politickými představiteli, přednášky, výstavy a další akce.

V domově aktivně pracuje ZO KSC, ROH a odbočka SČSP, veškeré kulturní pracovní a politické vyžití všech obyvatel, ale i zaměstnanců je zajištěno.

Také po zdravotní stránce je o obyvatele velmi dobře postaráno. Mají možnost denně se o svém zdraví poradit s lékařem. V rozhlase jsou přehrávány rehabilitační relace, které připravuje BSP sester.

V socialistické soutěži mezi domovy důchodců našeho okresu se tento humpolecký umístil v loňském roce na prvním místě.

JOSEF NÁPRAVNÍK
vedoucí domova důchodců
Humpolec

284

Kde se nestojí fronta na předplatné

Jsou místa, kam se nikdo z nás netlačí. Alespoň pokud jsme zdraví — nemocnice, zdravotnická zařízení, léčebny.

V roce 1984 bude léčebně

nemocí plicních a respiračních v Humpolci, zařízení pelhřimovského OÚZ, půl století. Padesát let, z nichž každý den psal svou vlastní historii. Zpočátku se zde lé-

čila speciálně tuberkulóza, dnes, hlavně díky účinné prevenci, jsou pacienti s tuberkulózou ojedinělými případy. Ročně překročí práh léčebny na šest set pacientů, většinou s onemocněním průdušek, další pak s touhou věřit na zázraky — to když diagnóza jasně určí rakovinu plic. Nemoc, při jejímž vyslovení se v povědomí rozdrncí varovný signál a nitro prosí NE!

MUDr. Milič Maryška, ředitel a primář humpolecké léčebny, hovoří o výsledcích a statistikách klidně, bez emocí. Přitom zažil obě strany medicínské mince. Pacienty, kteří uzdravení odcházejí a při cestě Humpolcem se zastaví, aby poděkovali či si jen popovídali, ale i pacienty, kteří se již nikdy vrátit nemohou.

„Zvláště pro náš personál je to obrovská zátěž. Snad ne ani tak pracovní, jako hlavně psychická. Přestože zde máme zkušené zdravotnice, neubrání se, aby občas nezískaly k nemocnému osobní vztah. Jenomže rakovina plic je strašná nemoc. Zdravý člověk si to příliš neuvědomuje a klidně si zapaluje jednu cigaretu od druhé v domnění, že jemu se nic podobného

přihodit nemůže. Ale statistiky si lékaři nevymýšlejí.“

Vedoucí sestrou humpolecké léčebny plicních a respiračních nemocí a vlastně i pravou rukou primáře je Marie Kunschová. Ke zdravotnictví tihla již od dětství. Měla nemocnou tetu se silným revmatismem, která pak bydlela u nich doma. Ošetřovala ji a starala se o ni. A protože v Humpolci byla tehdy zdravotnická škola, studovala zde. Po ukončení školy byla v nemocnici na interně do té doby, než se vypsala konkurs na vedoucí sestru v léčebně. Spolu s Marií Kunschovou se měnil celý personál i způsob života v léčebně, který sem kdysi zavedly řádové sestry.

To už je ale skutečně věra. Dnes je místopředsedkyní základní organizace KSČ, vedoucí stranického vzdělávání, členkou výboru ZO SČSP. A přestože i ona se na svém pracovišti nesetkává pouze s radosným pohledem uzdraveného pacienta, nikdy zvolené cesty zdravotnice nelitovala.

Maril Kunschovou čeká v pondělí velký den. Spolu s dalšími ženami bude přijata na Pražském hrade.

Jitka BOSÁKOVÁ

Vedoucí sestra humpolecké léčebny Marie Kunschová.

Foto VI. DOLEŽAL

● DĚK ZA ŽIVOT. Na přelomu roku přišel do redakce dopis, který rádi zveřejňujeme: Václav Borovič z Prahy píše doslova, že jediné zásluhou kolektivu lékařů a sester chirurgického oddělení nemocnice v Humpolci mohl trávit vánoční svátky v kruhu své rodiny a co víc, vděčí jim za život. Dne 19. listopadu loňského roku byl na toto oddělení převezen po autohavárii. Díky za okamžitý zásah a vzornou péči patří primáři MUDr. Vondráčkovi, MUDr. Markovi, MUDr. Vondráčkové, MUDr. Hlaváčkové a všem sestřičkám chirurgie. Václav Borovič jim do nového roku přeje hodně zdraví a úspěchů. My se rádi připojujeme.

Nástup, roč. 32, červenec 1982

„Lenka“ se představuje

V krásném prostředí uprostřed lesů u Kletečné se nachází pionýrský tábor Lenka, jehož provozovatelem je Čemolen Humpolec. Vstup do něho není nikterak snadný, hlídka pionýrů plní svou práci svědomitě. Velice ochotně se mě ujímá vedoucí tábora Ivan Bumba, od něhož se dozvídám všechny potřebné informace.

Tábor byl vybudován nákladem 12 mil. Kčs. V současné době v něm probíhá úplně první turnus, který byl slavnostně zahájen v neděli 4. 7. 1982. Zahájení se účastnili mimo jiné předseda OOR M. Nejedlý, podnikový ředitel Čemolenu B.

Mojžíš, za CZV KSČ soudruh Jaroslav Hrubý a další. Protože je tento tábor mezinárodní, zazněly též hymny všech zúčastněných států — NDR, Československa a Sovětského svazu.

O děti je zde velmi dobře postaráno. Podle věku jsou ubytovány v hlavní budově, chatkách a stanech. Kvalita ubytovacích prostor je vynikající, myslím si, že děti, které nejsou na pionýrském táboře poprvé, se s něčím takovým dosud nesetkaly. Kvalitní práci odvádí personál, rovněž se stravou nejsou problémy.

Náplň činnosti je zde velice pestrá, děti se učí pracovitosti, je dbáno o estetickou výchovu

a důraz je kladen také na samostatnost. Například Irena Machová vyjádřila své pocity stovky: „Vůbec se mi tady nestýská.“ Jinak je zde 208 dětí, které jsou rozděleny do 19 oddílů; 15 z nich je od nás, 1 ze SSSR (družební oblast Gomel) a 3 z NDR (družební kraj Suhl).

V táboře panuje dobrá atmosféra, mezi příslušníky všech států jsou navazována četná přátelství. Některých dětí jsem se zeptal, jak se jim tady líbí: Pavla Kristková a Renata Hemberová (oddíl Severka): „Je to tu krásné, těšíme se na pěkné počasí, abychom se mohly kou-

pat, největší dojem na nás udělal seznamovací táborák.“

Táňa Kopytková (oddíl Amaz) mi řekla, že zde hrají různé hry, chodí do lesa, zpívají písně.

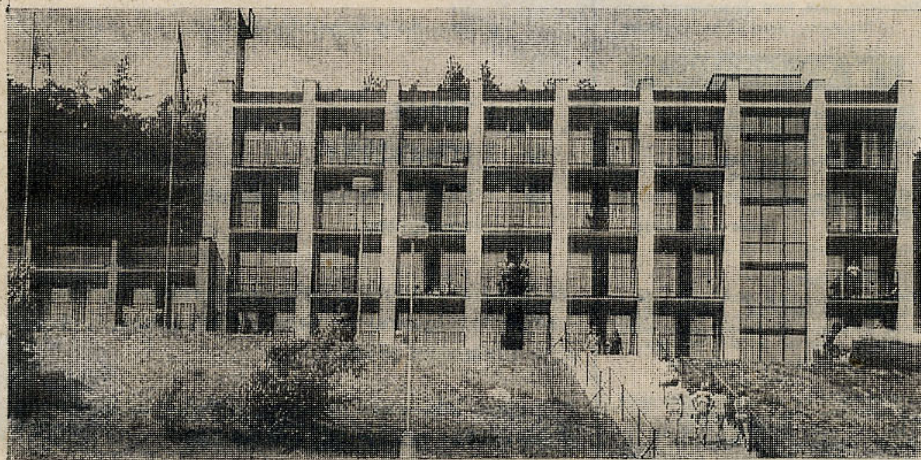
Petra Stüdemann: Ich habe schon einige Tschechischen und Russischen Freunde.“ (Mám zde již československé a sovětské přátele.)

Dirk Strelow: „Es ist hier eine sehr Freundliche Atmosphäre.“ (Je zde velmi přátelská atmosféra.)

Zmínil jsem se o náplni činnosti dětí. Celých 50 proc. zaujímá sport. Zde je to ještě trochu problematické, protože tábor nemá vlastní hřiště (využíváno je hřiště v Kletečné), ale společnými silami již bylo vybudováno alespoň doskočiště a připravuje se úprava hřiště na odbíjenou. V době mé návštěvy celý tábor doslova žil přípravou na odpolední zápas v kopané s pionýry nedalekého tábora Svazu rybářů. Proslýchalo se dokonce, že účastníci pionýrského tábora Lenka nastoupí z mužstvem, kde budou mít všechny tři národy své zastoupení.

Všichni, co zde jsou, se již těší na další dny. Pro sovětské děti jsou plánovány výlety do Prahy a Brna, děti německé se zase naopak těší na České Budějovice a Orlickou přehradu. Je opravdu krásné pozorovat děti v táboře, kde se mezi sebou baví děti ze všech tří národů. Všechny je totiž spojuje společná touha po míru. Beze zbytku to vystihuje heslo umístěné na sovětské nástěnce: „Míru Mir, vojny, ně nužno!“

JAN SMÍD

Stále mladá jubilantka

Sportem, který má svoji oázu v městě pod ruinami někdejšího hradu Orliku, je národní házená, již se léta letoucí právě proto, že byla domovem v Čechách říkalo „česká“. Byla vytvořena v roce 1905 učitelem A. Křištofem a svá „nejlepší léta“ prožívala v období dvacátých a třicátých let. Pak zájem o ni upadal, protože se do kursu dostala, „mezinárodní“ házená - handball. Leč v Humpolci novotě nepodlehli a zůstali věrni své „české“. Letos si na slavnostním shromáždění členů a příznivců oddílu připomenuli, že té „jejich“ házené je už šedesát...

A šedesát let, to je doba „pamětnická“... Proto nebude určitě na škodu, připomenout si v kostce oněch šest desítek sezón humpoleckých házenkářů. (v)

★ ★ ★

První zmínky o házené v Humpolci se objevují kolem roku 1920. Fotografie cobý „doličný předmět“, zachycující družstvo české házené žen provozující svoji činnost v rámci fotbalového oddílu, je však až z roku 1922. Proto se tento rok stal „základním kamenem“ historie tohoto sportu ve městě. Společně s fotbalisty cestují do okolních měst, jako např. do tehdejšího Německého Brodu, Světlé n. Sázavou i jinam, aby sehrály předzápasy před měřeními sil fotbalistů. Cesty to byly idylické: jezdíváno se na žebříňáku a vždycky za doprovodu harmoniky v rukou některého z účastníků „zájezdu“. Těžko si dnes někdo umí představit, že by ke sportovnímu klání ráno vyjel na podobném dopravním prostředku a večer se vrátil, a to nejednou i hodně pozdě... Kolem roku 1924 však družstvo zaniká. Ne proto, že by v Humpolci chybělo nadšenců, ale proto, že v přijatelné vzdálenosti ožívá znovu až po deseti letech. To zásluhou dr. Hásky vzniká v tehdejších Sokole družstvo dorostenců. Z jeho podhoubí vyrůstají další družstva, takže v prvních letech nacistické okupace má oddíl čtrnáct družstev hrajících pod hlavičkou SK Humpolec. Tato sportovní činnost byla v té době jedinou příležitostí ke shromáždování, které bylo trpěno.

Po osvobození přichází dost překvapivě období stagnace házené v Humpolci. Proč? Celá řada funkcionářů oddílu odešla za prací jinam, kde ale jsouce „nakaženi“ z Humpolce, „infikovali“ házenou v Liberci, Novém Městě pod Smrkem a jiné.

Situace kolem házené se v Humpolci konsoliduje kolem roku 1949, kdy dorostenky získávají první titul přebornice ČSR. Následující rok obsazují v téže vrcholné soutěži třetí a rok nato druhé. I družstvo mužů výkonnostně šlo nahoru. V letech 1953 a 1954 startovalo v I. lize. Pak sestoupili do II. ligy, z níž si vybojovali postup znovu až v roce 1967. V ní se udrželi čtyři následující roky a během nich skončili nejlíp na šestém místě. To byl úspěch!

Ani „česká“ házená žen nezašla na úbytě. V padesátých letech hraje jejich družstvo divizi, z níž se mu několikrát podařilo probojovat se do II. ligy.

Co zaslouží zvláštní uznání je fakt, že po celou dobu své činnosti oddíl nezapomínal na práci s mládeží. Ovace dloholeté práce na tomto úseku dozrává v roce 1972, kdy žáci získali zlato na přeboru ČSR, což se jim podařilo zopakovat ještě v roce 1977, zatímco v roce 1975 ozdobil zlaté medaile přeborníků družstvo dorostenců.

Je až neuvěřitelné, že v době nevolby, v roce 1944, se podařilo humpoleckým házenkářům založit turnaj mužů o pohár Zálesí. O něj se hrálo i letos, v příštím roce chystají házenkáři Humpolec jeho třicátý pátý ročník, když ani této, dnes už tradiční soutěži, se nevyhnuly sezóny, kdy se o pohár nehrálo.

A oddíl národní házené dnes? Je stále jedním z nejaktivnějších v humpolecké Jiskře. Má velmi pěkné hřiště s asfaltovým povrchem v Podhradí, kde nechybí ani umělé osvětlení, získal titul „Vzorný I. stupně“, od roku 1969 se jeho členové starají o provoz sauny a koupaliště...

Aktivita členů oddílu vyplývá z tradičního elánu a obětavosti jeho členů. Pokud ta vydrží, nemusí se letošní jubilantka obávat o existenci ani v dalších letech...

Podle (krš)

RUŠNÁ CHVILKA před brankou Opatovic při střetnutí v Humpolci. S číslem 9 Váca, 13 (vlevo) Bláha, v pádu Jenč (vpravo).

Nd'stup, roc. 3k, c. 51-52,
23. prosinec 1982

PÁTEČNÍ

PROLETÁŘI VŠECH ZEMÍ - SPOJTE SE!

14. 5. 1982

Číslo 113

Ročník XXXVIII

Cena 70 hal.

jihočeská

PRAVDA

ORGÁN JIHOČESKÉHO KRAJSKÉHO VÝBORU KSČ

Jak to bylo v Humpolci?

Dostali jsme do redakce otevřený dopis oddílu kopané Jiskry Humpolec předsednictvu KV ČSTV se žádostí o jeho otištění na stránkách Jihočeské pravdy. „Doufáme, že vaše novinářská čest, když jste dokázali otisknout zprávu disciplinární komise a tím nezpůsobili smrt člověka, vás donutí otisknout i náš otevřený dopis,“ píše soudruzi z Humpolce v průvodním dopise.

Oč šlo? O nedohrané utkání krajského přeboru Humpolec—Chlum, které rozhodčí Hlívka pro inzultaci pomezního Dvořáka předčasně ukončil. Humpolečtí ve svém dopise píše, že k inzultaci nedošlo, že komise KV svazu rozhodly jednostranně a že údajný viník inzultace neunesl tlak nespravedlnosti a podlehl infarktu.

Osobní tragédie zmíněného příznivce nás pochopitelně mrzí, ovšem dávat ji do souvislosti s tím, že jsme zveřejnili úřední zprávu fotbalového orgánu — tak, jak to je obvyklé i v jiných případech, bez jakéhokoli komentáře, či slůvka odsouzení — to si přece jen vzít na svědomí nemůžeme.

V dopise dále stojí, že oddíl se odvolal k předsednictvu KV ČSTV (zřejmě je myšleno předsednictvu VFS KV ČSTV, které je die soutěžního řádu II. instancí), ale že na odpověď marně čeká, že humpolecká sportovní veřejnost přestala věřit v objektivitu komise, sboru rozhodčích i všem fotbalovým orgánům v kraji, že i řízení dalšího zápasu KP s Otavánem Třeboň bylo výsměchem objektivitě.

Humpolečtí fotbalisté se cítí ukřivděni. Těžko soudit, kolik pravdy ve svém rozhořčení mají, nebyli jsme přímými účastníky zmíněných utkání. Otevřený dopis zasíláme k posouzení předsednictvu výboru fotbalového svazu KV ČSTV se žádostí o objektivní posouzení a zaujetí stanoviska. (ort)

Nedohraný zápas v Humpolci

...boh včera jasně přehrála Iglu, Vodňany uhrály cenný bod ve ...perku, takže souboj na čelo pokračuje dál. Stínem úvodního ...jarní části krajského přeboru (to první bylo před týdnem pro ...nou záplavu odloženo na velkonoční pondělí) byla inzultace ...umpolci — v boji o záchranu bude zřejmě nervozitý až pří ...Přístí kolo: Loko ČB—Třeboň, Iglu—Protivín, Olešník—Lom ...Zírovnice—J. Hradec, Lišov—Vimperk, Vodňany—Humpolec, ...m—Pelhřimov B, Hluboká—Volyně.

...malice—Zírovnice 4:2 (3:0) — Start ...cí přehrál soupeře bez vět ...potíží a o přesvědčivém ví ...ř rozhodli už do polohasu. ...estávce polevili a umožnili ...ným hostům výsledek zkor ...Branky: Loos 2, Peter, Vác ...obava—Borák, Severa, před ...váky Mídl, Buřič, Žl. karty (pl)

...boh—Igla 4:0 (0:0) — Start ...mácím vydaril, jejich převa ...arůstala s přibývajícím ča ...Ve 25. min. Tobišš nedal pe ...mezi 70. a 72. minutou Ze ...dvěma góly rozhodl a Kříž ...salem výsledek pečtil. Před ...tívký Fídl Slavík. (t)

• J. Hradec—Lišov 0:3 (0:2) — Domáci naprosto zklamali, přes převahu v první půli nedokázali dát gól ani do prázdné branky. Hosté těžili z rychlých protifutůků. Branky Saiva, Krásný, Viděčan, 150 diváků, rozhodčí Růžička. (ko)

• Volyně—Lokomotiva ČB 0:2 (0:1) — Ve vyrovnaném úvodním poločase otevřel skóre ve 14. min. Teringl z penalty, po obrátce se domácí snažili o vyrovnání, ale jejich snahu zmrazil v 60. min. Mikula „anglickou“ hlavičkou na 0:2. Oporou domácích, kteří se marně snažili přehrát vysoké zádačky hostů, byl brankář Nový.

Před 80 diváky řídil Střeleček, Žl. tě ale rozhodčí Hlívka zápas karty 0:1. (pš)

• Pelhřimov B—Hluboká 1:1 (0:0) — Z převahy domácí v první půli nic nevytěžili, po změně stran hosté hru vyrovnali. Přestov 61. minutě dal Vokurka na 1:0, o šest minut později však Španinger hlavou vyrovnal. Rohy 7:4, Žluté 2:0 (Pastrňák, Amcha), 200 diváků, sudí Pekárek. (vl)

• Protivín—Olešník 1:2 (1:1) — Byl to opatrný fotbal s čekáním na chybu. V 19. min. dal Kaderka na 1:0, v 31. min. Vidner z penalty za faul vyrovnal. Ve druhé půli se hra přistříla a v 55. min. po chybě domácího brankáře Maršán dal rozhodující gól. Žluté 2:0, 200 diváků, rozhodčí Vaněček. (dl)

• Humpolec—Chlum 2:0 (2:0), nedohrané — Domáci si od začátku vynutili převahu, kterou také korunovali dvěma góly (7. L. Brzoň, 22. L. Čeleda). Po změně stran měli opět vrch, v 70. minu-

tě ale rozhodčí Hlívka zápas předčasně ukončil. Udaný důvod: inzultace pomezního divákem... Přihlíželo 250 lidí. (brz)

• Vimperk—Vodňany 0:0 — Asi 150 diváků si nezakličelo ani jednou góol, po vyrovnaném průběhu skončilo střetnutí po zásluze nerozhodně, kladem byla slušná hra obou týmů, fídlí Jevčák, Žl. karty 0:2. (po)

1. Třeboň	11	2	3	39:13	24
2. Vodňany	10	3	3	34:15	23
3. Lomnice	7	5	4	36:24	19
4. Hluboká	7	5	4	26:16	19
5. Vimperk	3	2	6	27:17	18
6. Protivín	7	4	5	26:21	18
7. Loko ČB	7	3	6	28:27	17
8. Igla	7	3	6	18:21	17
9. Lišov	8	0	8	23:28	16
10. Olešník	7	1	8	18:33	15
11. Humpolec	5	3	7	23:23	13
12. J. Hradec	5	3	8	12:21	13
13. Pelhřimov B	5	2	9	23:36	12
14. Volyně	2	7	7	21:30	11
15. Chlum	4	3	8	20:31	11
16. Zírovnice	3	2	11	19:39	8

SAZKA • SPO

SPORTKA — I. tah: 7 — 15 — 17 — 47, dodal 35, II. tah: 4 — 9 — 1 33 — 42, dodatkové čís mořádnou přeml vyhrá Ym 376691, podaná n Humpolci. SAZKA: 210 0

Nedohraný zápas v Humpolci

Třeboň včera jasně přehrála Iglu, Vodňany uhrály cenný bod ve Vimperku, takže souboj na čele pokračuje dál. Stínem úvodního kola jarní části krajského přeboru (to první bylo před týdnem pro sněhovou záplavu odloženo na velikonoční pondělí) byla inzultace v Humpolci — v boji o záchranu bude zřejmě nervozity až příliš... Přístí kolo: Loko ČB—Třeboň, Iгла—Protivín, Olešník—Lomnice, Žirovnice—J. Hradec, Lišov—Vimperk, Vodňany—Humpolec, Chlum—Pelhřimov B, Hluboká—Volyně.

● **Lomnice—Žirovnice 4:2 (3:0)** — Domáci přešli soupeře bez větších potíží a o přesvědčivém vítězství rozhodli už do poločasu. Po přestávce polevili a umožnili bojovným hostům výsledek zkorrigovat. Branky: Loos 2, Peter, Václav Nohava—Borák, Severa, před 70 diváky řídil Buřič, žl. karty 1:1. (pl)

● **Třeboň—Iгла 4:0 (0:0)** — Start se domácím vydařil, jejich převaha narůstala s přibývajícím časem. Ve 25. min. Tobiáš nedal penaltu, mezi 70. a 72. minutou Zeman dvěma góly rozhodl a Kříž s Kasalem výsledek pečetili. Před 400 diváky řídil Slavík. (t)

● **J. Hradec—Lišov 0:3 (0:2)** — Domáci naprosto zklamali, přes převahu v první půli nedokázali dát gól ani do prázdné branky. Hosté těžili z rychlých protiútoků. Branky Salva, Krásný, Vidiečan, 150 diváků, rozhodčí Růžička. (ko)

● **Volyně—Lokomotiva ČB 0:2 (0:1)** — Ve vyrovnaném úvodním poločase otevřel skóre ve 14. min. Teringl z penalty, po obrátce se domácí snažili o vyrovnání, ale jejich snahu zmrazil v 60. min. Mikula „anglickou“ hlavičkou na 0:2. Oporou domácích, kteří se marně snažili přehrát vysoké zádky hostů, byl brankář Nový.

Před 80 diváky řídil Štřeleček, žl. karty 0:1. (pš)

● **Pelhřimov B—Hluboká 1:1 (0:0)** — Z převahy domácí v první půli nic nevytěžili, po změně stran hosté hru vyrovnali. Přesto v 61. minutě dal Vokurka na 1:0, o šest minut později však Španinger hlavou vyrovnal. Rohy 7:4, žluté 2:0 (Pastrňák, Amcha), 200 diváků, sudí Pekárek. (vl)

● **Protivín—Olešník 1:2 (1:1)** — Byl to opatrný fotbal s čekáním na chybu. V 19. min. dal Kaderka na 1:0, v 31. min. Vidner z penalty za faul vyrovnal. Ve druhé půli se hra přiosťřila a v 55. min. po chybě domácího brankáře Maršán dal rozhodující gól. Žluté 2:0, 200 diváků, rozhodčí Vaněček. (dl)

● **Humpolec—Chlum 2:0 (2:0)**, nedohráno — Domáci si od začátku vynutili převahu, kterou také korunovali dvěma góly (7. L. Brzoň, 22. L. Čeleda). Po změně stran měli opět vrch, v 70. minu-

tě ale rozhodčí Hlivka zápas předčasně ukončil. Udaný důvod: inzultace pomezního divákem... Přihlíželo 250 lidí. (brz)

● **Vimperk—Vodňany 0:0** — Asi 150 diváků si nezakřičelo ani jednou góól, po vyrovnaném průběhu skončilo střetnutí po zásluze nerozhodně, kladem byla slušná hra obou týmů, řídil Jevčák, žl. karty 0:2. (pq)

1. Třeboň	11	2	3	39:13	24
2. Vodňany	10	3	3	34:15	23
3. Lomnice	7	5	4	36:24	19
4. Hluboká	7	5	4	26:16	19
5. Vimperk	8	2	6	27:17	18
6. Protivín	7	4	5	26:21	18
7. Loko ČB	7	3	6	26:27	17
8. Iгла	7	3	6	18:21	17
9. Lišov	8	0	8	25:28	16
10. Olešník	7	1	8	18:33	15
11. Humpolec	5	3	7	25:23	13
12. J. Hradec	5	3	8	12:21	13
13. Pelhřimov B	5	2	9	23:36	12
14. Volyně	2	7	7	21:30	11
15. Chlum	4	3	8	20:31	11
16. Žirovnice	3	2	11	19:39	8

SAZKA • SPORTKA

SPORTKA — I. tah: 7 — 8 — 12 — 15 — 17 — 47, dodatkové číslo 35, II. tah: 4 — 9 — 15 — 32 — 33 — 42, dodatkové číslo 47. Mímořádnou premií vyhrává sázenka Ym 376691, podaná na poště v Humpolci. SAZKA: 210 011 101 121.